

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Fleming Ian-Zit a nechat zemrit.pdb

PDB Name: Fleming Ian-Zit a nechat zemrit
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.6.2007
Modification Date: 5.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Fleming Ian
Žít a nechat zemřít

KAPITOLA I ČERVENÝ KOBEREC

I v životě tajného agenta se vyskytují okamžiky, kdy je mu dopřáno užívat si pohodlí a blahobytu. Jsou úkoly, při jejichž plnění vystupuje jako velice bohatý muž, kdy si může užívat života a zaplařit vzpomínky na nebezpečí a smrt, a jsou také chvíle, jaká nastala právě nyní, kdy je hostem spřátelené tajné služby.

Od okamžiku, kdy letadlo společnosti BOAC přistálo na mezinárodním letišti v Idlewildu, jednali s Jamesem Bondem jako s členem královské rodiny.

Když společně s dalšími cestujícími vystupoval z letadla, předem se hrozil nechvalně známého očištěnce amerických zdravotních, celních a imigračních procedur. Pomyslel si, že stráví nejméně hodinu v přetopených, zeleně vymalovaných kancelářích, v nichž je cítit ložský vzduch, zatuchlý pot a všudypřítomný pocit viny a strachu ze zavřených dveří s nápisem VSTUP ZAKÁZÁN, za nimiž se skrývali obezřetní úředníci, kartotéky a dálnopisy vyřizávající naléhavé dotazy do Washingtonu, na Úřad narkotik, na kontrarozvědku, ministerstvo financí a FBI. Při chůzi po betonové ploše letiště za nepříjemného lednového větru si představoval, jak na dálku prověřují jeho. Dálnopis vyřizuje: BOND, JAMES. BRITSKÝ DIPLOMATICKÝ PAS 0094567, a po krátké odmlce různé přístroje vychrlí: NEGATIVNÍ, NEGATIVNÍ, NEGATIVNÍ. A nakonec od FBI: POZITIVNÍ, PROVĚŘUJEME. Federální vyšetřovací úřad se spojí s Ústřední zpravodajskou službou CIA a nakonec sdělí na letišti v Idlewildu: BOND JE V POŘÁDKU, V POŘÁDKU, a suše zdvořilý úředník mu vrátí pas se slovy: „Doufám, že se vám u nás bude líbit, pane Bonde.“

Bond pokrčil rameny a následoval ostatní cestující skrz drátěný plot ke dveřím označeným ZDRAVOTNÍ KONTROLA. V jeho případě šlo přirozeně o nudnou formalitu, ale nelíbilo se mu pomýšlení, že jeho složku má k dispozici jakákoli cizí země. Středobodem jeho práce byla anonymita. Každý zlomek jeho skutečné totožnosti umenšoval hodnotu této anonymity a v konečném důsledku ohrožoval jeho život. Tady v Americe o něm věděli všechno, připadal si jako černoch, jemuž jakýsi šaman ukradl stín. Do značné míry byl figurkou v rukou jiných lidí. V tomto případě sice přítel, ale stejně...

„Pan Bond?“

Ze stínu budovy vystoupil příjemný nenápadný muž. „Jmenuju se Halloran. Moc mě těší.“

Podali si ruce.

„Doufám, že jste měl příjemnou cestu. Šel byste se mnou, prosím?“ Obrátil se k příslušníkovi letištní policie, který měl službu u dveří. „To je v pořádku, seržante.“

„Jistě, pane Hallorane. Zatím nashle.“

Zatímco ostatní cestující postupovali dovnitř, Halloran zabočil doleva, směrem od budovy. Další policista mu přidržel dvířka ve vysokém plotě.

„Na shledanou, pane Hallorane.“

„Buďte zdrav. Díky.“

Venku byl přistavený černý buick s tiše předoucím motorem. Nastoupili do vozu a Bond uviděl své dva lehké kufříky na předním sedadle vedle řidiče. V duchu se divil, jak je mohli tak rychle vytáhnout z hromady zavazadel, které před pár minutami odváželi na vozících k celnímu odbavení.

„Tak jedeme, Grady.“

Limuzína se tiše rozjela a nabrala rychlost. Bond se uvelebil a po chvíli se obrátil k Halloranovi.

„Tak tohle bylo skutečně uvítání s rozvinutým červeným běhounem. Myslím, že se těmi formalitami nejméně hodinu zdržím. Kdopak mi to tak hezky zařídil? Nejsem zvyklý na to, že se se mnou jedná jako s VIP. V každém případě za to musím poděkovat i vám.“

„Nemáte vůbec zač, pane Bonde.“ Halloran se usmál a nabídl mu cigaretu z nového balíčku Lucky Strikes. „Chceme vám dopřát co největší pohodlí. Splníme každé vaše přání. Máte dobré přátele ve Washingtonu. Nevím, proč jste tady, ale úřady vás považují za privilegovaného hosta vlády. Mým úkolem je odvézt vás co nejrychleji a co nejpohodlněji do hotelu, kde vás předám a půjdu si po svém. Můžu na okamžik nahlédnout do vašeho pasu, prosím?“

Bond mu podal pas. Halloran otevřel kufřík, který měl položený na sedadle vedle sebe, a vyndal těžké kovové razítko. Obrátil stránku pasu, dokud nenašel americké vízum, orazítkoval je, přes kulaté tmavomodré razítko se podepsal a

vrátil pas Bondovi. Nato vytáhl z kapsy peněženku a vytáhl z ní tlustou bílou obálku.

„Je tam tisíc dolarů, pane Bonde.“ Bond se chystal něco říct, ale Halloran ho zarazil gestem ruky. „A jsou to komunistické peníze, které jsme zkonfiskovali při zátahu na skupinu Schmidt – Kinaski. Užíváme je teď proti nim a vy nám s tím utrácením laskavě pomozte a podle vlastního uvážení je použijte při plnění svého současného úkolu. Řekli mi, že by považovali za urážku, kdybyste odmítli. A už o tom prosím nemluvmě,“ dodal, když viděl, jak Bond stále zdráhavě třímá obálku v ruce. „Mám vám také vyřídit, že předání těch peněz do vašich rukou schválil i váš šéf.“ Bond se na něj podíval přimhouřenýma očima, usmál se a uložil si obálku do náprsní tašky.

„No dobře,“ řekl, „tak díky. Pokusím se je utratit tak, aby to napáchalo co nejvíce škody. Jsem docela rád, že mám nějaký provozní kapitál. A není špatné vědět, že pochází od nepřítele.“

„Výborně,“ řekl Halloran, „a teď mě prosím omluvte, musím si napsat poznámky pro zprávu, kterou mám odevzdat. A nesmím taky zapomenout napsat děkovné dopisy za spolupráci na imigrační, celnické a tak. Rutina.“

„Jen do toho,“ řekl Bond. Byl rád, že může mlčet a poprvé od války si prohlížet Ameriku. Nebylo od věci znovu nasát atmosféru: reklamy, nové modely vozů a ceny těch ojetých v autobazarech, exotická přímočarost dopravního značení - NEZPEVNĚNÉ KRAJINY, OSTRÉ ZATÁČKY, ZÚŽENÁ VOZOVKA, NEBEZPEČÍ SMYČKU NA VLHKÉ SILNICI - způsob jízdy, velký počet žen za volantem a mužů poslušně sedících na sedadle spolujezdce, oblečení, účesy žen, varování civilní obrany - V PŘÍPADĚ NEPŘÁTELSKÉHO ÚTOKU SE NEZASTAVUJTE, VYKLÍDTE MOSTSTŘECHY zježené televizními anténami a množství televizorů ve výkladních skříních, občas prolétnuvší vrtulník, veřejné žádosti o příspěvky na nemocné rakovinou a obrnou - KAŽDÝ ASPOŇ MALOU ČÁSTKOU - všechny ty drobné prchavé postřehy, které jsou tak důležité pro jeho práci, tak jako je pro lovce v džungli důležitá sedřená kůra stromu nebo zlomená větvička.

Řidič se rozhodl pro Triboroughský most, a tak projeli pod jeho vznosným obloukem na okraj Manhattanu, kde se jim otevřel nádherný výhled na rychle se přibližující město, až se nakonec ocitli uprostřed té hlučící, rozpohybované a benzinem páchnoucí betonové džungle.

Bond se obrátil ke svému společníkovi.

„Nerad to říkám,“ poznamenal, „ale tohle je nepochybně ten nejvhodnější cíl pro atomovou bombu na celé zeměkouli.“

„To nepochybně,“ přitakal Halloran. „Kolikrát nemůžu usnout, když přemýšlím o tom, co by se mohlo stát.“

Dojeli k nejlepšímu newyorskému hotelu St. Regis na rohu Páté Avenue a 55. ulice. Za portýrem k nim přicházel zachmuřený muž v tmavěmodrém plášti a černé buřince. Halloran ho ještě na chodníku představil.

„Pane Bonde, seznámte se s kapitánem Dexterem,“ řekl uctivě. „Mohu vám ho předat, kapitáne?“

„Jistě, jistě. Nechám odnést zavazadla. Pokoj 2100. Až nahoře. Půjdou s panem Bondem a dohlédnu, aby měl všechno, co potřebuje.“ Bond se otočil, aby se rozloučil s Halloranem, ale ten v tu chvíli říkal portýrovi něco o jeho zavazadlech. Bond se podíval přes něj na 55. ulici a přimhouřil oči. Od obrubníku se právě prudce odlepil černý sedan Chevrolet a zařadil se před taxík firmy Checker, který prudce přibrzdil. Jeho řidič udeřil pěstí do klaksonu a dlouze zatroubil. Sedan jel dál, projel křižovatku na oranžovou a zmizel na Páté Avenue.

Byl to odvážný manévr, ale Bonda nejvíce překvapilo, že za volantem seděla černoška v černé šoférské uniformě. Skrze zadní okénko Bond uviděl jediného spolucestujícího - obrovského černocha, který se ohlédl a na chvíli na něj upřel zrak, tím si byl Bond jistý. Černoch měl velký, šedočerný obličej.

Na rozloučenou si s Halloranem potřásl rukou. Dexter se netrpělivě dotkl Bondova lokte.

„Vstupní halu přejdeme bez zastavení. K výtahům je to šikmo doprava. A nechte si prosím nasazený klobouk, pane Bonde.“ Když vystupovali po schodech k vstupním dveřím hotelu, Bonda napadlo, že na veškerá předběžná bezpečnostní opatření už je stejně nejspíš pozdě. Na světě jen tak neuvidíte černošku řídit vůz. A v roli profesionální řidičky už vůbec ne. Je to těžko představitelné i v Harlemu, odkud vůz nepochybně byl. A ten obr na zadním sedadle? S tím šedočerným obličejem? Pan Big?

„Hm,“ zamumlal si Bond pro sebe, když vcházel za štíhlým kapitánem Dexterem do výtahu, který před jedenadvacátým patrem zpomalil a hladce dojel.

„Připravili jsme vám malé překvapení, pane Bonde,“ řekl kapitán Dexter. Bond si pomyslel, že to nijak nadšeně neznělo. Došli chodbou až k rohové místnosti.

Za okny chodby skučel vítr. Bond měl výhled na okolní mrakodrapy a v dáli viděl stromy Central Parku. Připadal si příliš vysoko a na okamžik mu sevřelo srdce pocit osamění a prázdnoty.

Dexter odemkl dveře pokoje číslo 2100 a zavřel je za nimi. Ocitli se v malé osvětlené předsíni. Klobouky a kabáty nechali na židli a Dexter otevřel další dveře a podržel je Bondovi.

Vešli do hezkého obývacího pokoje vybaveného „empírem“ ze Třetí Avenue. Pohodlné židle a široká pohovka čalouněné světležlutým hedvábím, na zemi věrná napodobenina aubussonu, světlé šedé stěny a strop, francouzský servírovací stůl s lahvičkami, sklenicemi a kbelíkem na led, široké okno, jímž sem ze švýcarsky modré oblohy pronikalo slunce. Teplo od ústředního topení však bylo snesitelné. Dveře z ložnice se otevřely.

„Dával jsem květiny k posteli. V rámci proslulého hesla CIA ‚Služ s úsměvem‘.“ Ze dveří vyšel vysoký štíhlý muž a natáhl ruku k uzaření Bondovi.

„Felix Leiter! Co tady děláš?“ Bond se chopil nabízené ruky a srdečně jí potřásl. „A jak ses dostal do mé ložnice? Bože, tebe rád vidím. Proč nejsi v Paříži? Neříkej, že tě nasadili na tuhle práci.“

Leiter se s neskrývanými sympatiemi na Angličana podíval. „Uhodls. Přesně to udělali. Konečně změna. Aspoň pro mě. CIA usoudila, že nám to spolu v tom kasinu docela šlo, a tak mě stáhli ze společné práce s našimi pařížskými kolegy, převedeli mě do Washingtonu, a tak jsem tady. Dělá něco jako styčného důstojníka mezi CIA a našimi přáteli z FBI.“ Mávl rukou směrem ke kapitánu Dexterovi, který znechuceně sledoval to neprofesionálně nadšené vítání. „Je to

pochopitelně jejich případ, alespoň ta jeho americká část, ale jak víš, některá dost velká zámořská loviště patří CIA, a tak spolupracujeme. Ty za Brity obstaráš jamajskou část případu, takže tím bude kompletní. Jak se ti to jeví? A už se posad' a dáme si něco k pití. Oběd jsem objednal hned, jak jsem se doslechl, že jsi dole, takže už bude na cestě.“ Leiter zašel k servírovacímu stolku a začal míchat martini.

„Tak to jsem blázen,“ řekl Bond. „To víš, že mi to M vůbec neřekl. Ten jen seznámí člověka s fakty. Nikdy mu nesdělí jedinou dobrou zprávu. Zřejmě si myslí, že by to mohlo ovlivnit rozhodnutí, jestli do případu jít nebo ne. Ale v každém případě je to skvělé.“

Bond si náhle uvědomil, že kapitán Dexter stále mlčí, a obrátil se k němu.

„Bude mi potěšením být tu pod vašim velením, kapitáne,“ řekl taktně. „Pokud tomu rozumím, případ je poměrně jasně rozdělen na dvě části. Ta první se odehrává na americkém území a spadá zcela pod vaši pravomoc. A pak to vypadá, že zasahuje až do Karibiku. Na Jamajku. Podle všeho bych měl operovat v mimoamerických vodách. A tady Felix bude dělat jakousi spojku, dokud bude na případu zainteresané vaše vedení. Já budu své zprávy do Londýna předávat prostřednictvím CIA, dokud budu tady, a až se přesunu do Karibiku, budu je posílat přímo. Takhle jste to mysleli?“ Dexter se pousmál. „Tak nějak, pane Bonde. Pan Hoover mi kladl na srdce, abych vám tlumočil, že je potěšen vaší přítomností. Jste naším hostem,“ dodal. „My se pochopitelně nebudeme podílet na britské části případu, takže jsme rádi, že s Londýnem bude jednat CIA. Doufám, že všechno půjde dobře. Tak na zdraví,“ pozdvihl koktejl, který mu podal Leiter.

Uznale se napili chladného silného nápoje, Leiter s mírně pobařeným výrazem v jestřábím obličejí.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Leiter je otevřel poslíčkovi s Bon-dovými zavazadly. Za ním vešli dva číšníci s podnosy plnými zakrytých nádob, talířů, příborů a sněhobílého prostírání, které začali úhledně pořádat na rozkládací stůl.

„Krabi s tatarskou omáčkou, středně propečené hovězí hamburgery na dřevěném uhlí, hranolky, brokolice, míchaný salát s kořeněnou majonézou, zmrzlina s rozpuštěnými máslovými bonbóny a nejlepší liebfraumilch, jaké můžete v Americe dostat. Vyhovuje?“

„Mně ano,“ řekl Bond s tajnou výhradou vůči rozpuštěným máslovým bonbónům.

Usadili se ke stolu a vychutnávali si každý chod americké kuchyně, která tu ukazovala svou nejlepší tvář.

Mluvit začali vlastně až při kávě, kdy číšníci uklidili stůl. Kapi-tán Dexter si odložil padesáticentový doutník a významně si odkašlal. „Pane Bonde,“ řekl, „teď byste nám možná mohl říct, co o celém případě víte.“

Bond si nehtem palce otevřel balíček dlouhých chesterfieldek a pohodlně se usadil. V pokoji bylo příjemné teplo a Bond se vrátil v myšlenkách k sychravému lednovému dni před necelými dvěma týdny, kdy vyšel ze svého bytu v Chelsea do příšeří londýnské tmy.

KAPITOLA 2 ROZHOVOR S M

Šedý čtyřapůllitrový kabriolet Bentley z roku 1933 s Amhe-arst-Villiersovým plnicím dmychadlem mu přivezli z garáže o pár minut dříve a motor naskočil na první stisknutí startéru. Rozsvítil mlhovky a opatrně projel po King's Road a pak po Sloane Street k Hyde Parku.

O půlnoci mu zavolal šéf operačního, že se s ním chce M v devět hodin ráno setkat. „Je to poněkud časně,“ omlouval se, „ale zřejmě chce někoho nasadit do akce. Přemýšlel o tom celé týdny. Tuším, že se konečně rozhodl.“

„Můžete mi po telefonu aspoň něco naznačit?“

„A jako Adam a C jako Cyril,“ řekl šéf operačního a zavěsil. Znamenalo to, že se případ týká stanovišť A a C, tedy těch oddělení tajné služby, která mají na starosti akce ve Spojených státech a v Karibiku. Bond za války pracoval nějaký čas v oddělení A, ale věděl něco i o C a jeho problémech.

Když projížděl podél obrubníku Hyde Parkem za poklidného bublání dvoupalcového výfuku, pocítil náhle vzrušení z nadcházejícího rozhovoru s M, pozoruhodným mužem, který stál v čele Tajné služ-by. Ty jeho chladné, chytré oči neviděl už od léta. Tehdy byl M příjemný.

„Vezměte si dovolenou,“ řekl mu. „Dlouhou dovolenou. A pak si nechte udělat plastiku na té ruce. ‚Q‘ vám zařídí nejlepšího odborníka. Nemůžete přece chodit s tou ruskou značkou. Až se toho zbavíte, poohlédnu se vám po nějakém zajímavém úkolu. Zatím se mějte.“

Plastická operace byla bezbolestná, ale zdoluhavá. Odstranila tenké jizvy ve tvaru ruského písmene Š, označení špiona. Když si teď Bond vzpomněl na muže, který mu je způsobil, sevřel pevněji volant.

Co se stalo s onou brilantní organizací, jejímž příslušníkem byl i ten chlap s dýkou? Byla SMĚŘŠ, tedy Směť špionam, stále tak mocná a výkonná? Kdo ji ovládal po Beriově smrti? Po onom přípa-du v Royal-les-Eaux Bond přísahal, že se s nimi ještě musí utkat.

A to také řekl svému šéfovi M. Měla být nynější schůzka s ním počátkem jeho pomsty?

Bond přimhouřenýma očima upřel pohled do ponurého Regent's Parku a jeho rysy v přítmí vozu ztvrdly.

Zajel na oplocené parkoviště za pochmurnou vysokou budovou, předal vůz jednomu z místních hlídačů v civilu a obešel budovu k hlavnímu vchodu. Výtah ho vyvezl do nejvyššího poschodí, kde po tlustém koberci prošel důvěrně známou chodbou k vedlejším dveřím kanceláře samotného M. Tam už ho očekával šéf operačního, který ho domácím telefonem okamžitě ohlásil M.

„Je tu 007, pane.“ „Ať jde dál.“

Příjemná a všemocná šéfova sekretářka slečna Moneypennyová se na něj povzbudivě usmála a Bond prošel dvoukřídlymi dveřmi, nad nimiž se okamžitě rozsvítilo zelené světlo na znamení toho, že M si nepřeje být rušen.

Stolní lampa se zeleným svítidlem vytvářela na kůži potaženém velkém pracovním stole světelný kruh. Zbytek místnosti zatemňovala venkovní mlha.

„Dobrý den, 007. Tak ukažte tu ruku. Odvedli celkem slušnou práci. Odkud vám vzali kůži?“

„Z předloktí těsně pod loktem, pane.“

„Hm. Chloupky tam budou poněkud hustší, ale s tím se nedá nic dělat. Zatím to vypadá dobře. Posadte se.“

Bond došel k jediné židli, která stála na opačné straně pracovního stolu. M na něj upřel pronikavý pohled.

„Odpočínul jste si?“

„Ano, pane, děkuji.“

„Už jste viděl tohle?“ M zalovil v kapse vesty a něco odsud vytáhl. Hodil to na stůl mezi sebe a Bonda. Na červenou kůži dopadla lesklá ražená zlatá mince o průměru jednoho palce.

Bond ji zdvihl, prohlédl si ji z obou stran a potěškal ji v ruce. „Ne, pane. To musí mít hodnotu tak pěti liber.“

„Pro sběratele patnácti. Je to rose noble z dob Edwarda IV.“

M znovu zalovil v kapse vesty, položil před Bonda další krásné zlaté mince a jednu po druhé mu představil.

„Španělský double excellente, Ferdinand a Isabella, 1510. Ecu au soleil, Francie, Karel IX., 1574. Double ecu d'Or,

Francie, Jindřich IV, 1600. Dvojdukát, Španělsko, Filip II., 1560. Ryder, Holandsko, Char-

les d'Égmond, 1538. Quadruple, Janov, 1617. Double Louis, á la méche courte, Francie, Ludvík XIV, 1644. Mnoho jich bylo rozta-veno; ale víc jich koluje mezi sběrateli, v cenách mezi deseti a dva-ceti librami. Všiml jste si, že mají něco společného?“

„Ne, pane,“ řekl Bond.

„Všechny jsou raženy před rokem 1650. Krvavý Morgan, ten pi-rát, byl guvernérem a nejvyšším velitelem Jamajky v letech 1675 až 1688. Ta anglická mince je mezi nimi jakýmsi žolíkem. Zřejmě ji platili jamajskou garnizónu. Ale podle datace těch ostatních mohly pocházet z pokladů nashromážděných velkými piráty-L'Ollonaisem, Pierrem le Grandem, Sharpem, Sawkinsem, Černovousem. Ale podle Spinkse i podle Britského muzea to vypadá, že jsou téměř jistě sou-částí Morganova pokladu.“

M se odmlčel, aby si nacpal dýmku a zapálil. Bonda ke kouření nevybídli, a ten by si bez jeho svolení nezapálil.

„A musel to být nějaký poklad. Už jen podle toho, že ve Spojených státech se v několika posledních měsících vyrojily tisíce těchto a podobných mincí. A pokud zvláštní oddělení ministerstva financí a FBI zjistily tisíce, kolik jich muselo být ve skutečnosti a kolik jich zmizelo v soukromých sbírkách? A objevují se stále další - v ban-kách, u zlatníků, v obchodech s uměleckými předměty, ale přirozeně především v zastavárnách. FBI je skutečně bezradný. Kdyby to zve-řejnili v policejních záznamech ukradených věcí, pramen by nepo-chybně vyschl. Ti hoši by všechno roztavili na zlaté pruty a hodili by to na černý trh. Obětovali by vzácné mince a zlato by se rozplynulo v podzemí. Vypadá to na někoho, kdo využívá černochy - portýry, průvodčí lůžkových vozů, řidiče nákladních vozů -kteří operují po celých Spojených státech. Docela bezúhonní lidé. Kupříkladu ten-hle.“ M otevřel hnědé desky s červenou hvězdičkou označující přís-ně tajný materiál a vytáhl z nich jeden list. Zdvihl si ho k očím a Bond si skrze papír přečetl záhlaví:

„Právní oddělení. Federální vyšetřo-vací úřad.“ M mu přečetl:

„Zachary Smith, 35 let, černoch, člen Bratrstva průvodčích lůž-kových vozů, adresa 126. západní ulice 90b, New York

City.“ (M vzlhl: „Harlem,“ poznamenal.) „Subjekt byl identifikován Ar-thurem Feinem z firmy Fein Jewels Inc. na

Lenox Avenue 870 jako muž, který 21. listopadu nabídl k odprodeji poslední čtyři zlaté min-ce ze šestnáctého a

sedmáctého století (podrobnosti v příloze). Fein mu za ně nabídl sto dolarů a Smith na to přistoupil. Při následném

výsledku uvedl, že mince koupil ve známém harlemském baru Sed-mé nebo BQ po dvaceti dolarech od nějakého

černocha, kterého nikdy předtím ani potom neviděl. Pak ještě prohlásil, že u Tiffanyho je mohl prodat po padesáti, ale

že tady mu nabídli hotové peníze a Tiffany je přece jen trochu z ruky. Postupoval tak, že nejdřív kou-pil jednu, a když u nejbližšího vetešníka zjistil, že by ji mohl prodat za pětadvacet, vrátil se do baru a koupil za šedesát dolarů zbylé tři.

Druhý den pak s nimi zašel k Feinovi. Subjekt nemá záznam v trest-ním rejstříku.“

M vrátil papír do hnědých desek.

„Typický příklad,“ řekl. „Několikrát narazili na vedlejší článek, na prostředníka, který koupil o něco levněji, a někdy dokonce ve větším množství, v jednom případě to bylo sto kusů, a to zase od někoho, kdo je patrně dostal ještě levněji. Všechny tyto větší trans-akce se odehrávaly v Harlemu nebo na Floridě. Dalším článkem ře-tězu byl vždy neznámý černoch, ve všech případech bohatý, vzděla-ný a dobře oblečený černoch, který tvrdil, že mince určitě pocházejí z nalezeného pokladu, z Černovousova pokladu.

Černovousov případ by stál za pořádné prošetření,“ pokračoval M, „neboť část jeho pokladu byla pravděpodobně vykopána kolem Štědrého dne roku 1928 v místě zvaném Plum Point. Je to úzký pruh země v severokarolinském okrese Beaufort, kde se Bathský potok vlévá do řeky Pamlico. Nemyslete si, že jsem takový odborník přes nalezené poklady,“ usmál se, „to všechno se dá vyčíst v našich mate-riálech. Takže čistě teoreticky by pro ty šťastné nálezce bylo nejlepší kořist ukryt, dokud se na ni nezapomene, a pak ji rychle uvést na trh. Jinak ji také tehdy nebo později mohli prodat en bloc a kupující se prostě rozhodl, že na tom tvrdě vydělá. Celá záležitost však má dva háčky.“

M se odmlčel, aby si znovu zapálil dýmku.

„Za prvé, Černovous působil od roku 1690 do roku 1710 a je ne-pravděpodobné, že by žádná z uloupených mincí nebyla ražena poz-ději než v roce 1650. Navíc, jak už jsem předdeslal, je rovněž neprav-děpodobné, že by poklad obsahoval rose nobly Edwarda IV, protože neexistuje žádný záznam o tom, že by cestou na Jamajku přepadli nějakou anglickou loď. Na ty si piráti netroufali. Anglické lodě měly příliš silný doprovod. Pokud námořní lupiči vypluli na „kořistnou výpravu“, jak tomu tehdy říkali, mohli se dostat k lupu mnohem snadněji.

Za druhé,“ M se na chvíli zahleděl na strop a pak znovu na Bon-da, „já vím, kde ten poklad je. Alespoň jsem přesvědčený, že to vím. A není to v Americe, ale na Jamajce, a je to Morganův poklad, jeden z největších pokladů všech dob.“

„Panebože,“ řekl Bond. „Jak... jak se k němu dostaneme?“

M ho zarazil zdviženou rukou. „Všechny podrobnosti najdete tady,“ položil ruku na hnědé desky. „Jen strnčně: pozornost stanoviště C upou-tala motorová jachta Secatur, která plula z jednoho ostrůvku u severního pobřeží Jamajky přes Florida Keys v Mexickém zálivu do St. Petersburgu. Takové rekreační městečko u Tampy. Na západním po-břeží Floridy. Ve spolupráci s FBI jsme zjistili, že ta loď i ten ostrůvek patří černošskému gangsterovi, známému jako pan Big. Žije v Harlemu. Slyšel jste o něm někdy?“

„Ne,“ přiznal se Bond.

„A víte, co je zajímavé?“ M ztišil hlas. „Že jednu dvacetidolarov-ku, kterou jeden z těch bezvýznamných černochů zaplatil za zlatou minci a jejíž číslo si poznamenal pro takovou číselnou hru, které říkají Peaka Peow, mu vyplatil jeden z Bigových zástupců. A bylo to,“ M ukázal troubelí dýmky na Bonda, „za jistou informaci. Víme to, protože ten chlap je dvojitý agent FBI a člen komunistické strany.“ Bond tiše hvízdal.

„Stručně řečeno,“ pokračoval M, „máme podezření, že ten jamajský poklad je využíván k financování sovětské špionážní sítě v Ame-ricе, nebo alespoň k financování její podstatné části. Když vám řek-nu, kdo je to pan Big, to podezření se obrátí v jistotu.“

Bond vyčkával s očima upřenýma na M.

„Pan Big je možná nejmočnější černošský zločinec na světě,“ řekl M a Bond si všiml, jak váží slova. „Je šéfem sekty vyznavačů vůdů, která se jmenuje Černá vdova, a uvnitř té sekty je považován za sa-motného barona Samediho. (Všechno najdete tady,“ poklepal na des-ky, „a moc dobře vám z toho nebude.) Je také sovětským agentem a v neposlední řadě, a to vás bude zvláště zajímat, známým agentem SMĚŘŠ.“

„Ano,“ řekl Bond zadumaně, „to je mi teď jasné.“

„Takže tu máme celkem zajímavý případ.“ M upřel na Bonda pronikavý pohled. „A ten pan Big také není nezajímavý.“ „Nemyslím, že bych kdy slyšel o černošském zločinci takhle vel-kého formátu,“ řekl Bond. „O Číňanech ano, ti stojí v pozadí obcho-du s opiem. Znáám taky pár japonských gaunerů, kteří jedou hlavně v perlách a drogách. Spousta černochů je zapletena do obchodu s dia-manty a zlatem v Africe, ale dělají to v malém. A jsou to celkem spořádaní lidé, pokud se příliš neopíjí.“

„Ten náš je jasná výjimka,“ řekl M. „A není čistý černoch. Naro-dil se na Haiti a má něco francouzské krve. Prodělal výcvik v Mosk-vě, jak vyčtete z jeho složky. A z řad černochů se dneska rekrutuje spousta géníů ve všech profesích - vědci, doktoři, spisovatelé. Takže je načase, aby taky povstal nějaký zločinec. Koneckonců černochů je na světě dvě stě padesát milionů, tedy téměř třetina bílé populace. Mají nadání, schopnosti i odvahu. A teď Moskva jednoho z nich vyškolila i v technice.“

„Rád bych se s ním setkal,“ řekl Bond a vzápětí tiše dodal, „vůbec bych se rád setkal s kýmkoli ze SMĚŘŠ.“

„No dobrá, Bonde. Tohle si odnese.“ M mu podal tlustou složku v hnědých deskách. „Proberte to s Plenderem a Damonem. Připravte se na to, že za týden na případu začnete pracovat. Bude to společná práce se CIA a FBI. Jen proboha nešlapejte FBI na nohy. Má je samé kuří oko. Tak hodně štěstí.“

Bond zašel rovnou ke korvetnímu kapitánu Damonovi, šéfovi sta-noviště A, který obstarával spojení s Ústřední zpravodajskou služ-bou CIA.

Damon zdvihl pohled od stolu. „Tak vidím, že jste to schytl vy,“ řekl a podíval se na spis. „Předpokládal jsem to. Posadte se,“ ukázal na křeslo u elektrického krbu. „Až si to projdete, doplním vám chy-bějící informace.“

KAPITOLA 3 NAVŠTÍVENKA

Ted' po deseti dnech měl Bond za sebou rozhovory s Dexterem a Leiterem, ale když se druhý den po příjezdu do New Yorku v hotelu St. Regis zvolna a slastně po probuzení protahoval v po-steli, uvědomil si, že se o moc víc nedověděl. Dexter mu o panu Bigovi sdělil spoustu podrobností, ale žádná nevrhla na případ nové světlo. Pan Big byl pětáctýřicetiletý rodilý Hait'an, napůl černoch a napůl Francouz. Jeho bizarní jméno vznik-lo z jeho iniciál - ve skutečnosti se jmenoval Buonaparte Ignace Gallia, ale také pro jeho výšku a statnou postavu. Už v mládí mu říkali Big Boy nebo jenom Big. Později se z něj stal Big Man nebo pan Big, a jeho skutečné jméno znali jen na farní matrice na Haiti a ve spisech FBI. Neměl žádné neřesti kromě žen, které si zato dopřával v obrovském množství. Nepil ani nekouřil a jeho jedinou slabinou byla zřejmě srdeční choroba, která v posledních letech způsobila našedlé zabarvení jeho pleti. Iniciační obřad do kultu vyznavačů vůdů prodělal ještě v dět-ství. V mládí se živil jako řidič nákladního auta v Port au Prince, pak emigroval do Ameriky a úspěšně se zařadil do přepadové sku-piny pašeráků alkoholu v gangu Legse Diamonda. S koncem pro-hibice se přestěhoval do Harlemu a koupil si polovinu malého nočního klubu s řadou barevných prostitutek. Jeho partnera našli v roce 1938 zalitého v sudu cementu v řece Harlem a pan Big se stal jediným vlastníkem klubu. V roce 1943 dostal povolávací roz-kaz a pro svou výbornou francouzštinu neunikl pozornosti Úřadu strategických služeb, americké válečné zpravodajské služby, kte-rá ho důkladně vycvičila a poslala do Marseilles jako agenta, kte-rý měl pracovat proti Pétainovým kolaborantům. Snadno se vmísil mezi africké dělníky z doků a dodával dobré a přesné zprávy z ob-lasti námořní špionáže. Úzce spolupracoval se sovětským špiónem, který dělal podobnou práci pro Rusy. Na konci války byl ve Francii demobilizován (a vyznamenán Američany i Francouzi). Poté se na pět let vytratil, nejspíš do Moskvy. Do Harlemu se vrátil v roce 1950 a FBI ho brzy zaregistroval jako podezřelého sovětského agen-ta. Nikdy se však neprozradil, ani nepadl do žádné léčky nastražené FBI. Koupil tři noční kluby a prosperující řetěz harlemských borde-lů. Vypadalo to, že má neomezené fondy, a svým zástupcům platil paušál dvacet tisíc dolarů ročně. Slušný plat i hrozba odstranění mu u jeho nohsledů zajistila odborné a horlivé služby. Bylo o něm zná-mo, že v Harlemu založil ilegální chrám vyznavačů vůdů, které pro-pojoil s ústředím sekty na Haiti. Povídalo se, že je zombie neboli oživ-lá mrtvola samotného barona Samediho, obávaného Prince temnot, a on tyhle historky sám přizívoval, takže je přijala za své celá nižší vrstva černošského světa. Následkem toho vzbuzoval skutečný strach, ještě

umocňovaný okamžitou a často záhadnou smrtí kohokoli, kdo mu zkřížil cestu nebo kdo ho neposlechl. Bond se Dextera i Leitera velmi podrobně vyptával na důkazy spojení obrovského černocha se SMĚŘŠ. Byly skutečně přesvědčivé.

V roce 1951 se FBI podařilo pod příslibem milionu dolarů ve zlatě a bezpečného úniku po půlroční práci přesvědčit známého sovětského agenta MVD, aby se stal dvojitým agentem. První měsíc šlo všechno dobře a výsledky předčily veškerá očekávání. Ruský špión udržoval styky s ekonomickým odborníkem ze sovětské delegace u Spojených národů. Jednu středu chtěl odjet metrem ze stanice Pennsylvania k sovětskému víkendovému rekreačnímu středisku v Glen Cove na Long Islandu. Tento pozemek patřil kdysi Morganovi.

Na nástupišti vedle něj stál velký černoch, později bezpečně identifikovaný podle fotografií jako pan Big, který pak odcházel k východu, ještě než vlak úplně zastavil na krvavých pozůstatcích Rusa. Nikdo neviděl, že by do toho muže strčil, ale v davu to nemohlo být nic těžkého. Svědkové tvrdili, že to rozhodně nebyla sebevražda. Muž při pádu do kolejí strašlivě řval a měl přes rameno (politováňhodná okolnost) vak s golfovými holemi. Pan Big měl pochopitelně alibi pevné jako Fort Knox. Byl vzat do vazby a vyslýchán, ale brzy ho odtud dostal nejlepší harlemský právník.

Tyto důkazy Bondovi úplně stačily. Ten chlap byl pro SMĚŘŠ jako dělaný, zvlášť poté, co si ho vycvičili. Skutečně děsivá a smrtící zbraň. A jak měli dokonale vymyšlené zapojení bezvýznamných pěšáků černošského podsvětí a šíření informací za jediným cílem - udržovat strach z vůdů a z nadpřirozena, který byl v černošském podsvětí hluboce a odnepaměti zakořeněn. A ten skvělý nápad zapojit do prvopočátku americký dopravní systém - vytvořit síť z vlakových průvodčích, stevardů v lůžkových vozech, řidičů nákladních aut, speciálních dělníků. Mít k dispozici spoustu lidí, kteří nemají ponětí, že odpovídají na otázky kladené Ruskem, kteří si myslí - pokud vůbec myslí -, že informace o nákladech, termínech a jízdních řádech jsou nanejvýš prodávány konkurenčním dopravním společností. Nikoli poprvé Bond ucítil, jak mu přebíhá mráz po zádech z úděsné výkonnosti sovětského stroje, jehož motorem byla SMĚŘŠ a palivem strach ze smrti a mučení. Už ten samotný název SMĚŘŠ zněl jako dech smrti.

Bond zaplašil dotírající myšlenky a vyskočil z postele. Teď měl toho chlapa na dosah ruky, jen ho roznáčeknout. V Royale svého muže jen zahlédl. Tentokrát to bude z očí do očí. Když je tak velký, musí se mu dostat velkolepé smrti. Bond zašel k oknu a roztáhl záclony. Pokoj měl okna na sever, směrem k Harlemu. Bond chvíli zíral na severní obzor, kde ten druhý možná spí ve své posteli, nebo už je možná vzhůru a myslí na něj, na Bondu, jehož zahlédl s Dexterem na schodišti k hotelu. Bond se díval do nádherného dne a usmíval se. A nikomu, ani panu Bigovi, by se jeho výraz nelíbil.

Odvrátil se od okna a rychle došel k telefonu. „Hotel St. Regis. Dobré jitro,“ řekl hlas. „Pokojevou službu, prosím,“ požádal Bond.

„Pokojevá služba? Rád bych si objednal snídani. Půl pinty pomerančového džusu, tři mírně osmažená vejce se šunkou a dvojité espresso se smetanou. Topinku. Marmeládu. Máte to?“

Číšník z pokojové služby mu zopakoval objednávku. Bond vyšel do předsíně a sebral pětilibrovou hromadu novin, kterou mu tam ráno přinesli. Na stolku bylo také pár balíčků, ale ty Bond pominul bez povšimnutí.

Předchozího odpoledne se musel pod dohledem FBI podrobit určitému stupni amerikanizace. Přišel za ním krejčí a vzal mu míru na jednořadový oblek z tmavomodré lehké česané příze (Bond rozhodně odmítl cokoli výstřednějšího), obchodník s pánským prádlem mu přinesl bílé nylonové košile s dlouhými špičatými límecy, musel strpět pět padesát dolarových vázanek nezvyklých vzorů, tmavé ponožky s vyšívanými vzory, pár „ukázkových kapesníků“ do kapsičky saka, nylonové nátečníky a spodky (jinž tu říkali trička a trenýrky), dostal lehký pohodlný plášť z velbloudí srsti s příliš velkými ramenními vycpávkami, šedý měkký plstěný klobouk s tenkou černou stuhou a dvojce velice pohodlné, neudbale elegantní černé mokasíny.

Získal také kravatovou sponu značky „Elegance“ ve tvaru biče, dolarku z krokodýlí kůže od Marka Crosse, obyčejný zapalovač Zip-po, cestovní necesér z umělé hmoty s holicím strojkem, hřebenem a kartáčkem na zuby, kostěné brýle s obyčejnými skly a spoustu dalších nezbytností a nakonec lehký kufr „Skymate“ od Hartmanna, do něhož všechny ty věci uložil.

Směl si ponechat svou Berettu ráže 25 s žebrovou pažbou i jelenicovým podpažním pouzdem. Všechny ostatní věci mu měli odpoledne odvézt na Jamajku.

Nechali mu udělat vojenský sestřih a instruovali ho, že je Novoangličan z Bostonu, pracuje pro londýnskou pobočku Guaranty Trust Company a teď je na dovolené. Upozornili ho, že nemá žádat účet, ale stvrzenku, neříkat taxi, ale drožka, a že se má vyhýbat slovům, která mají více než dvě slabiky (to poslední mu poradil Leiter. „Veškerou americkou konverzaci můžeš proplout s výrazy ‚Jo‘, ‚Ne‘ a ‚Jasně‘.“) V každém případě se měl vystříhat výrazu „v podstatě“, doporučil mu ještě Leiter. Bond prohlásil, že tento výraz není součástí jeho slovníku.

Zachmuřeně pohlédl na hromadu balíčků, které určovaly jeho novou totožnost, naposledy si svlékl pyžamo („My tu v Americe spíme jen tak, pane Bonde.“) a dal si prudkou studenou sprchu. Při holení zkoumal svůj obličej v zrcadle. Hustý pramen černých vlasů nad pravým obočím měl značně zkrácený a vlasy na spáncích byly rovně zastříženy. Se svislou jizvou na pravé tváři se nedalo nic dělat, přestože se ji v FBI snažili kosmeticky zamaskovat, stejně tak jako nemohli odstranit chlad z jeho šedomodrých očí, ale v Americe mělo mnoho míšenců černé vlasy a vysoké lícní kosti, takže by mohl uniknout pozornosti - zadoufal, že nikoli pozornosti žen.

Bond vyšel nahý do předsíně a rozbalil pár balíčků. Později vešel v bílé košili a modrých kalhotách do obývacího pokoje, přitáhl si židli k psacímu stolu u okna a otevřel Cestovatelův strom poznání od Patricka Leigha Fermora.

Tuto mimořádnou knihu mu doporučil M.

„Ten člověk je mimořádně zasvěcený,“ řekl, „a nezapomeňte, že píše o tom, co se na Haiti dělo v roce 1950. Nejde o žádnou středověkou černou magii. A děje se to tam dnes a denně.“

Bond byl uprostřed stati o Haiti.

Dalším stupněm (četl) je vyvolávání zlých duchů z pantheonu vůdů - například Dona Pedra, Kiny Mondongua, Bakaloua a Zan-dora - pro škodlivé záměry, tedy pro proměnu člověka v zombie (tato praktika má svůj původ v Kongu) a jeho využití jako otroka, pro provozování zhoubných kouzel a ničení nepřátel. Účinky kouzel, při nichž se používá podobenka zamýšlené oběti, miniaturní ra-kev nebo žába, jsou často posilovány užíváním jedu. Otec Cosme se obšírněji zmiňoval o pověrách, že tito lidé se proměňují v hady, aby si udrželi určité síly o „louns-garous „, kteří v noci létají převtěle-ni ve vampíry a sají dětskou krev, o lidech, kteří se zmenšují do infinitesimální velikosti a koulí se krajinou v tykvích. Daleko zne-pokojivější je však počet mysticko-zločineckých společností čaro-dějů s přízračnými tituly-“ les Mackanda „ (pojmenování po zhoubném tažení haitského hrdiny), „les Zobop“, kteří také loupili, „Ma-zanxa „, „Caporelata „, a „, Vlinbindingue „. Podle otce Cosma jsou to mystické společnosti, jejichž bohové vyžadují kromě běžných rituál-ních obětí - kohouta, holuba, kozy, psa nebo prasete - také oběti „, cabri sans cornes „. Toto bezrohé kůzle znamená přirozeně člověka...

Bond obrátil pár stránek a četl si náhodně vybrané pasáže, z nichž si utvářel představu o temném náboženství a jeho strašlivých rituál-lech.

...Zvolna, mimo vřavu, dýma víření bubnů, které vyčistily z mysli vše kromě vlastního působení, se začaly rozplývat jednotlivosti...

...Tanečníci se velice pomalu pohybovali vpřed a vzad a při každém kroku vytrčili bradu, zdvihli hýždové svaly a dvakrát pohnuli rameny. Měli přimhouřené oči a z úst se jim linula nesrozumitelná slova krátké monotónní písničky, již opakovali znovu při každé změně směru, ale o půl oktávy výš. Když se změnil rytmus bubnování, na-přímili se, vyhodili ruce do vzduchu, obrátili oči v sloup a točili se kolem dokola...

' z franc. - vlkodlacích-pozn. překladatele

...Na okraji zástupu jsme došli k malé chatrči, sotva větší než psí bouda: „Le caye Zombie „. Světlo pochodně nasvítlo vnitřek chatrče, kde jsme spatřili černý kříž, nějaké hady, řetězy, okovy a důtky, využívané v obřadech Ghédé, jež haitští etnologové spojují s omla-zujícími rituály Osiridovými zaznamenanými v Knize mrtvých. V ohni stály dvě šavle a velké štípací kleště, jejichž spodní části byly roz-žhaveny žářem dorada: „, le Feu Marinette „, věnovaný bohyni zla, protikladu dobromyslné a láskyplné bohyně lásky, maitresse Erzulie Frédy Dahomin.

Za tím vším stál zaražený ve vyvrtaném otvoru v kameni velký černý dřevěný kříž. Na spodní části kříže byla namalovaná lebka a na překřížení byly nataženy rukávy velmi starého žaketu. Na vr-cholu kříže byla naražena notně obnošená černá buřinka s trnovou korunou. Tento totem, jímž musel být vybaven každý peristyl, nebyl pamfletem na ústřední událost, na níž byla založena křesťanská víra, ale symbolem boha hřbitovů a velitele legie mrtvých, barona Same-dího. Baron je nejvyšším pánem záhrobí, Cerberem i Cháronem, stej-ně jako Aeacem, Rhadamanthys a Plútem.

...Bubny změnilly rytmus a nastoupil tančící houngenikon s ná-dobou naplněnou jakousi hořící kapalinou, na jejíž hladině poska-kovaly modré a žluté plamínky. Obtančil sloup, ulil tři planoucí úlitby a začal se potácet. Nejistě couval s týmiž příznaky deliria jako jeho předchůdce a vylil celý hořící obsah nádoby na zem. Před pádem ho zachytili hounsi“, které mu zuly sandály a vykasa-ly,kalhoty. Z hlavy mu spadl kapesník, který obnažil hranatou leb-ku. Další hounsi poklekly a namáčely si ruce v hořícím bahně, které si roztírali po rukou, loktech a tvářích. Do toho zazněl houn-ganův zvonec a „, afon „, a hounsi mladého kněze opustily. Ten se zamotal, narazil do pilíře a bezmocně se odotácel mezi bubny. Měl zavžené oči, svrstělé čelo a bezvládně pokleslou spodní če-list. Pak upadl na zem, jako by ho srazila neviditelná pěst. Zůstal ležet se zakloněnou hlavou a ústy otevřenými v mučivé grimase, která se rozplynula až s uvolněním šlach na krku a ramenou. V dlani svíral za hlavou loket druhé ruky, jako by si ji chtěl zlomit, a smá-čený potom se chvěl jako pes, kterému se něco zdá. Panenky očí zmizely za víčky a bylo vidět jen bělmo. Na rtech se mu utvořila pěna...

...Nyní od ohně pomalu přitánčil houngan', mávaje krátkou ná-moňnickou šavlí, pak začal zbraň vyhazovat do vzduchu a chytat za jílece. Za pár minut ji držel za tupý konec čepele. Y tu chvíli k němu pomalu dotančil houngenikon, natáhl ruku a sevřel jílec. Nato kněz zmizel a mladík se začal svíjet a poskakovat z jedné strany altánku na druhou. Těžkopádně mával šavlí nad hlavou, a kdykoli se přiblí-žil k přihlížejícím, jejich kruh se roztáhl. Mezery mezi vyceněnými zuby dodávaly jeho špičatému obličejí ještě divočejší výraz. Altánek na pár okamžiků ovládlo skutečné a nepředstírané zděšení. Zpěv se proměnil ve všeobecné vytí a bubeníci se v nepostřehnutelném víře-ní rukou nechávali pohltit rytmem.

Novic zvrátil hlavu a zabodl si šavli do břicha. Kolena mu pod-klesla a hlava spadla na prsa...

Ozvalo se zaklepání na dveře a vešel číšník se snídaní. Bond byl rád, že se mohl odpoutat od příšerného líčení obřadu a vrátit se do normálního světa. Chvilí mu však trvalo, než dokázal zapomenout na dusnou atmosféru nabitou tajemnem, která ho při čtení zcela po-hltla.

Se snídaní přišel další balíček o rozměrech čtvereční stopy. Vy-padalo to na nějaký drahý dárek a Bond požádal číšníka, aby balí-ček odložil na servírovací stůl. Pomyslel si, že si Leiter ještě dodatečně na něco vzpomněl. Snídaní si vychutnával. Mezi jed-notlivými sousty se díval z velkého okna a přemýšlel o tom, co právě přečetl.

Ve chvíli, kdy dojedl a zapálil si první cigaretu, náhle postřehl tichý zvuk ozývající se za jeho zády.

Byl to tlumený tikot, pomalý, kovový. A vycházel od servírovací-ho stolu.

„Tik tak... tik tak... tik tak.“

Bez sebemenšího zaváhání se vrhl na zem za svou židli a vůbec mu nevadilo, že se chová jako blázen. Skrčil se a zaměřil všechny smysly na zvuk vycházející z balíčku. „Jen klid,“ řekl sám sobě. „Ne-chovej se jako pitomec. Jsou to jen hodiny.“ Ale proč hodiny? Proč by od někoho dostával hodiny? A od koho?

„Tik tak... tik tak... tik tak.“

V tichu pokoje se ten zvuk nesnesitelně rozléhal. Bondovi připadalo, že ten strojek pohání jeho vlastní srdce. „Nebud směšný. To ty Fermorovy historky o vůdci ti pocuchaly nervy. Ty bubny...”

„Tik tak... tik tak... tik tak...”

A náhle se pokojem rozeznělo hluboké melodické naléhavé zvonění.

„Cinkylinkycinkylink...” Bond se uvolnil. Jeho cigareta mezitím propálila koberec. Sebral ji a zasunul si ji mezi rty. Bomby v budících se odpálí prvním úderem kladívka o zvonek. Kladívko aktivuje detonátor, ten odpálí nálož a BUM...

Bond zdvihl hlavu nad opěradlo židle a zahleděl se na balíček. „Cinkylinkycinkylink...”

Tlumené zvonění se ozývalo ještě půl minuty a na konci začalo zpomalovat.

...link... link... link... link...”

„PRÁSK!”

Nebylo to hlučnější než výstřel, ale v uzavřeném prostoru to znělo působivě.

Roztrhaný balíček spadl po kouskách na zem. Sklenice a lahve na servírovacím stole byly rozbité a proti šedé stěně za nimi se vznášel černý oblak dýmu. Několik střepů spadlo na podlahu. V pokoji se vznášel silný pach střelného prachu. Bond se zvolna postavil. Došel k oknu a otevřel je. Pak vytočil Dexterovo číslo.

„Malá bomba,” řekl klidně. „...Ne, malá... jen pár skleniček... dobře, díky... jistěže ne... na shledanou.”

Uklidil, prošel malou předsíní ke dveřím do chodby, otevřel je, pověsil na ně zvenčí cedulku NERUŠIT, zamkl a odešel do ložnice. Když končil s oblékáním, ozvalo se zaklepání na dveře.

„Kdo je to?” zavolal. „To jsem já, Dexter.”

Dexter vrazil dovnitř sledovaný mladíkem s černým kufříkem v podpaží. „Trippe, ze Sabotáží,” představil ho Dexter.

Podali si ruce a mladík okamžitě poklekl vedle zbytků balíčku.

Otevřel kufřík, vyndal z něj gumové rukavice a zubařské kleště. Bez námahy vytahal z roztrhaného balíčku úlomky kovu a skla a rozprostřel je na velký píták, který si vzal na psacím stole.

Zatímco pracoval, Bond se ho zeptal, co se stalo.

„Asi půlminutové zvonění? Aha. A hele, co je tohle?” Opatrně vytáhl malou hliníkovou krabičku, jaká se používá na exponovaný film, a odložil ji stranou.

Po pár minutách si sedl na bobek.

„Půlminutová kyselinová kapsle,” oznámil. „Rozbil ji první náraz kladívka. Kyselina rozežere tenký měděný drátek.

Ten se za tři-cet vteřin přetrhne a uvolní plunžr na tomhle.” Zdvihl nábojnici. „Černý prach. Slepá. Bez kulky. Štěstí, že to nebyl granát. V tom balíčku bylo ještě dost místa. To by bylo po vás. A teď se kouknem na tohle.” Vzal do ruky hliníkový váleček, rozšrouboval ho a kleštičkami vytáhl stočený papír.

Opatrně ho rozložil na koberci a jeho rohy zatížil čtyřmi nástroji ze svého kufříku. Na papíru byly tři strojem psané věty. Bond a Dexter se sklonili.

„SRDCE TOHOHLE BUDÍKU PŘESTALO BÍT,” četli. „ÚDERY VAŠEHO VLASTNÍHO SRDCE JSOU SPOČÍTÁNY. ZNÁM RO ČÍSLO A ZAČAL JSEM ODPOČÍTÁVAT.”

Vzkaz byl podepsaný „1234567...”? Napřímili se.

„Hm,” řekl Bond, „tak tedy výstraha.”

„Ale jak sakra mohl vědět, že jste tady?” zeptal se Dexter. Bond mu řekl o černém sedanu na 55. ulici.

„Jde spíš o to,” zamyslel se nahlas Bond, „jak mohl vědět, proč jsem tady. To vypadá, že má Washington pěkně profizlovaný. Někde musí být díra jako Velký kaňon.”

„Proč by to mělo být z Washingtonu?” zeptal se podrážděně Dexter. „No nic,” ovládl se a nuceně se zasmál.

„Krucinál. Budu o tom muset sepsat hlášení. Takže zatím, pane Bonde. Jsem rád, že se vám nic nestalo.”

„Díky,” řekl Bond. „To byla jen navštívenka. Musím mu tu zdvořilost vrátit.”

KAPITOLA 4 VELKÁ TELEFONNÍ ÚSTŘEDNA

Když Dexter a jeho kolega odešli a odnesli s sebou zbytky bomby, Bond vzal mokré ručník a vyčistil očouzenou zeď. Pak zazvonil na číšníka a bez jakéhokoli vysvětlení mu řekl, ať škodu připiše na jeho účet a odnese nádobí od snídaně. Poté si vzal klobouk a kabát a vyšel na ulici.

Dopoledne strávil na Páté Avenue a na Broadwayi. Bezcičně bloumal, nahlížel do výloh obchodů a pozoroval procházející davy lidí. Bezděčně si osvojil chůzi i chování návštěvníka z jiného města, a když se zastavil v několika obchodech a několika lidí se zeptal na cestu, zjistil, že nikdo se na něj nepodíval dvakrát.

Dal si typické americké jídlo v restauraci Gloryfried Ham-N-Eggs („Vejce, která budeme podávat zítra, jsou ještě ve slepicích”) na Lexington Avenue a pak si vzal taxi a odjel do centra na policejní ředitelství, kde se měl v půl třetí setkat s Leiterem a Dexterem.

Podezíravý a nerudný policista kolem padesátky, který se představil jako poručík Binswanger z oddělení vražd, jim oznámil, že komisař Monahan si přeje úzkou spolupráci s policejním oddělením. Co pro ně může udělat? Prošel policejní záznamy pana Biga, které se více méně shodovaly s Dexterovými informacemi, a pak jim ukázal záznamy a fotografie většiny jeho známých společníků.

Společně prošli také hlášení americké pobřežní služby o plavbách jachty Secatur a také zprávy americké celní služby, která loď při každém jejím zakotvení v St. Petersburgu důkladně prohledala.

Podle těchto zpráv jachta v posledním půlroce vyplouvala nepravdělně a pokaždé zakotvila v St. Petersburgu, v přístavišti firmy „Ourobouros Worm and Bait Shippers Inc.,” což byla zřejmě nevinná firma, která prodávala živé návnady a krmení rybářským a akvaristickým spolkům po celé Floridě, v Mexickém zálivu a přilehlých oblastech. Měla

také výnosnou odbočku, která se zabývala obchodem s dekorativními lasturami a korály, a další odbočku, která obchodovala s tropickými akvarijními rybičkami - zvláště se vzácnými jedovatými druhy pro výzkumná oddělení farmaceutických a chemických podniků.

Řecký majitel firmy, lovec mořských hub ze sousedních Tarpon Springs, prohlásil, že Secatur s nimi dělá dobré obchody, protože jim vozí z Jamajky lastury křídlatců a jiných plžů a cenné druhy akvarijních rybiček. Ourobouros Inc. je skládá a prodává ve velkém velkoobchodníkům i maloobchodníkům po celém pobřeží. Řek se jmenoval Papagos. Trestní rejstřík měl čistý.

FBI se s pomocí námořní zpravodajské služby pokusil odposlouchávat vysílačku Secaturu. Kromě krátkých zpráv vysílaných těsně před návratem z Kuby nebo Jamajky však zachytili jen depeše v jakémsi neznámém a naprosto nerozlučitelném jazyce. Poslední poznámka ve složce uváděla, že se jedná zřejmě o tajný jazyk vúdú, který používají pouze zasvěcenci, a že před další plavbou bude vynaloženo veškeré úsilí k získání odborníka z Haiti.

„V poslední době se objevilo další zlato,“ oznámil jim poručík Binswanger, když se z identifikačního oddělení vraceli přes ulici do jeho kanceláře. „Kolem stovky mincí jen v Harlemu. Chcete, abychom s tím něco dělali? Jestli jsou to skutečně komunistické fondy a oni s nimi jdou takhle rychle ven, měli bychom zvednout zadky.“

„Šéf říká, že je zatím máme nechat na pokoji,“ odpověděl mu Dexter. „Doufá, že brzy přijdou s nějakou akcí.“

„Je to váš případ,“ zabručel Binswanger, „ale komisařovi by se určitě nelíbilo, kdyby se ten parchant vyvaloval na zápraží a pan Hoover si seděl hezky v závětrí ve Washingtonu. Proč ho neseberem za daňový únik nebo zneužití poštovního tajemství nebo parkování před hydrantem nebo za jinou blbost? Proč ho nezavřem do městského vězení a trochu ho tam nepodusíme? Když to nechtějí udělat federálové, my se toho s chutí chopíme.“

„Chcete vyvolat rasové nepokoje?“ namítl rozmrzele Dexter. „Nic na něj nemáme a vy to víte stejně dobře jako my. Kdyby ho do půl hodiny nevytáhl z lochu ten jeho černý advokát, ty jejich čarodějnické bubny se rozezní odsud až daleko na jih. A všichni dobře víme, co by se stalo. Vzpomínáte na pětatřicátý a třiačtyřicátý? Museli jste volat domobranu. My jsme o ten případ neusilovali. Zadal nám ho prezident, takže si s ním musíme poradit.“

Vrátili se do Binswangerovy oněšelé kanceláře a vzali si kabáty a klobouky.

„V každém případě děkujeme, poručíku,“ řekl Dexter s nucenou srdečností, když se loučili. „Moc jste nám pomohl.“

„Nemáte zač,“ odušil Binswanger chladně. „Výtah je napravo.“ Rázně za nimi zavřel dveře.

Leiter za Dexterovými zády mrkl na Bonda. Až k východu na Centre Street došli mlčky.

Na chodníku se k nim Dexter obrátil.

„Dopoledne jsem dostal nějaké pokyny z Washingtonu,“ řekl bezvýrazně. „Podle nich mám já pátrat v Harlemu, zatímco vy dva zítra odjedete do St. Petersburgu. Leiter má zjistit, co se tam dá dělat, a pak s vámi odjede přímo na Jamajku, pane Bonde. Tedy,“ dodal, „pokud ho s sebou budete chtít. Je to vaše teritorium.“

„Ale jistě,“ řekl Bond. „Stejně jsem chtěl požádat, jestli by nemohl jet se mnou.“

„Výborně,“ přikývl Dexter. „Takže nahlásím do Washingtonu, že všechno je připraveno. Můžu pro vás ještě něco udělat? Jinak budete přirozeně komunikovat přímo s FBI ve Washingtonu. Leiter má jména našich lidí na Floridě, vysílací zvyklosti a podobně.“

„Pokud bude mít Leiter zájem a vám to nebude vadit,“ řekl Bond, „moc rád bych večer zajel do Harlemu a trochu se tam porozhlédl. Třeba by mi pomohlo, kdybych si udělal představu, jak to vypadá na dvorku pana Biga.“ Dexter se zamyslel.

„Tak dobře,“ řekl po chvíli. „To nemůže být na škodu. Ale moc se neukazujte. A dávejte na sebe pozor,“ dodal. „Není tam nikdo, kdo by vám pomohl. A nedělejte tam moc velké vlny. Tenhle případ ještě neuzrál. A dokud neuzraje, naším heslem v případě pana Biga je ‚Žít a nechat žít‘.“

Bond se na kapitána Dextera tázavě zahleděl.

„Při své práci,“ řekl, „a zvláště když narazím na chlapa jeho raženi, se řídím jiným heslem. ‚Žít a nechat zemřít‘.“

Dexter pokrčil rameny. „To je možné,“ řekl, „ale tady podléháte mým rozkazům, pane Bonde, a já bych byl rád, kdybyste se řídil jimi.“

„Jistě,“ přikývl Bond, „a díky za pomoc. Doufám, že budete mít při svém pátrání štěstí.“

Dexter zamával na taxi. Podali si ruce.

„Tak zatím, chlapi,“ rozloučil se Dexter. „Zkuste se udržet naživu.“ Jeho taxík zmizel mezi ostatními vozy jedoucími směrem z centra.

„Schopný hoch,“ utrousil Bond.

„V jeho branži jsou takoví všichni,“ řekl Leiter. „Mírně nadutí. A hákliví na své pravomoci. Věčně se hašteří s námi nebo s policií. Ale v Anglii máte zřejmě podobné problémy.“

„Samozřejmě,“ řekl Bond. „Jsme věčně solí v očích MI-5. A ti zase šlapou na paty zvláštnímu oddělení. Scotland Yardu,“ dodal na vysvětlenou. „Tak vyjdeme si večer do toho Harlemu?“

„Velmi rád,“ řekl Leiter. „Teď tě zavezu do hotelu a vyzvednu si tě tam o půl sedmé. Sejdeme se v King Coleově baru u přízemí. Zřejmě si chceš prohlédnout pana Biga,“ usmál se. „To já taky, ale Dexterovi to říkat nemusíme.“ Zamával na žlutý taxík.

„Hotel St. Regis. Pátá a 55.“

Nastoupili do přetopené kovové krabice, v níž páchl zatuchlý kouř z doutníků.

Leiter stáhl okénko.

„Co to děláte?“ ohradil se řidič přes rameno. „Chcete, abych si uhnal zápal plic?“

„Přesně tak,“ odpověděl Leiter, „pokud nás to má zachránit od téhle plynové komory.“

„Nějakaj chytřej, co?“ řekl řidič a přeřadil. Sáhl za ucho, vyndal ožvykaný oharek doutníku a zdvihl ho nad hlavu.

„Pěťadvacet centů za tři kousky,“ řekl uražený.

„To bych nebral ani za čtyřia dvacet,“ poznamenal Leiter. Zbytek cesty promlčeli. Rozloučili se před hotelem a Bond odešel do svého pokoje. Byly čtyři hodiny. Požádal telefonistku, ať mu v šest zavolá. Chvilí se díval z okna ložnice. Vlevo se slunce sklánělo k obzoru a v okolních mrakodrapech se začínala rozsvěcet světla, která proměňovala město ve zlatý úl. Hluboko dole v ulicích se táhly řeky karmínových, modrých a zelených neonových světél. Do sametového soumraku teskně vzdychal vítr a ložnice vypadala ještě tepleji, bezpečněji a útulněji. Bond zatáhl záclony a rozsvítil si tlumené světlo nad postelí. Pak se svlékl a zachumlal se do jemného perkalového povlečení. Vzpomněl si na nepříjemné počasí v londýnských ulicích, na sporé teplo syčícího plynového krbu ve své kanceláři, na křídou napsané menu před hospodou, kolem které projížděl poslední den před odjezdem z Londýna: „Párky zapékané v těstíčku a míchaná zelenina.“

Slastně se natáhl a zakrátko usnul.

Ve velké telefonní ústředně v Harlemu klimbal nad svým dostihovým sázkovým tiketem muž zvaný Šeptal. Na všech linkách byl klid. Najednou se napravo rozsvítilo světlo - důležité světlo.

„Ano, šéfe,“ řekl tiše do sluchátka. Hlasitěji mluvit nemohl, i kdyby chtěl. Narodil se v „plicním bloku“ na rohu Sedmé Avenue a 142. ulice, kde je výskyt tuberkulózy dvakrát vyšší než kdekoli jinde v New Yorku. Zbývala mu už jen část jedné plíce.

„Vyhlás pohotovost,“ řekl beze spěchu hluboký hlas. „Tři chlapi.“ Následoval stručný popis Leitera, Bonda a Dextera. „Možná přijdou dnes nebo zítra. Ať se soustředí na První až Osmou Avenue, ale ať hlídkují i v nočních klubech, kdyby je přehlédli venku. Nikdo na ně ani nesáhne. Zavolej, když dostaneš pozitivní zprávu. Je ti to jasné?“

„Jasný, šéfe,“ řekl Šeptal zadýchaně. Hlas v telefonu zmlkl. Telefonista vzal plnou hrst kolíků a panel ústředny brzy ožil blikajícími světélky. Nemocný muž až do večera tiše vydával naléhavé pokyny.

V šest hodin Bonda vzbudilo tiché vrčení telefonu. Dal si studenou sprchu a pečlivě se oblékl. Vzal si křiklavou pruhozanou kravatku a z kapsičky saka nechal vyčnívat velký kus hedvábného kapesníku. Přes košili si zapjal jelenicové pouzdro tak, aby je měl tři palce pod levou pažní jamkou. Přezkoušel mechanismus beretty a postupně vymačkal všech osm nábojů. Znovu je uložil do zásobníku, nabil zbraň, zajistil pojistkou a zasunul do pouzdra. Vzal si do ruky pohodlné mokasíny, ohmatal jim špičky a potěškal je. Pak sáhl pod postel a vytáhl vlastní boty, které obezřetně nedal do zavazadla, jež mu ráno odebral FBI.

Obul si je a hned se cítil lépe připraven na nadcházející večer. Špičky bot měly pod kůží ocelovou výztuhu.

V osmácti dvacet pět sešel dolů do King Coleova baru a usadil se zády ke zdi u stolku poblíž vchodu. Za pár minut vstoupil dovnitř Felix Leiter. Bond ho málem nepoznal. Jeho husté slámové vlasy se teď černě leskly. Měl na sobě nápadný modrý oblek, bílou košili a černou kravatu s bílými puntíky.

Usadil se k Bondovi a zazubil se.

„Rozhodl jsem se brát ty lidi vážně,“ vysvětlil. „To na hlavě je jen přeliv. Ráno to smyju. Aspoň doufám.“

Leiter objednal polosuchá martini s plátkem citronu. Jako suroviny pro koktejl si vyžádal džin House of Lords a Martini Rossi. Americký džin, který byl daleko silnější než anglický, připadal Bondovi příliš ostrý. Usoudil, že večer bude muset být ve výběru nápojů opatrný.

„Musíme se dokázat udržet na nohách,“ řekl Felix Leiter, jako by mu četl myšlenky. „Harlem je dneska tak trochu džungle. Lidé už tam nechodí tak často jako kdysi. Před válkou se běžně v Harlemu zakončoval večer, tak jako se v Paříži chodí po flámu na Montmartre. Byli tam vděční, že tam lidé utrácejí. Chodívalo se třeba do tančírny Savoy, jen tak se dívat na tančící páry. Občas to někdo přehnal a ráno musel k doktorovi. To všechno se změnilo. V Harlemu teď nemají rádi, když se tam na ně chodí dívat. Většina podniků zavřela a v těch zbylých tě v nejlepším případě tiše strpí, ale jinak tě můžou vyvést za ucho jen proto, že jsi bílý. A u policie se žádného soucitu taky nedovoláš.“

Leiter vytáhl ze svého koktejlu plátek citronu a zamyšleně ho žvýkal. Bar se začínal plnit. Byla tu příjemná přátelská atmosféra - na-prosto rozdílná od té nevraživé a napjaté, která je čekala v černošských hospodách, do nichž se chystali.

„Naštěstí mám rád černochoy,“ pokračoval Leiter, „a oni to nějak vycítí. Kdysi jsem Harlemu tak trochu držel palce. Do místního plátku Amsterdam News jsem napsal pár článků o dixielandu. Pro Seve-roamerickou novinářskou alianci jsem také psal na pokračování o do-bách, kdy Orson Wells inscenoval v Lafayette Hamleta s výhradně černošským obsazením. Takže to tam tak trochu znám. A obdivuju je, jak se prosazují ve světě, i když Bůh ví, že nevím, jak to skončí.“ Dopili a Leiter zavolal číšníka.

„Samozřejmě, že jsou tam lumpové,“ řekl. „Dokonce ti nejhorší. Harlem je hlavním městem černošského světa. Mezi půlmilionem lidí jakékoli rasy najdeš spoustu všiváků. Potíž s našim přítelem panem Bigem spočívá v tom, že je zatraceně dobrý po technické stránce, díky Úřadu strategických služeb a moskevskému výcviku. A musí to tam mít velice dobře zorganizované.“

Leiter zaplatil.

„Tak půjdeme,“ řekl. „Trochu si užijeme a pokusíme se vrátit celí. Koneckonců jsme za to placeni. Na Páté Avenue si sedneme na auto-bus. Po setmění by nás do Harlemu žádný taxík asi nevzal.“

Vyšli z tepla hotelu. K autobusové zastávce to bylo pár kroků. Pršelo. Bond si ohrnul límec pláště a podíval se doprava směrem k Central Parku a temné citadele, kde sídlil pan Big.

Bondovi se lehce chvělo chřípí. Nemohl se dočkat, až tam bude. Cítil se silný a vyrovnaný, věřil si. Čekal ho celý večer, jímž se bude muset pročíst stránku po stránce.

Zatím však obálku té neotevřené tajemné knihy bičoval prudký déšť.

Na zastávce na rohu Páté a Cathedral Parkway stáli tiše pod pouliční lampou tři černoši. Byli zmoklí a znudění. Pozorovali pouliční ruch na Páté už od půl páté, kdy je tam poslali.

„Teď ty, Tloušti,“ řekl jeden, když se v dešti objevil autobus a zastavil se vzdechnutím vzduchových brzd.

„Já jsem utahanej,“ řekl tlouštík v nepromokavém plášti, ale posunul si klobouk do očí a nastoupil do autobusu.

Vhodil do kasičky mince a rozhlédl se po cestujících. Zamrkal, když uviděl dva bělochy. Prošel uličkou a usadil se za nimi.

Důkladně si prohlédl jejich zátylky, pláště i klobouky, oba muže prozkoumal i z profilu. Bond seděl u okna. Černoch si všiml, že v temném skle okna se odráží jeho jizva.

Vstal a bez ohlednutí prošel uličkou dopředu. Na příští zastávce vystoupil, zamířil rovnou do nejbližšího dragstóru a zavřel se v telefonní budce.

Šeptal mu položil pár otázek a přerušil spojení. Pak zasunul kolíček do jedné zástrčky na pravé straně rozvodného panelu.

„Ano?“ ozval se hluboký hlas.

„Šéfe, jeden určitě nastoupil na Pátý. Ten Anglán s jizvou. Má s sebou kámoše, ale ten mi k popisu těch druhých dvou nějak nesejde.“ Šeptal mu předal přesný popis Leitera. „Jedou na sever, oba dva,“ dodal a uvedl číslo autobusu a pravděpodobný příjezd.

V telefonu se na chvíli rozhostilo ticho.

„Tak jo,“ řekl klidný hlas. „Zmobilizuj lidi i na dalších ulicích. Upozorni noční kluby že jeden je na cestě sem, a informuj o tom taky Hihho Johnsona, McThinga, Kecala Foleyho, Miamského Sama a Atleta...“ Hlas mluvil asi pět minut.

„Rozuměl jsi? Zopakuj mi to.“

„Jasně, šéfe,“ řekl Šeptal. Podíval se do svého těsnopisného bloku a plynule šeptal do sluchátka.

„Výborně.“ Šeptal vzal hrst kolíčků a začal volat po městě.

Od chvíle, kdy Bond s Leitemerem prošli pod markýzou baru Sugara Raye na rohu Sedmé Avenue a 123. ulice, sledovala je - nebo je byla připravena sledovat - skupina mužů a žen. Takhle si je přehrávali a o jejich pohybu ulicemi až do baru průběžně podávali hlášení Šeptalovi na riversideskou ústřednu. Ve světě, kde byli přirozeně středem pozornosti, si Bond s Leitemerem neuvědomovali, že jsou sledováni, ani necítili napětí, které se kolem nich utvářelo.

V proslulém nočním baru byly všechny stoličky u dlouhého baru obsazené, ale jeden malý box u zdi byl prázdný. Bond s Leitemerem se usadili proti sobě.

Objednali si skotskou Haig and Haig se sodou. Bond přehlédln návěštníky. Téměř samí muži. Dva tři běloši, zřejmě fanoušci boxu nebo sportovní redaktoři newyorských novin, usoudil Bond. Bylo tu příjemněji a hlučněji než v centru.

Na zdech visely boxerské fotografie, na nichž byl převážně sám Sugar Ray Robinson a výjevy z jeho velkých zápasů.

Uvolněná atmosféra byla nepochybně příčinou prosperity baru.

„Chytrý chlap, ten Sugar Ray,“ poznamenal Leiter. „Doufejme, že taky poznáme, kdy je ten pravý čas odejít. Odložil si prachy a teď bohatne z různých podniků. Jen z tohoto baru musí mít balík, a to tu ještě vlastní spoustu nemovitostí. Pořád sice tvrdě pracuje, ale není to práce, z které by oslepl nebo dostal krvácení do mozku. Nechal boxu, dokud byl ještě naživu.“

„Jednou se možná rozhodne produkovat nějaké představení na Broadwayi a přijde o všechno,“ řekl Bond. „Já kdybych šel do důchodu a začal pěstovat ovoce v Kentu, určitě bych hned první rok natrefil na nejhorší počasí od dob, kdy zamrzla Tenže, a byl bych na suchu. Všechno se plánovat nedá.“

„Ale může se to zkusit,“ řekl Leiter. „I tak vím, co myslíš - lepší vrabec v hrsti než holub na střeše. Koneckonců není tak špatné vyseďávat v baru a popíjet dobrou whisky. Jak se ti líbí tenhle kout džungle?“ naklonil se přes stůl k Bondovi. „Jen si poslechni tu dvojici, která sedí za tebou. Podle toho, co jsem slyšel, přišli rovnou z Černošského nebe.“

Bond se nenápadně ohlédl přes rameno.

V boxu za ním seděl hezký mladý černoš ve světle okrovém obleku s velkými ramenními vycpávkami. Opíral se o zed a jednu nohu měl položenou na lavici vedle sebe. Malým stříbrným nožikem si čistil nehty na levé ruce a občas znuděně přehlédln hemžení u baru. Bond z jeho vlasů cítil drahý prostředek na narovnávání vlasů. Všiml si také dokonalé pěšinky na levé straně. Téměř rovné vlasy musely být důsledkem používání horkého hřebenu od útlého mládí. Prosťá černá kravata a bílá košile svědčily o dobrém vkusu.

Naproti němu seděla přitažlivá malá černoška s trochou bílé krve, která si zjevně byla vědoma své krásy. Hladké, leskle černé vlasy, zvláště tou nejlepší trvalou, rámovaly oválný obličej s poměrně úzkýma očima pod krásně klenutým obočím. Měla bronzovou pleť a smyslně pootevřené purpurové rty. Z jejího oblečení viděl Bond jen těsný živůtek černých sametových večerních šatů, pod nimž se rýsovala malá pevná nadra. Na krku měla prostý zlatý řetízek a na obou útlých zápěstích stejně prostý zlatý náramek.

Vášnivě hovořila a vůbec nevěnovala pozornost Bondovu kradnému zálibnému pohledu.

„Zkus je poslouchat, jestli jim porozumíš,“ řekl Leiter. „To víš, mísí se u nich jižanský a newyorský přízvuk.“

Bond si vzal jídelní lístek a opřel se. Do oka mu padlo smažené kuře za tři dolary sedmdesát pět centů.

„No tak, miláčku,“ vnucovala se dívka, „jak to, že jsi dneska tak utahanej?“

„Nejspíš mě utahaly ty tvoje kecý,“ odpověděl muž unyle. „Co kdybys zavřela klapačku a nechala mě na pokoji?“

„To jako abych šla pryč?“

„Jak je ctěná libost.“

„Ale miláčku,“ žadonila dívka. „Nebud' na mě takovej. Chtěla jsem si s tebou udělat hezkej večer. Třeba zajít do Smallovýho ráje. Kouknout se, jak tam trsaj. Ten Birdie Johnson, co tam dělá vrchního, mi slíbil místo hned u parketu,

až prej se příště zastavím.“

Mužův hlas náhle ztvrdl. „Co máš s tím Birdiem Johnsonem, co?“ zeptal se podezíravě. „Tak sakra,“ odmlčel se, aby nechal vyznít svůj hněv. „krucinál, co máš s tím podlým obyčejným bezcenným negrem? Nejspíš s ním chrápeš, ne? Asi se nad tím budu muset stručně zamyslet. A možná si najít lepší holku. Já prostě nesnáším buchy, který se mi někde couraj, když jsem zrovna mimo. No jo, budu to muset promyslet.“ Výhruzně se odmlčel. „To teda budu.“ „Ale miláčku,“ žebronila dívka, „proč se na mě takhle vztekáš? Nedala jsem ti k tomu žádný důvod. Jen jsem si myslela, že jsme se mohli jít pobavit, místo toho, abysme tu trčeli a probírali tvý table. Miláčku, všichni přece vědí, že bych se nespustila s takovým hňupem, jako je Birdie Johnson. To teda ne. Birdie je pro mě vzduch, ten nejposlednější chlap v celým Harlemu, to bych se radši nechala pokousat od psa. Ale stejně mi dá ty nejlepší místa, takže co kdybysme tam zašli a dali si pivo a trochu si užili? No tak, miláčku, vypadnem odsud. Vypadáš tak frajersky, že bych se s tebou chtěla pochlu-bit před kamarádkama.“

„Ty taky nevypadáš špatně, kočička,“ řekl muž, zkrátly potvrdím vlastní elegance, „to teda musím říct. Ale povídám ti, že se budeš držet mě a na toho nadrženec se ani nepodíváš. A taky ti povídám,“ dodal výhruzně, „jestli uvidím, že na toho feťáka děláš oči, napráskám ti prdel.“

„To víš, že jo,“ zašeptala dívka vzrušeně. Bond slyšel, jak muž sune nohu z lavice. „Tak jdeme, bejby. Číšniku!“ Bond odložil jídelní lístek. „Docela je chápu,“ řekl. „Zřejmě je zajímavá totéž co ostatní - užívat si sexu a zábavy a nezaostávat za ostatními. Ještě že v tom nejsou snobové.“

„Některí ano,“ řekl Leiter. „Vystavené čajové soupravy, aspidistry a plytké řeči. Téměř nejsilnější církvi jsou tu metodisté. Harlem je sociálně rozdělený stejně jako každé jiné velké město, ale navíc ve všech barevných variantách. Co kdybychom si teď někde dali něco k jídlu?“

Dopili a Bond zavolal číšníka.

„Dneska platím já,“ řekl. „Mám spoustu zbytečných peněz a tři sta dolarů z té hromady jsem si vzal s sebou.“

„Nic proti tomu,“ řekl Leiter, který věděl o Bondově tisící.

Když číšník přinesl drobné nazpět, Leiter se ho znenadání zeptal: „Nevíte náhodou, kde se dneska pohybuje pan Big?“ Číšník obrátil oči v sloup.

Naklonil se a oprášil stůl ubrouskem.

„Mám ženu a děti, šéfe,“ utrousil koutkem úst, narovnal si sklence na podnos a vrátil se k baru.

„Pan Big má tu nejlepší možnou ochranu,“ řekl Leiter. „Strach.“ Vyšli ven na Sedmou Avenue. Déšť ustal, ale studený vlezlý vítr, jemný černoši říkají Hawkins, vyhnal z ulic obvyklé davy lidí. Leiter s Bondem šli po chodníku jen s několika dvojicemi, jejichž pohledy byly opovrhlivé nebo otevřeně nepřátelské. Pár lidí si dokonce odplivlo, když je míjeli. Bond náhle pochopil předchozí Leiterovy poznámky. Rušili tady. Prostě nebyli žádoucí. Bond měl nepříjemný pocit strachu, který tak dobře poznal za války, když pracoval za nepřátelskými liniemi. Otrásl se, aby ho zaplašil.

„Půjdeme tady kousek k ‚Mámě Frazierové‘,“ řekl Leiter. „Mají tam nejlepší kuchyni v celém Harlemu, nebo aspoň mívali.“

Bond cestou nahlížel do výkladních skříní.

Překvapilo ho množství kadeřnických a kosmetických salonů. Všechny inzerovaly prostředky na narovnávání vlasů - „Apex Glossatina, aplikuje se horkým hřebem“, „Silky Strate, nebarví vlasy doruda, nenechává skvrny po spáleninách“ - nebo zázračné prostředky na bělení pleti. V početnosti následovaly galanterie a módní obchody s pánskými botami z hadí kůže a košilemi se vzory namalých letadélek, kalhotami mrkvového střihu s palcovými pruhy a výstředními obleky. Všechna knihkupectví byla plná naučné literatury - jak se naučit tohle, jak udělat tamto - a komiksů. V několika obchodech se prodávaly amulety, talismany a okultistické knihy - Sedm klíčů k moci, „nejpodivuhodnější kniha, která kdy byla napsána“, a další knihy s podtituly jako „Jak se zbavit očarování“, „Vyzpívejte se v duchu ze svých tužeb“, „Jak někoho očarovat, ať je kdekoli“, „Jak někoho přimět, aby se do vás zamiloval“. Mezi amulety a šťastnými kouzly byly „Kořen Jeníka Dobyvatele“, „Směs olejů přitahující peníze“, „Sáček s narovnávacím práškem“, „Kadidlo, které odpuzuje neštěstí“ a „Šťastné karetní kouzlo, která vás ochrání před zlem, zmate a odradí nepřítele“.

Bond už se ani nedivil, že pan Big našel ve vůd takovou mentální zbraň, když jí jako hrozivý nástroj stačilo bílé pírko nebo zkřížená dřívka na silnici - a to přímo uprostřed rozzářeného hlavního města západního světa.

„Jsem rád, že jsme sem zajeli,“ řekl Bond. „Začínám mít o panu Bigovi představu. Tu si člověk v Anglii neudělá.“

Přirozeně jsme také hodně pověřiví, zvláště Keltové, ale tady člověk málem slyší bubny.“

Leiter odfrkl. „To já se už zase těším do postele,“ řekl. „Ale nej dřív si o tom chlapci musíme udělat představu, než se rozhodneme, jak na něj.“

U „Mámy Frazierové“ bylo oproti nehostinným ulicím útulno a veselo. Měli výtečné mlže a smažené kuře po marylandsku se šunkou a sladkou kukuřicí. „To si musíme dát,“ prohlásil Leiter. „To je národní jídlo.“

Ve vyhřáté hospůdce bylo velmi příjemně. Číšník se tvářil potěšeně, že je vidí, a zmínil se o několika celebritách, které je také navštívily, ale když se Leiter při té příležitosti zeptal na pana Biga, číšník dělал, že neslyší. Od té chvíle se držel v ústraní, dokud neplatili účet.

Leiter otázku zopakoval.

„Je mi líto, šéfe,“ řekl číšník odměřeně, „ale to jméno mi vůbec nic neříká.“

Když o půl jedenácté vyšli na ulici, byla téměř liduprázdná. Vzali si taxi do tančírny Savoy, dali si skotskou se sodou a pozorovali tančící páry.

„Tady vynalezli většinu moderních tanců,“ poznamenal Leiter. „To už o něčem svědčí. Lindy hop, truckin', Susie Q, shag. Všechny tyhle tance měly premiéru na tomhle parketu. Každý velký americký džezmen, kterého jsi kdy slyšel, je hrdý na to, že tu kdysi hrál - Duke Ellington, Louis Armstrong, Cab Calloway, Noble Sissle, Fletcher Henderson. Je to

Mekka džezu a džajvu.“

Měli stůl u zábradlí, které ohraničovalo rozlehlý parket. Bond od něho nemohl odtrhnout oči. Připadalo mu, že je tam spousta nádherných dívek. Rytmus hudby mu natolik splynul s tepem, že málem zapomněl, proč tam vůbec je.

„Dostali tě, co?“ řekl Leiter po dlouhé odmlce. „Já bych tu klidně zůstal celou noc. Radši půjdem dál, nebo prosvihne Smallův ráj. Je to tam podobné jako tady, ale trochu jiná třída. Promysli, jestli se ještě zastavíme. U nohsleda na Sedmé. Pak se musíme přesunout do jednoho z velkých Bigových podniků. Problém je v tom, že mají otevřeno až po půlnoci. Zajdu si na záchod, než zaplatíš. Zkusím zjistit, kde bychom ho dneska večer ještě mohli zastihnout. Nemůžeme přece obíhat všechny jeho hospody.“

Bond zaplatil a potkal Leitera v úzké vstupní chodbě. Společně vyšli ven a pokoušeli se zastavit taxi.

„Stálo mě to dvacet dolarů,“ řekl Leiter, „ale údajně by měl být na ‚Krchově‘. Takový zapadák na Lenox Avenue. Má to odtud blízko domů. Mají tam nejproslulejší striptýz ve městě. Ta holka si říká G-G Sumatra. Dáme si ještě panáka U nohsleda a poslechnem si piano. Na Krchov se přesunem kolem půl jedné.“

Na ústředně teď byl téměř klid. Pohyb obou sledovaných mužů od Sugara Raye k Mámě Frazierové a do tančírny Savoy byl monitorován. O půlnoci vešli k Nohsledovi. O půl jedné zaznamenala ústředna poslední hovor a pak ztichla.

Pan Big zdvihl domácí telefon. Nejdříve zavolal vrchního číšníka.

„Do pěti minut k vám přijdou dva běloši. Dejte jim stůl Z.“ „Jistě, pane,“ odpověděl vrchní. Přesl taneční parket k zadnímu stolu vpravo, jemuž zakrýval výhled na většinu místnosti objemný sloup. Stůl byl poblíž služebního vchodu a skýtal dobrý výhled na parket a kapelu.

Seděli u něj dva muži a dvě ženy.

„Promiňte, lidi,“ řekl vrchní číšník. „Stala se chyba. Ten stůl byl zadanej. Pro novináře.“

Jeden z mužů se začal hádat.

„Pohni, Bude,“ řekl vrchní číšník důrazně. „Lofty, zaved’ je ke stolu F. Budou pít na náš účet. Same,“ obrátil se na dalšího číšníka, „uklid’ stůl. Prostří dva ubrusy.“ Čtyřlenná parta se poslušně zvedla, zkrocena vyhlídkou pití na účet podniku. Vrchní číšník dal na stůl Z cedulku s nápisem „Zadáno“, zkontroloval jej a vrátil se na své místo vedle závěsem zataženého vchodu.

Mezitím pan Big zavolal z domácího telefonu ještě dvakrát. Počtvrté konferenciérovi:

„Až bude Guvernérka končit, pořádně to zatni.“

„Jasně, šéfe,“ přitakal horlivě konferenciér.

Druhý hovor byl určený čtyřem mužům, kteří hráli v přízemí kostky. Pan Big mluvil velmi dlouho a velmi podrobně.

KAPITOLA 6 STUL Z

Ve tři čtvrtě na jednu zaplatili Bond s Leiterem za taxi a prošli pod fialovo-zeleným neonem s nápisem „Krchov“. Když rozhrnuli těžký závěs za lítačkami, okamžitě je obklopil pulzující rytmus a sladkokyselý pach baru. Pohledy šatnářek žhnuly a vábily.

„Máte rezervaci, pane?“ zeptal se vrchní číšník. „Ne,“ odpověděl Leiter. „Klidně si sedneme u baru.“

Vrchní číšník se podíval na plán rezervací. Zdálo se, že váhá. Pak rozhodně píchl tužkou na okraj plánu.

„Tyhle ty se neukázali. Nemůžu jim držet stůl celý večer. Tudy, prosím.“

S plánem v ruce zdvižený vysoko nad hlavou je vedl kolem malého nabitého tanečního parketu. Odtáhl jednu ze dvou židlí a odstránil cedulku „Zadáno“.

„Same,“ zavolal na jednoho číšníka, „vezmi si na starost tady ty džentlmeny.“ Poté se vzdálil.

Objednali si whisky se sodou a obložené chlebičky s kuřecím masem.

Bond zavětril. „Marihuana,“ oznámil.

„Kouří ji spousta džezových fanoušků,“ vysvětlil Leiter. „V mnoha hospodách je zakázaná.“

Bond se rozhlédl kolem. Hudba ustala. Malá čtyřlenná skupina - klarinet, basa, elektrická kytara a bicí - se začala přesouvat do protějšího rohu. Asi tucet párů odcházelo ke svým stolům. Někteří se ještě na odchodu z parketu pohupovaly v rytmu. Karmínové světlo pod tanečním parketem pohaslo. Místo něj se rozsvítily bodové reflektory na stropě, upřené na barevné koule větší než fotbalové míče, které byly rozvěšeny podél stěn. Koule se rozzářily jako barevná slunce - zlatě, modře, zeleně, fialově, rudě. Jejich světlo odrážely černě vymalované stěny i pot na ebenových tvářích lidí. Člověk sedící mezi dvěma barevnými slunci tak někdy měl různobarevné tváře - třeba jednu zelenou a jednu červenou. V tomto osvětlení se rysy obličejů daly rozpoznat jen velmi zblízka. Některá slunce odrážela rtěnky dívek černě, jiná dodávala polovině tváře žhnoucí výraz, zatímco druhá polovina vypadala jako tvář utopence. Celé to působilo hrůzně, jako by El Greco namaloval obraz měsícem osvětleného exhumovaného hřbitova uprostřed hořícího města.

Nebyl to velký lokál, snad šedesát na šedesát stop. Bylo tu asi padesát stolů a návštěvníci tu byli namačkáni jako černé olivy ve sklenici. Bylo tu horko a vzduch byl prosycený kouřem a sladkým živočišným pachem dvou set černošských těl. Hluk byl téměř neúnosný - na pozadí uvolněného hovoru se vzduchem nesly různé ostré zvuky, výkřiky, pronikavý smích a pokřikování přes celou místnost.

„No to mě podrž, kdo to tamhle je...“

„Kde ses flákal, miláčku...?“

„Panebože, to je Pinkus... Ahoj Pinkusi...“

„Pojď sem...“

„Nech mě bejt... Nech mě bejt, kolikrát ti to mám říkat...“ (facka)

„Kde je Guvernérka? Pojd' už, Guvernérko. Předved' se...“

Čas od času se na parket vřítli mladík nebo dívka a spustili divo-ké taneční sólo. Přátelé jim tleskali do rytmu. Do toho se ozývalo vřiskání a pískání. Když tančila dívka, provázely ji výkřiky jako „Svíknout, svíknout, svíknout!“ nebo „Rozbal to, holka!“ nebo „Jed', jed'!“, až musel přijít konferenciér a za posměšných výkřiků parket vyklidit.

Bondovi se začal na čele perlit pot. Leiter se předklonil a rukama si ze stran zakryl ústa. „Tři východy. Přední. Služební za námi. Za muzikanty.“ Bond přikývl. V tu chvíli mu připadalo, že na tom ne-záleží. Pro Leitera to tu nebylo nic nového, ale pro Bonda to byl pohled na surovinu, s níž pan Big pracoval, na jíl, který hnětl v rukou. Večer postupně vybarvoval černobílé popisy, které četl v Londýně a v New Yorku. I kdyby teď odešli, aniž by se setkali s panem Bi-gem, měl by Bond pocit, že o tomto případu ví téměř všechno. Zhlu-boka se napil whisky. Ozval se potlesk. Vysoký černošský konferen-ciér v bezvadně padnoucím fraku s rudým karafiátem v klopě vyšel na parket, zastavil se a zdvihl ruce. Nasvítíl ho jediný bodový reflekt-or. Ostatní světla zhasla.

V místnosti se rozhostilo ticho.

„Tak, lidi,“ řekl konferenciér se zářivým zlato-bílým úsměvem. „A je to tady!“

Ozval se divoký potlesk.

Konferenciér se otočil vlevo, směrem od Leitera s Bondem. Mávl pravou rukou. Rozsvítíl se další bodový reflektor.

„Pan Japhet z džungle a jeho bubny!“

Divoký potlesk, vřiskot, pískání.

Objevili se čtyři zubící se černoši v pestrobarevných košilích a mr-kvových bílých kalhotách, kteří seděli rozkročmo na kuželovitých bubnech různých velikostí s membránami ze surové kůže. Všichni čtyři hudebníci byli hubení a šlachovití. Ten, který seděl na basovém bubnu, prudce vstal a zatleskal divákům.

„To jsou bubeníci vůdů z Haiti,“ zašeptal Leiter.

V sále nastalo ticho. Bubeníci začali bubnovat špičkami prstů v po-malém rytmu, připomínajícím rumbu.

„A teď, přátelé,“ oznámil konferenciér, stále natočený k bu-beníkům, „přichází generální guvernérka...“ odmlčel se „Sumat-ry“!

Poslední slovo zařval a roztleskal se. V místnosti propukla vřava a diváci freneticky aplaudovali. Dveře za bubeníky se otevřely a na pódium se vřítli dva statní černoši oděni pouze v bederních rouš-kách. Nesli mezi sebou křehkou ženu, která se jich držela kolem krku. Byla celá zahalená v černém pštrosím peří a přes oči měla černou škrabošku.

Muži ji postavili doprostřed pódia, poklekli vedle ní a dotkli se čely podlahy. Dívka postoupila dva kroky kupředu.

Bodový reflektor se zaměřil jen na ni a oba černoši splynuli s tmou a vytratili se ze dveří.

Zmizel i konferenciér. Kromě tichého bubnování panovalo v sále hrobové ticho.

Dívka si sáhla ke krku, rozejpala plášť z černého peří a promění-la ho ve velký černý vějíř. Pomalu jím vířila za sebou, až stál jako paví chvost. Byla téměř nahá - jen klín měla zakrytý kouskem čer-né krajky, na řadrech po jedné černé flitrové hvězdě a na očích stále úzkou černou škrabošku. Měla malé pevné bronzové nádherné tělo, které se olejově lesklo v bílém světle.

Diváci mlčeli. Bubny začaly stupňovat tempo. Basový buben dr-žel rytmus lidského tepu.

Dívka rytmicky kroužila boky a vířila kolem sebe černým péro-vým vějířem, horní polovina těla však zůstávala nehybná. Při dalším zavíření vějíře se k pohybu přidaly nohy a ramena. Dunění bubnů zesílilo. Každá část dívčina těla teď sledovala jiný rytmus. Taneční-ce pootevřela rty. Chřípí se jí chvělo a v úzkých štěrbinách roušky probleskovaly žhnoucí oči. Bond nemohl odtrhnout pohled od jejího přitažlivého živočišného obličejce.

Bubny dále zrychlovaly ve vzájemně se proplétajících rytmech. Dívka odhodila vějíř na podlahu a zdvihla ruce nad hlavu. Celé tělo se jí chvělo, břicho opisovalo neuvěřitelné křivky, boky krou-žily ve stále širších kruzích. Dívka se mírně rozkročila, strhla si z pravého řadra flitrovou hvězdu a odhodila ji mezi diváky. Z pu-blika se ozval první zvuk - tiché zamručení, které se vzápětí rozply-nulo v tichu. Poté si strhla druhou hvězdu. Další zamručení a další ticho.

Dunění bubnů se proměnilo ve vířivý rachot. Bubeníci se utápěli ve vlastním potu. Jejich ruce se šedě třepotaly na bílých membránách. Měli vypoulené oči a pohled upřený do dálky, hlavy skloněné ke straně, jako by naslouchali. Na dívku se sotva podíva-li. Diváci tiše vzdychali a s vykulenýma očima sledovali to neuvě-řitelné představení.

Dívčina řadra a břicho se leskly potem. Její tělo se rytmicky po-hybovalo v chvějivých záškubech. Náhle otevřela ústa a tiše vykřík-la. Pak spustila ruce k bokům a prudce si strhla krajku, aby ji vzápětí odhodila do publika. Pod ní měla už jen nepatrné striptérské kalhot-ky. Bubny spustily uragán sexuálních rytmů. Dívka znovu tiše vy-křikla a pak se při tanci začala svíjet k podlaze a opět napřimovat. Tempo se stále zvyšovalo. Bond vzdáleně vnímal vzdychání a chroch-tání vzrušených diváků a rukama svíral ubrus. V ústech měl úplně vyprahlo.

Diváci začali na dívku pokřikovat. „Jed', G-G. Tak už to sunde! No tak. Rozbal to.“

Dívka klesla na kolena, křečovitě se chvěla ve skomírajícím ryt-mu a tiše předla.

Bubny stále zpomalovaly. Diváci šileli po dívčině těle a ze všech koutů se ozývaly oplzlé výkřiky.

Na pódium vešel konferenciér a světelný kužel přeskočil na něj.

„No dobře, lidi, dobře.“ Po bradě se mu řinul pot. Zdvihl ruce, jako že se vzdává.

„G-G souhlasí!“

Diváci potěšeně zavyli. Dívka se svlékne donaha. „Tak to zahod', G-G. Ukaž se nám, dělej, dělej!“

Bubny začaly zadržávat v pomalém rytmu.

„Jenže, přátelé,“ vykřikl konferenciér, „ona se svlíkne - za tmy!“ Z publika se ozvalo zklamané zahučení. Celý sál utonul ve tmě. To musí být nějaký starý trik, pomyslel si Bond.

Vzápětí však byl ve střehu.

Hučení publika rychle ustalo. V tu chvíli ucítil Bond prudký zá-van chladného vzduchu. Měl pocit, že se topí.

„Hej!“ volal Leiter. Byl zřejmě blízko, ale jeho hlas zněl dutě. Panebože, říkal si Bond.

Nad hlavou mu něco plesklo. Natáhl ruku za sebe a ucítil pohybu – jící se zeď.

„Světlo,“ řekl tiše nějaký hlas.

V tu chvíli mu někdo sevřel ruce a vtlačil ho do židle.

Naproti němu seděl u stolu Leiter, jehož zezadu svíral obrovský černoch. Byli v malé čtvercové cele. Po obou stranách stolu stáli dva další černoši v civilních šatech a mířili na ně pistolemi.

Ozvalo se ostré zasyčení hydrauliky nákladního výtahu. Bond zdvihl hlavu a pár stop nad sebou uviděl mdlý obrys velkých padacích dveří, za nimiž se neozýval jediný zvuk.

Jeden černoch se zazubil.

„Jen klid, chlapci. Líbila se vám jízda?“

Leiter sprostě zaklel. Bond se uvolnil a vyčkával.

„Kterej z vás je ten Anglán?“ promluvil znovu černoch, který měl zřejmě ostatní na povel. Pistole, již nedbale mířil na Bondovo srdce, vypadala velmi okázale. Skrz černé prsty svírající pažbu pro – bleskovala perleť, osmihranná hlaveň byla ozdobena jemnými rytinami.

„To bude nejspíš tenhle,“ řekl černoch, který Bondu držel. „Má jizvu.“

Měl obrovskou sílu. Bond si připadal jako ve svěráku. Přestával cítit ruce.

Muž s nezdobenou pistolí obešel roh stolu a vrazil hlaveň Bondo – vi do břicha. Bylo to jako rána kladivem.

„To nešlo netrefit,“ utrousil Bond.

„Drž hubu,“ okřikl ho černoch. Levou rukou Bondu odborně prohledal – nohy, stehna, zadek, záda, podpaží. Vytáhl mu pistoli a předal ji jednomu kolegovi.

„Odneseš ji šéfovi, Hihi,“ řekl. „A toho Anglána vem s sebou. Toho druhýho si tu nechám.“

„Jasně,“ odpověděl Hihi, břichatý černoch v čokoládově hnědé košili a levandulových kalhotách mrkvového střihu.

Muž objímající Bondu ho začal zdvihat ze židle. Bond se jednou nohou zaklínil za nohu stolu a prudce trhl. Ozval se řinkot skla a střibr – něho nádobí. V témže okamžiku Leiter kopl dozadu kolem své židle a podařilo se mu zasáhnout holeň svého muže. Bond udělal totéž, ale minul. Na okamžik nastal zmatek, ale žádný strážce neuvolnil sevření. Leiterův černoch ho zdvihl ze židle, jako by byl dítě, natočil si ho a přirazil čelem na zeď, až mu málem zlomil nos. Pak ho otočil zpátky. Leiter krvácel z úst.

Černoši na ně stále mířili pistolemi. Bond s Leiterem učinili sice marný pokus, ale aspoň na okamžik převzali iniciativu a setřásli ze sebe šok z nečekaného uvěznění.

„Neplejtejte dechem,“ řekl černoch, který tu vydával rozkazy. „Odved’ toho Anglána,“ poručil Bondovu strážci. „Pan Big čeká.“ Pak se obrátil k Leiterovi. „Můžeš dát kámošovi poslední sbohem,“ řekl. „Už se nejspíš neuvidíte.“

Bond se na Leitera usmál. „Ještě že jsme si tu ve dvě smluvili schůzku s policií,“ řekl. „Uvidíme se při identifikaci.“

Leiter se usmál. Zuby měl červené od krve. „Komisaře Monahana pohled na tyhle chlapce určitě potěší. Tak zatím.“

„Kecy,“ řekl černoch přesvědčeně. „Odved’ ho.“

Strážce si Bondem otevřel dveře v jedné stěně. Vedly do úzké chodby. Hihi se protáhl kolem nich a vedl je.

Dveře se za nimi zavřely.

KAPITOLA 7 PAN BIG

Jeich kroky se dutě rozléhaly kamennou chodbičkou, na jejímž konci byly dveře. Prošli jimi do další dlouhé chodby, spoře osvětlené holými žárovkami. U stěn byly pečlivě vyrovnány bedny a žoky. Od stropu visela kolej pro pojízdnou kladku. Podle značení beden to vypadalo na sklad tvrdého alkoholu. Došli na konec uličky k želez – ným dveřím. Hihi stiskl tlačítko zvonku. Bylo naprosté ticho. Bond odhadoval, že jsou dobrý jeden blok od nočního klubu.

Ozvalo se několikrát kovové klapnutí západky a dveře se otevře – ly. Černoch ve fraku a s pistolí v ruce ustoupil stranou a Bond s doprovodem vstoupili do haly, na jejíž podlaze ležel koberec.

„Můžete jít dál, Hihi,“ řekl muž ve fraku.

Hihi zaklepal na dveře před sebou, otevřel je a vešel jako první. Na židli s vysokým opěradlem u drahého psacího stolu seděl pan Big. Změřil si příchozí klidným pohledem.

„Dobré jitro, pane Jamesi Bonde,“ promluvil hlubokým tichým hlasem. „Posaďte se.“

Strážce dovedl Bondu po vysokém koberci k nízkému koženému křeslu s kovovou konstrukcí. Uvolnil sevření a Bond se posadil na – proti panu Bigovi.

Ulevilo se mu, ale předloktí už vůbec necítil. Svěsil ruce a uvítal tupou bolest, jak se mu do rukou začala vracet krev. Pan Big si ho prohlížel s hlavou opřenou o vysoké opěradlo. Mlčel. Bond si náhle uvědomil, že fotografie o tom muži vůbec nic nevypoví – daly. Nedala se z nich vyčíst ani síla, ani intelekt, které z něj vyzařovaly.

Hlavu měl oproti normálním lidem dvakrát tak velkou a téměř kulatou. Jeho pleť byla šedočerná, napjatá a lesklá jako pleť mrtvoly, kterou po týdnu vytáhli z řeky. Kromě několika šedohnědých cho – máčků nad ušima byl úplně holohlavý. Neměl obočí ani řasy a jeho mírně vykulené oči byly posazené tak daleko od sebe, že se nedalo dívat do obou najednou. Pohled měl pevný a pronikavý. Když na něčem spočinul, jako by to sžíral, pohlcoval. Byly to nelidské, zvíře – cí oči se zlatými duhovkami kolem černých panenek.

Široký nos nebyl vyhraněně černošský, neměl široké nozdry. Rty měl Big sice mírně ohrnuté, ale úzké, tmavé a stále sevřené, ale při řeči je pak otevíral natolik, že odhalovaly zuby i bledě růžové dásně.

Na obličejí měl pár vrásek, ale na kořeni nosu dvě hluboké rýhy, které prozrazovaly soustředění. Nad mírně vypouklým čelem se leskla holá lebka.

Na té obrovské hlavě kupodivu nebylo nic neúměrného. Seděla na krátkém širokém krku, posazeném na olbřímích ramenou. Bond věděl ze záznamů, že Big je 198 centimetrů vysoký a váží 127 kilo – gramů. Nadbytečného tuku na něm

bylo skutečně málo. Výsledný dojem však budil úctu, ne-li strach, a Bond si dokázal představit, jak se tenhle naprosto odlišný jedinec musel od mládí prát s osudem a se světem, který nenáviděl, protože se ho ten svět bál.

Obr měl na sobě smoking a třpytivé diamantové knoflíčky na košili i na manžetách vypovídaly o jisté marnivosti. Obrovské ruce měl položené na stole. Nikde nebyly žádné cigarety ani popelník a vzduch byl zcela bez zápachu. Na psacím stole stála jen velká domácí telefonní ústředna s přibližně dvaceti tlačítky a jezdecký bičík s krátkou slonovinovou rukojetí a dlouhým bílým řemínkem, který tu vypadal zcela nepatřičně.

Pan Big si tiše a soustředěně prohlížel Bonda.

Bond mu ten dlouhý zkoumavý pohled oplatil a pak se teprve rozhlédl po místnosti.

Byla plná knih, prostorná, pohodlná a poklidná jako knihovna milionáře.

Big měl nad hlavou vysoké okno, jinak byly stěny obestavené masivními policemi na knihy. Bond se otočil za sebe. Další police plné knih. Nevšiml si žádných dveří, ale mohly tu být několikery, maskované falešnými knihami. Dva černoši, kteří ho sem přivedli, neklidně postávali u zdi za jeho křeslem. Nedívali se na pana Biga, ale na podivnou věc, která stála na nízkém stolku vpravo za ním.

I při svých chabých znalostech vůdů ji Bond poznal podle popisu Leighe Fermora.

Pět stop vysoký bílý dřevěný kříž stál v bílém podstavci. Ramena kříže byla navlečena do rukávů zaprášeného černého redingotu, jehož šosy padaly vzadu přes okraj stolu na podlahu. Nad límcem kabátu byla obnošená černá buřinka, z jejíhož dýnka čněl vrchol světlého břevna. Pár palců pod krepkou, kolem límce kabátu, spočíval naškrobený kněžský kolárek.

Na stolku vedle bílého podstavce ležely staré citronově žluté rukavičky a vedle nich krátká španělka se zlatým knoflíkem, jejíž okovaný konec směřoval k levému rameni kříže. Kolekci doplňoval starý černý cylindr.

Tento zlý strašák, symbol barona Samediho, boha hřbitovů a velitele legie mrtvých, ovládal celou místnost. I Bondovi připadalo, že přináší nějaké strašlivé poselství.

Vrátil se raději pohledem k velkému šedočernému obličejí za psacím stolem.

V tu chvíli pan Big promluvil.

„Ty tu zůstaň, Hihi,“ zdvihl pohled. „Ty můžeš jít, Same.“

„Rozkaz, šéfe,“ řekli oba najednou.

Bond slyšel, jak se otvírají a zavírají dveře.

Znovu se rozhostilo ticho. Bigův pohled spočinul nejprve na Bondovi a znovu ho důkladně prozkoumal. Bond si všiml, že tentokrát je trochu zastřený. Připadalo mu, že ho obr nevnímá, že jeho mysl bloudí někde jinde.

Bond byl rozhodnutý nenechat se vyvést z míry. Do rukou se mu vrátil cit. Sáhl po cigaretách a zapalovači.

„Můžete kouřit, pane Bonde,“ řekl Big. „V případě, že byste měl nějaké postranní úmysly, podívejte se pořádně na tu klíčovou díрку v zásuvce psacího stolu na vaší straně. Snadno bych si s vámi poradil.“

Bond se nahnul ke stolu. Byla to velká klíčová díрка. Bond ji odhadl na pětáctýřičítku. Zbraň byla zřejmě ovládaná nožní spouští pod stolem. Ten chlap byl samé překvapení. Dětské hračky. Dětské? Nakonec s ním asi nebude tak lehké pořízení. Všechny ty hračky bezvadně fungovaly, od bomby po stůl, který zmizel z baru. Pan Big rozhodně neměl v úmyslu pouze jimi ohromovat. Ani tady na té zbrani vlastně nebylo z čistě technického hlediska nic absurdního.

Bond si zapálil cigaretu a s požitkem vdechl kouř do plic. Neměl o sebe přílišné obavy. Odmítal uvěřit tomu, že by se mu mohlo něco stát. Bylo by příliš nápadné, kdyby zmizel pár dní po přiletu z Anglie, pokud by to ovšem nebylo zvlášť mistrně provedeno. A ještě kdyby zmizel současně i Leiter. To by bylo na oba jejich zaměstnavatele příliš a pan Big to musel vědět. I tak si však Bond dělal starosti, že Leiter je vydán na milost těm černým gorilám.

Obrovské rty se zvolna odlepily od zubů.

„Už léta jsem neviděl žádného agenta Tajné služby, pane Bonde. Tuším od války. A ve válce si vaše Služba vedla velice dobře. Máte pár schopných lidí. Dozvěděl jsem se od svých přátel, že vy si stojíte dost vysoko, máte dvě nuly, nula nula sedm, pokud si dobře vzpomínám. Ty dvě nuly prý znamenají, že v průběhu plnění úkolu máte povolání zabít člověka. V Tajné službě, která nepoužívá vraždu jako základní metodu své práce, nemůže být moc dvounulových agentů. Tak koho byste měl zabít tady, pane Bonde? Nejsem to čistě náhodou já?“

Obr mluvil tiše a bezvýrazně. I přes nepatrný americko-francouzský přízvuk byla jeho angličtina téměř pedanticky bezvadná; vůbec nepoužíval slangových výrazů.

Bond neodpověděl. Předpokládal, že Moskva o něm poslala podrobnou zprávu.

„Měl byste odpovědět, pane Bonde. Osud vás obou je na tom přímo závislý. Já svým zdrojům informací věřím. Lehce rozpoznám lež.“ Tohle mu Bond věřil. Hodlal mu předložit verzi, která by mu pomohla a zároveň zamžila některé skutečnosti.

„V Americe obíhají anglické zlaté mince. Rose nobly Edwarda IV,“ řekl. „Pár se jich prodalo tady v Harlemu. Americké ministerstvo financí nás požádalo o pomoc ve vyhledání jejich zdroje, neboť nezbytně musí pocházet od nás. Přijel jsem na to do Harlemu dohlédnout za asistence představitele amerického ministerstva financí, který je teď, doufám, na cestě do hotelu.“

„Pan Leiter není zaměstnancem ministerstva financí, ale Ústřední zpravodajské služby,“ řekl pan Big nevzrušeně.

„Jeho postavení je v současné době velmi povážlivé.“

Odmlčel se a zdálo se, že přemýšlí. Pak se podíval za Bonda. „Hihi.“

„Ano, šéfe?“

„Připutej pana Bonda ke křeslu.“ Bond se pokusil vstát.

„Ani se nehněte, pane Bonde,“ řekl obr tiše. „Máte určitou možnost přežít, když zůstanete na místě.“

Bond se podíval do těch zlatých netečných očí a posadil se.

V tom okamžiku měl kolem těla utažený široký řemen. Dvěma kratšími řemínky ho Hihi připoutal ke kovovým opěradlům. Mohl se i s židlí převrátit na zem, ale jinak byl zcela bezmocný.

Pan Big stiskl jedno tlačítko domácího telefonu. „Pošlete sem slečnu Solitaire,“ řekl.

Nastala chvíle odmlky a pak se otevřela část knihovny napravo od psacího stolu.

Do místnosti zvolna vkračela jedna z nejkrásnějších žen, jaké kdy Bond viděl, a zavřela za sebou dveře. Zastavila se a důkladně si Bonda prohlédla od hlavy až k patě. Pak se obrátila k panu Bigovi. „Ano?“ zeptala se bez zájmu.

Pan Big ani nepohnul hlavou a oslovil Bonda.

„Toto je zcela mimořádná žena, pane Bonde,“ řekl stále tónem mírným tichým hlasem, „a já se s ní hodlám oženit, protože je zcela jedinečná. Našel jsem si ji v jednom kabaretu na Haiti, odkud pochází. Předváděla tam telepatické číslo, které jsem nechápal. Vážně jsem se jí zabíral, ale stejně jsem nic nepochopil. Nebylo co chápat. Šlo o skutečnou telepatii.“

Pan Big se na okamžik odmlčel.

„Říkám vám to, abych vás varoval. Je to má inkvizitorka. Mučením se příliš nadělá a k ničemu to nevede. Tato dívka nepotřebuje používat takové brutální metody. Dokáže vytušit v lidech pravdu. Proto se také stane mou ženou. Je příliš cenná, než aby zůstala svobodná. A navíc,“ dodal, „bude jistě zajímavé vidět naše děti.“

Pan Big se obrátil k dívce a lhostejně se na ni podíval.

„V současné době je to s ní těžké. Nechce mít s muži nic společného. Proto jí také na Haiti říkali „Solitaire“.

Přitáhni si křeslo,“ řekl dívce tiše. „Zjisti mi, jestli ten člověk lže. A drž se stranou od té zbraně,“ dodal.

Dívka si od zdi přitáhla křeslo podobné tomu, na němž seděl svázaný Bond a posadila se proti němu. Byla tak blízko, že se téměř dotýkala jeho pravého kolena. Zahledla se mu do očí.

Její pleť měla odstín, jaký získávají běloši dlouhodobým pobytem v tropech, ale nenesla stopy obvyklého opotřebování, jaké tropické podnebí způsobuje pokožce i vlasům. Měla přezíravé modré oči, ale jak si ho tak trochu posměšně prohlížela, zazdalo se mu, že v nich nachází nějaké poselství, určené jen jemu. Když se prozradil pohledem, poselství rychle zmizelo. Modročerné husté vlasy jí spadaly na ramena. Měla vysoko posazené lící kosti a široká smyslná ústa s příděchem krutosti. Tvar hezky modelované brady prozrazoval rozhodnost a železnou vůli. Tyto vlastnosti naznačoval i rovný špičatý nos. Krásu jejího obličje způsobovala částečně i ona viditelná neochota ke kompromisu. Byla to velitelská tvář, tvář dcery francouzského otrokáře.

Měla na sobě dlouhé večerní šaty z bílého matného hedvábí, jejichž klasický střih narušovaly záhyby, které se táhly od ramen a odhalovaly horní polovinu ňader. Uši jí zdobily polokruhové náušnice osázené diamanty, levé zápěstí pak tenký diamantový náramek. Prsty neměla. Nenalakované nehty byly krátce zastřížené.

Věděla, že si ji prohlíží, a nedbale se opřela předloktími o stehna, takže se údolí mezi jejími ňadry ještě prohloubilo.

Poselství teď bylo natolik nezpochybnitelné, že se odrazilo i na Bondově chladné, ostře řezané tváři. Obr si toho všiml a hbitě sáhl po slonovinové rukojeti jezdeckého bičíku, jehož řemínek vzápětí zasvítl vzduchem a krutě dopadl na její ramena.

Bond sebou trhl víc než ona. Její oči na okamžik vzplály, ale stejně rychle opět zmatněly.

„Narovnej se,“ řekl pan Big tiše, „nějak ses zapomněla.“

Dívka se zvolna napřímila. V rukou držela balíček karet, které začala míchat. Znovu se významně podívala na Bonda, zřejmě ze vzdoru. V tom pohledu se dalo vyčíst spojení i snad i víc než spojení.

V každé ruce položené v klíně teď držela polovinu balíčku. Vrchní figurové karty byly obrácené lícem k sobě. Dívka spojila obě poloviny, takže se obě figury políbily. Poté obě poloviny řízla a znovu balíček zamíchala.

Ani jednou se při tom na Bonda nepodívala a prchavý okamžik souznění se vytratil, ale Bond stále cítil vzrušení a zrychlený tep. Měl přítelkyni v nepřátelském táboře.

„Jsi připravena, Solitaire?“ zeptal se obr.

„Ano, karty jsou připraveny,“ odpověděla dívka tiše a chladně. „Pane Bonde, podívejte se té ženě do očí a zopakujte jí důvod své přítomnosti, tak jak jste ho sdělil mně.“

Bond se jí zahledl do očí. Tentokrát v nich žádné poselství nenašel. Hleděly skrz něj.

Zopakoval jí to, co předtím řekl Bigovi.

Na okamžik se ho zmocnilo zvláštní napětí. Pozná to ta dívka? A pokud ano, bude s ním nebo proti němu?

Místnost na okamžik opanovalo hrobové ticho. Bond se snažil tvářit lhostejně. Podíval se na strop - a znovu na ni.

Tentokrát zaostřila pohled. Odvrátila se od něj a podívala se na pana Biga.

„Mluví pravdu,“ řekla nevzrušeně.

KAPITOLA 8 ŽÁDNÁ SENSAYUMA

Pan Big se na okamžik zamyslel. Zdálo se, že se rozhoduje. Pak stiskl tlačítko domácího telefonu.

„Kecale?“

„Ano, šéfe.“

„Máš tam toho Američana, Leitera.“ „Jo, šéfe.“

„Pořádně si ho podej. Pak ho odvez k nemocnici Bellevue a někde ho tam vyhod. Rozuměl jsi?“

„Jasně, šéfe.“

„Ať tě nikdo nevidí.“

„Bez obav, šéfe.“

„To jste si dovolil dost,“ řekl Bond zlostně. „Tohle vám CIA nedaruje.“

„Na něco jste zapomněl, pane Bonde. Americká tajná služba nemá v Americe žádné pravomoci - jen v zahraničí. A s FBI

žádní velcí přátelé nejsou. Hihi, pojd' sem.“

„Jistě, šéfe.“ Hihi udělal pár kroků a postavil se vedle stolu. Big se podíval na Bonda.

„Který prst používáte nejméně, pane Bonde?“

Bonda ta otázka zaskočila. Myšlenky se mu zběsile rozlétly. „Bezděčně mi zřejmě řeknete, že malíček levé ruky,“ pokračoval obr mírně. „Hihi, zlom panu Bondovi malíček levé ruky.“

Černoch prozradil původ své přezdívky. „Hihi,“ zahihňal se. „Hihi.“

Čile přikročil k Bondovi. Ten křečovitě sevřel opěradla křesla. Na čele se mu zaperlil pot. Pokusil se představit si nadcházející bo-lest, aby ji dokázal ovládnout.

Černoch beze spěchu odtrhl Bondův levý malíček od opěradla. Vzal jej mezi svůj palec a ukazovák a za hloupého hihňání jej začal ohýbat dozadu.

Bond se kroutil a pokoušel se nadzdvihnout v křesle, aby je zvrhl, ale Hihi si přidržel volnou rukou opěradlo. Bondovi stékal po obli-čejí pot. Bezděčně otevřel ústa. Přes stupňující se bolest si všiml, že ho dívka pozoruje s pootevřenými rty.

Malíček už byl kolmo k ruce a pomalu se zakláněl k zápěstí. Pak povolil. Ozvalo se ostré křupnutí.

„To by stačilo,“ řekl pan Big.

Hihi zdráhavě pustil zlomený prst. Bond tiše zavyl jako zvíře a omdlel.

„Ten chlap nemá žádnou sensayumu,“ utrousil Hihi. Solitaire se ochable sesula do křesla a zavřela oči. „Měl zbraň?“ zeptal se pan Big.

„Jo, šéfe.“ Hihi vytáhl z kapsy Bondovu berettu a postrčil ji přes stůl. Obr ji sebral a odborně si ji prohlédl. Potěžkal ji v ruce a vy-zkoušel úchop žebrové pažby. Pak vyprázdnil zásobník na stůl, pře-svědčil se, zda v komoře nezůstal náboj a přistrčil ji k Bondovi.

„Probuď ho,“ řekl a podíval se na hodinky. Ukazovaly tři hodiny. Hihi obešel Bondovo křeslo a zezadu mu zařal nehty do ušních lalůčků.

Bond záúpěl a zdvihl hlavu.

Upřel zrak na pana Biga a ulevil si několika šťavnatými nadávkami.

„Měl byste mi být vděčný, že jste naživu,“ řekl obr poklidně. „Ja-kákoli bolest je lepší než smrt. Tady máte svou zbraň. Náboje si nechávám. Hihi, podej mu ji.“

Hihi vzal berettu ze stolu a zasunul ji Bondovi do podpažního pouzdra.

„Teď vám stručně vysvětlím,“ pokračoval pan Big, „proč nejste mrtvý, proč vám bylo dopřáno užít si pocitu bolesti, místo přispět k znečištění řeky oblečený v tom, čemu se zertovně říká betonový kabát.“

Obr udělal krátkou odmlku.

„Pane Bonde, já trpím nudou. Jsem obětí toho, čemu raní křesťan-é říkali apatie, té příšerné netečnosti nasycených, kteří už nemají žádné touhy. Dosáhl jsem dokonalosti v oboru, který jsem si zvolil, důvěřuji mi ti, kteří čas od času využívají mých schopností, a bojí se mě ti, které zaměstnávám. Ve svém oboru už doslova nemám co dobývat. V mém věku už je příliš pozdě obor měnit, a vzhledem k tomu, že moc je cílem veškeré ctižádosti, je nepravděpodobné, že bych stej-né moci docílil v jiném oboru.“

Bond sice poslouchal, ale zároveň už sprádal další plány. Cítil přítomnost Solitaire, ale pro jistotu se na ni ani nepodíval. Zíral přes stůl na ten velký šedý obličej se zlatými nehybnými očima.

Tichý hlas pokračoval v přednášce.

„Pane Bonde, já už se bavím pouze třibením mistrovství, které mohu vnést do své práce. Jsem téměř posedlý naprostou dokonalos-tí, vysokou elegancí provedení. Každým dnem, pane Bonde, si sta-novuji vyšší cíle, pokud jde o jemnost a technickou vybroušenost, aby se veškeré mé konání dalo označit za umělecké dílo, které nese můj podpis, jako by bylo dílem dejme tomu Benvenuta Celliniho. V současné době mě celkem uspokojuje role vlastního soudce, ale upřímně věřím, pane Bonde, že dokonalost, jíž postupně dosahuji ve své práci, jednou dojde i historického uznání.“

Pan Big se znovu odmlčel. Bond viděl, jak se mu ty velké žluté oči vizionářsky rozšířily. Je to šilený megaloman, pomyslel si. A o to nebezpečnější. Chyba většiny zločinců spočívá v tom, že jejich je-diným podnětem je chamtivost. Jenže oddanost věci zločinu je něco zcela jiného. Tenhle člověk není žádný gangster, a proto je skutečnou hrozbou.

Bond jím byl uchvácen, ale zároveň ho jímala hrůza.

„S anonymitou jsem se smířil ze dvou důvodů,“ pokračoval obr tichým hlasem. „Jednak ji vyžaduje povaha mého konání, jednak obdivuji sebepopření anonymního umělce. Jestli mi dovolíte poně-kud smělé srovnání, občas na sebe nahlížím jako na jednoho z oněch velkých egyptských malířů fresek, kteří zasvětili život tvorbě mis-trovských děl v hrobkách faraonů s vědomím toho, že je nikdy ne-spatří lidské oko.“

Pan Big na okamžik zavřel oči.

„Ale abych se vrátil k věci. Důvod, proč jsem vás dnes nezabil, pane Bonde, je prostý. Nepůsobilo by mi žádné estetické potěšení provrtat vám břicho. Tímhle,“ ukázal na zbraň namířenou na Bonda ze zásuvky psacího stolu, „už jsem provrtal mnohá břicha, takže mi ke spokojenosti zcela postačuje, že má mechanická hračka je po technické stránce dokonale funkční. Navíc, jak jistě správně tušíte, by mě velice obtěžovalo hemžení, které by tu nastalo, kdybyste vy a váš přítel Leiter zmizeli. A já se teď z různých důvodů chci sou-středit na jiné záležitosti.“

Takže,“ pan Big se podíval na hodinky, „jsem se rozhodl dát vám oběma navštívenku a poslední vážné varování. Ještě dnes musíte odjet, pane Bonde, a pan Leiter musí převzít jiný úkol. I bez evropských agentů mám dost starostí s místními otrapy.“

A to je vše,“ uzavřel obr svou přednášku. „Pokud se ještě uvidí-me, zemřete rafinovanou smrtí, úměrnou mému rozpoložení.“

Hihi, odved' pana Bonda do garáže. Ať ho dva muži odvezou do Central Parku a hodí ho do okrasného jezírka. Kdyby

kladl odpor, můžou ho zranit, ale ne zabít. Rozuměl jsi?“

„Jasně, šéfe,“ zahihňal se Hihi.

Rozvázal řemínky na opěradlech křesla, vzal Bonda za zraněnou ruku a zkroutil mu ji za zády. Druhou rukou pak rozvázal řemen, který měl Bond kolem hrudi.

„Vstávat,“ řekl a prudce postavil Bonda na nohy.

Bond se naposled zahleděl do toho velkého šedého obličejce.

„Ti, kteří si zaslouží zemřít,“ řekl, „zemřou takovou smrtí, jakou si zaslouží. Zapište si to,“ dodal. „Je to originální myšlenka.“

Pak se podíval na Solitaire. Zírala na své ruce složené v klíně a nezvedla oči.

„Tak jdem,“ řekl Hihi, natočil Bonda ke stěně a postrčil ho do předu, až mu málem vymkl ruku, kterou mu kroutil za zády. Bond věrohodně záúpěl a zapotácel se. Chtěl, aby si Hihi myslel, že je zastrašený a poddajný. Chtěl, aby trochu uvolnil mučivé sevření levé ruky. Za stávajících okolností mu ji mohl každou chvíli zlomit.

Hihi se natáhl Bondovi přes rameno a zatlačil na jednu knihu. Jeden díl knihovny se pootočil na středové ose. Černoch vystrkal Bonda z Bigovy pracovny a patou kopl za sebe. Tajné dveře se zavře-ly s dvojím cvaknutím. Podle jejich tloušťky Bond usoudil, že jsou zvukotěsné. Před nimi byla krátká chodba s kobercem na podlaze, která končila schodištěm dolů. Bond záúpěl.

„Zlomíte mi ruku,“ řekl. „Dávejte pozor, nebo omdlím.“

Znovu se zapotácel, aby přesně zjistil, kde za ním černoch stojí. Vzpomněl si na Leiterova slova: „Holeně, rozkrok, břicho, krk. Když se trefíš někam jinam, zlomí ti ruku.“

„Zavři hubu,“ okřikl ho černoch, ale povolil ruku o kousek dolů. To Bondovi stačilo.

Byli asi v polovině chodby a ke schodišti zbývalo pár kroků. Bond se znovu zapotácel, až narazil do černochova těla. V tu chvíli se ocitl v potřebném postavení.

Trochu se předklonil a ohnal se pravou rukou za sebe. Malíková hrana zasáhla cíl. Černoch pronikavě vykřikl a pustil Bondovu levou ruku. Bond ho udeřil zbraní do zátylku. Ozval se tupý zvuk, podobný bouchnutí na dveře. Černoch záúpěl, padl na kolena a natáhl ruce před sebe, jako by se chtěl něčeho zachytit. Bond ho obešel a okovanou špičkou boty ho prudce kopl do kostrče.

Černoch vydal krátký výkřik a odletěl ke schodišti. Narazil hlavou na zábradlí a v kotrmelcích zmizel za hranou schodiště. Bond uslyšel tupý náraz na nějakou překážku, pak bylo na okamžik ticho a nakonec se ozvalo zadunění těla při dopadu. A ticho.

Bond si vytřel pot z očí a naslouchal. Levou ruku si zasunul do kapsy saka. Pulzovala bolestí a natekla do téměř dvojnásobné velikosti. S pistolí v pravé ruce došel ke schodišti a pomalu a opatrně sešel dolů.

Pod schodištěm se znovu zastavil a naslouchal. Odněkud zblízka k němu doléhal zvuk nějaké bezdrátové vysílačky. Na chodbě byly jen dvojce dveře. Ten zvuk musel vycházet odtud. Pan Big tu měl zřejmě komunikační centrum. Bond na okamžik podlehl pokušení udělat rychlou přepadovou akci. Měl však prázdný zásobník a ne-tušil, kolik mužů v místnosti bylo. Zřejmě jen sluchátka na uších jim zabránila uslyšet pád černochova těla.

Hihi byl buď mrtvý, nebo umíral. Ležel roztažený na zádech. Pru-hovaná kravata mu ležela přes obličej jako přejetá zmije. Bond necí-til žádnou lítost. Prohledal tělo a zpoza pasu levandulových kalhot, potřísněných krví, vytáhl revolver Colt ráže 38 Detektiv Special s upilovanou hlavní. Všechny komory byly nabitě. Bond zasunul nepotřebnou berettu zpět do pouzdra. Potěžkal velký revolver v dla-ňi a zachmuřeně se usmál.

Sešel ještě po jedné schodech a zastavil se před malými dvířky, zajištěnými zástrčkami. Přiložil k nim ucho. Uslyšel tlumený zvuk motoru. Za těmi dveřmi musí být garáž. Ale proč je tam nastartova-ný vůz? V tuhle noční dobu? Bond zaskřípal zuby. No jistě. Pan Big zavolal do garáže domácím telefonem a upozornil je, že tam Hihi Bonda přivede. Už jim musí být divné, že ještě nejdou. Zřejmě se dívají na dveře v očekávání jejich příchodu.

Bond se na okamžik zamyslel. Měl výhodu momentu překvapení. Doufal, že zástrčky jsou dobře naolejované.

Levá ruka mu nebyla téměř k ničemu. V pravé držel revolver. Hranou zraněné ruky zkusil první zástrčku. Lehce povolila. Stej-ně tak druhá. Zbývala klika. Stiskl ji a pomalu pootevřel dveře k sobě.

Byly to silné dveře a zvuk motoru sílil, jak se dveře otvíraly. Vůz musel být hned za nimi. Další pozvolný pohyb dveří ho mohl prozradit. Prudce je otevřel, uskočil stranou a natočil se bokem, aby skýtal co nejmenší cíl. Kohoutek revolveru měl natažený.

Pár stop od dveří stál nastartovaný černý sedan nasměrovaný k dvojkřídlym otevřeným dveřím. V jasném světle obloukových lamp tu stálo ještě několik dalších aut. Za volantem sedanu seděl velký černoch. Druhý se vestoje opíral o zadní dvířka vozu. Nikdo jiný v dohledu nebyl.

Když černoši uviděli Bonda, otevřeli ústa úžasem. Muži za vo-lantem vypadla z úst cigareta. Když pominul okamžik překvapení, sáhli oba po zbraních.

Bond vypálil nejdřív na stojícího muže, protože tomu se rychleji tasilo.

Výstřel těžké zbraně dutě zahřměl garáží.

Černoch se oběma rukama popadl za břicho, udělal dva nejisté kroky k Bondovi a padl obličejem k zemi. Jeho pistole zarachotila na betonové podlaze.

Muž za volantem vykřikl, když Bond obrátil revolver proti němu. Překážel mu volant, a tak měl ruku stále ještě v kapse kabátu. Bond ho střelil přímo do otevřených úst a černochova hlava na-razila na boční okénko. Bond obehl vůz a otevřel dveře. Černoch téměř vypadl z vozu.

Bond hodil svůj revolver na vedlejší sedadlo a vytáhl tělo z vozu. Dával si pozor, aby se nepotřísnil krví. Zasedl za volant a v duchu blahořečil nastartovanému motoru a řadicí páce pod volantem. Za-bouchl za sebou dveře, zraněnou ruku si položil na levou stranu vo-lantu a zařadil.

Ruční brzda však byla stále zatažená. Bond se musel sklonit pod volant a pravou rukou ji uvolnit. Bylo to nebezpečné prodlení. Když vůz vyjžděl z garáže, ozval se výstřel a kulka se zavrtala do karoserie. Bond strhl vůz doprava a další kulka ho minula. Naproti garáži přes ulici se ozvalo zařinčení rozbitého okna. Záblesk výstřelu uviděl Bond ve zpětném zrcátku až někde u podlahy a usoudil, že prvnímu černochovi se nějak podařilo dosáhnout na zbraň. Žádný další výstřel ani zvuk se od prázdného průčelí garáže neozval. Když Bond vyjel, uviděl za sebou už jen široký pruh světla dopadající na prázdnou ulici. Neměl ponětí, kde je a kam míří. Po chvíli se přistihl, že jede po levé straně, a rychle přešel doprava. Levá ruka ho sice strašně bolela, ale aspoň palec s ukazovákem mu pomáhaly v řízení. Stále si dával pozor, aby se levým bokem neumazal od zakrvácených dveří a okének. Nekonečná ulice byla liduprázdná. Z mříží kanálů zapuštěných v asfaltu vozovky vystupovala pára a vytvářela přízračné postavy. Ošklivý vůz je jednu po druhé kosil, ale Bond viděl ve zpětném zrcátku, jak se bílí duchové znovu zvedají a gestikulují. Udržoval rychlost padesáti mil. Pár křižovatek projel na červenou. Přes několik ztemnělých bloků se dostal k osvětlené široké třídě. Tady už bylo rušněji, takže počkal na zelenou. Odbočil doleva a byl odměněn zelenou vlnou, která mu umožňovala rychle jít se vzdálit nepříteli. Na jedné křižovatce si přečetl dopravní značení. Nacházel se v průsečíku Park Avenue a 116. ulice. Další byla I.S., jel tedy směrem od Harlemu do centra. Zabočil na 60. ulici. Byla liduprázdná. Zaparkoval před požárním hydrantem a vypnul motor. Vzal ze sedadla pistoli, zasunul si ji za pas a vydal se zpět na Park Avenue. Za pár minut zastavil projíždějící taxík a brzy nato už stoupal po schodišti k hotelu St. Regis. „Máte tu vzkaz, pane Bonde,“ oznámil mu noční recepcní. Bond si dával pozor, aby se k němu neotočil levým bokem. Pravou rukou rozevřel vzkaz. Byl od Felixe Leitery, poslaný ve čtyři hodiny. „Okamžitě mi zavolej,“ stálo v něm. Bond došel k výtahu a vyjel do svého poschodí. Vstoupil do dveří číslo 2100 a předsíní prošel do obývacího pokoje. Takže byli oba naživu. Bond sklesl do židle vedle telefonu. „Božemjé,“ řekl Bond, „to je ale úleva.“

KAPITOLA 9 PRAVDA NEBO LEŽ?

Bond se podíval na telefon, pak vstal a došel k servírovacímu stolku. Nasypal si pár polorozpuštěných kostek ledu do vysoké sklenice, nalil si na tři palce Haig and Haig a nalil ji dokola po skle do sklenice, aby se ochladila a naředila. Pak jedním dlouhým douškem vypil půl sklenice. Odložil ji a svlékl si sako. Levou ruku měl tak nateklou, že ji sotva dostal z rukávu. Téměř černý malíček byl stále zvrácený dozadu a třením o látku se bolest jen umocňovala. Rozvázal si kravatu a rozeplal košili. Poté se znovu chopil sklenice, zhluboka se napil a vrátil se k telefonu.

Leiter okamžitě zdvihl sluchátko.

„Díkybohu,“ vydechl úlevou. „Tak co ti udělali?“

„Zlomili malíček,“ řekl Bond. „A co tobě?“

„Praštili mě obuškem. Chvilí jsem byl v limbu. Nic vážného. Pak na mně zkoušeli všelijaké vynálezy. V garáži mě chtěli skamarádit s kompresorem. Začali u uší a pak to zkoušeli i jinde. Když nedostali žádné další instrukce od Biga, znudilo je to, a já jsem začal debatovat s Kecalem o džezu. To je ten chlápek s tím načínčaným revolverem. Dostali jsme se na Duka Ellingtona a shodli jsme se na tom, že naši oblíbení kapelníci jsou vždycky bubeníci, ne dechaři. Taky jsme si rozuměli v tom, že piano a bicí drží kapelu pohromadě víc, než kterýkoli jiný sólový nástroj - a zase jsme si kápli do noty s Jellym Rohem Mortonem. Abych nezapomněl na Duka - když jsme se bavili o klarinetu, řekl jsem, že je to, proradnej nástroj, kterej si s každým muzikantem dělá, co chce. Rozřehtal se, že málem praskl. A byli jsme kamarádi. Ten druhý chlap, jak mu říkali Flanel, se nějak našel a Kecal mu řekl, ať se na to vykašle, že na mě dohlídne sám. Pak zavolal dolů Big.“

„U toho jsem byl,“ řekl Bond. „To pro tebe nevypadalo moc dobře.“

„Kecal z toho byl celý rozhozený. Chodil kolem dokola a něco si mmlal. Najednou mě praštil obuškem a já jsem odpadl. Pak jsem se probral až u nemocnice Bellevue. Bylo něco kolem půl čtvrté. Kecal se mi moc omlouval a říkal, že to miš nešlo. Docela jsem mu věřil. Prosil mě, ať ho neprásknu; bude prý tvrdit, že mě vyhodil z auta polomrtvého. Ujistil jsem ho, že si ve zprávě vymyslím pár velmi nechutných podrobností. Rozešli jsme se jako nejlepší přátelé. Pak mě ošetřili na pohotovosti a mohl jsem odjet domů. Dělal jsem si o tebe starosti, ale pak začaly zvonit telefony. Policie a FBI. Big si u nich stěžoval, že nějaký pitomý Angličan dostal v Krchově záchvat amoku a postřílel mu tři chlapy - dva šoféry a číšníka, prosím - a ještě mu ukradl auto a ujel s ním. V šatně si prý nechal plášť a klobouk. Big se domáhal nějakého zákroku. Samozřejmě jsem policajty i FBI varoval, ale jsou strašně nabroušení, takže musíme okamžitě zmizet z města. Do ranního vysílání už se to nedostane, ale odpolední noviny a zprávy v rádiu i v televizi si mě podají. Kromě toho po tobě Big půjde jak pes po slatině. V každém případě jsem připravil pár únikových variant. A teď povídej ty, sakra, já tak rád uslyším tvůj hlas!“

Bond mu podrobně vyličil, co se přihodilo jemu. Když skončil, Leiter tiše hvízdal.

„To sis tedy užil,“ řekl obdivně. „A nadělal jsi mu tam slušnou paseku. Ale měl jsi štěstí. Ta Solitaire ti zřejmě zachránila kůži. Myslíš, že bychom ji mohli využít?“

„Pokud se k ní ještě dostaneme,“ řekl Bond. „Myslím, že ji drží dost zkrátka.“

„To promyslíme jindy,“ řekl Leiter. „Teď bychom měli zmizet. Já zavěším a zavolám ti za pět minut. Nejdřív ze všeho ti tam pošlu policejního lékaře. Mohl by tam být tak za čtvrt hodinky. Pak si promluví s komisařem a proberu to s ním z té policejní stránky. Trochu je zdrží, až najdou to auto. FBI dá hlášku rádiu a novinám, ale snad se nám podaří utajit tvé jméno a nechat to na nějakém, neznámém Angličanovi. Jinak by byli schopni vytáhnout z postele britského velvyslance, zburcovat Národní asociaci pro podporu barevného obyvatelstva a bůhví koho ještě.“ Leiter se zasmál do

telefonu. „Radši zavolej svému šéfovi do Londýna. Teď tam mají asi půl jedenácté. Budeš potřebovat nějakou ochranu. Já se můžu postarat o CIA, ale FBI po tobě půjde. Seženu ti nějaké oblečení. Neusínej. V hrobě se naspíme až dost. Za chvíli volám znovu.“

Bond zavěsil a usmál se. Leiterův povzbudivý hlas a vědomí toho, že je o všechno postaráno, mu zaplašilo černé vzpomínky a pro-bralo ho.

Zvedl telefon a zavolal na ústřednu zámořských hovorů. „Bude to trvat tak deset minut,“ řekla mu telefonistka.

Bond odešel do ložnice a nějak se mu podařilo svléknout šaty. Osprchoval se horkou a pak ledově studenou vodou. Oholil se a po-dařilo se mu obléct kalhoty a čistou košili. Vložil do beretty nový zásobník, colt zabalil do odložené košile a dal do kufru. Uprostřed balení zazvonil telefon.

Ve sluchátku bylo slyšet různé hvízdavé zvuky s ozvěnou, vzdálené hovory telefonistek a uspěchané pípání morseovky z letadel a lodí. Pak všechny zvuky náhle ustaly. Bond si představil velkou šedou budovu u Regents Parku, vytiženou telefonní ústřednu, šálky čaje a dívku, která říká, „Ano, tady je Universal Export“, tedy linka, o kterou žádal a které využívali agenti pro naléhavé hovory z běžných telefonů ze zahraničí.

„Mám to spojení,“ ozvala se telefonistka. „Mluvte, prosím. New York volá Londýn.“

„Univeisal Export. Kdo volá, prosím?“ Klidný hlas s anglickým přízvukem. „Rád bych mluvil s ředitelem,“ řekl Bond.

„Vyřídte mu, že ho volá synovec James z New Yorku.“

„Výdržte okamžik, prosím.“ Bond si představil slečnu Money-pennyovou, jak mačká tlačítko domácího telefonu. „Volá vás New York, pane,“ říká. „Tuším, že je to 007.“

„Přepojte ho ke mně,“ odpovídá M.

„Ano?“ řekl chladný hlas, který měl Bond rád a ctil ho.

„Tady James, pane,“ ohlásil se Bond. „Možná bych potřeboval trochu pomoci, jedná se o velkou zásilku.“

„Pokračujte,“ řekl hlas.

„Včera večer jsem navštívil našeho nejlepšího zákazníka,“ řekl Bond. „Při mé návštěvě onemocněli tři jeho lidé.“

„Jak onemocněli?“ zeptal se hlas.

„Velice těžce, pane,“ řekl Bond. „Je tu nějaká chřipková epidemie.“

„Doufám, že jste se taky nenakazil.“

„Jen jsem se lehce nachladil, pane,“ řekl Bond, „ale nemusíte o mě mít starost. Všechno vám napíšu. Potíž je v tom, že mi obchodní partneři doporučují, abych se při té chřipkové epidemii raději odstěhoval z města.“ (Bond se tiše zasmál při představě, jak se M šklebí.) „A tak odjíždím s Felicií.“

„S kým?“ zeptal se M.

„S Felicií,“ opakoval Bond důrazněji. „To je má nová sekretářka z Washingtonu.“

„Aha.“

„Myslím, že se podívám do té továrny v San Pedru.“

„Dobrý nápad.“

„Obchodní přátelé ale mají jiné nápady, tak jsem si myslel, že mě podpoříte.“

„Rozumím,“ řekl M. „A jak to jde jinak?“

„Vypadá to slibně, pane, ale je tu dost práce. Felicia mi dnes napíše podrobnou zprávu.“

„Dobře,“ řekl M. „Ještě něco?“

„Ne, to je všechno, pane. Děkuji za podporu.“

„Není zač. Držte se. Sbohem.“

„Sbohem, pane.“

Bond položil sluchátko a usmál se. Představil si, jak M volá šéfovi operačního. „007 už na sebe stačil poštvat FBI. Ten pitomec si večer zajel do Harlemu a zastřelil tři Bigovy chlapy. Sám z toho vyvázl s lehčím zraněním. Musí odjet z města s Leiterem, s tím člo-věkem ze CIA. Jedou do St. Petersburgu. Radši upozorněte A a C. Čekám, že se nám ještě dnes ozve Washington. Řekněte A, že je plně chápu, ale 007 má mou naprostou důvěru a nepochybně jednal v sebe-obraně. Už se to víckrát nestane, atakdále. Rozuměl jste?“ Bond se znovu usmál při představě, jak se Damon naštvě, že musí podlézat Washingtonu, když už má takhle dost urovnávání anglicko-amerických rozmišek. Zazvonil telefon. Volal opět Leiter.

„Tak poslouchej,“ řekl. „Všechno se už trochu uklidňuje. Zřejmě jsi dostal trojku pěkných grázlů - Hihho Johnsona, Miamského Sama a nějakého McThinga. Na všechny byl z různých důvodů vy-dán zatykač. FBI tě bude krýt. Moc se jim do toho nechtělo, policajti vyvádějí jak šílení. Někáký hlavoun z FBI už chtěl po mém šéfovi, aby tě poslal domů - vytáhl ho z postele - ale to se nějak urovna-lo. V každém případě musíme okamžitě vypadnout z města, ale to už je taky zařízené. Nemůžeme jet spolu, takže ty pojedě vlakem a já poletím. A teď si něco zapiš.“

Bond si přidržel sluchátko ramenem a sáhl po tužce a papíru. „Můžeš,“ řekl.

„Nádraží Pennsylvania. Čtrnáctá kolej. Deset třicet. Rychlík ‚Stříbrný fantom‘. Do St. Petersburgu přes Washington, Jackson-ville a Tampu. Koupil jsem ti kupé. Luxusní. Vagon číslo 245, kupé H. Lístek budeš mít ve vlaku u průvodčího. Na jméno Bryce. Stačí jen dojít na čtrnácté nástupiště a nastoupit do vlaku. Pak se zamkni v kupé a zůstaň zamčený, dokud se vlak nerozjede. Já odlétám za hodinu, takže tu odtěka zůstáváš sám. Kdyby ses někde zasekl, zavolej Dexterovi, ale počítej s tím, že ti ukousne hlavu. Vlakem tam budeš zítra kolem poledního. Vezmi si taxík a udej adresu cha-ťová osada Everglades. Je to na ostrově, kterému říkají Ostrov pokla-dů - cítíš tam tu pirátskou minulost? - a všechny hotely jsou u pláže. Ze St. Petersburgu tam vede silnice po hrázi. Taxikář to bude znát.

Budu na tebe čekat. Máš to všechno napsané? A proboha, dávej na sebe pozor. Myslím to vážně. Big po tobě půjde jak honící pes a policejní doprovod k vlaku by na tebe jen upozornil. Vezmi si taxíka a buď co nejnenápadnější. Posílám ti jiný klobouk a ka-bát. Účet v hotelu máš zaplacený. To je všechno. Někáké otázky?“

„Vypadá to dobře,“ řekl Bond. „Mluvil jsem s M a on to srovná s Washingtonem, kdyby byly nějaké potíže. Taky na sebe dávej pozor. Jsi na seznamu hned za mnou. Zítřka se uvidíme. Tak zatím.“

„Dám si pozor,“ řekl Leiter. „Ahoj.“

Bylo půl sedmé. Bond roztáhl záclony v obývacím pokoji a pozoroval, jak se do města vkrádá úsvit. Dole ještě panovala tma, ale vrcholky velkých betonových stalagmitů už byly růžové a slunce shora postupně dobývalo okna jednotlivých pater, jako by budovami sestupovaly armády obchůzkářů.

Přišel policejní lékař a zdržel se bolestnou čtvrhodinku.

„Čistá fraktura,“ prohlásil. „Bude to trvat pár dní, než se to zahojí. Jak jste k tomu přišel?“

„Zapomněl jsem si ruku ve dveřích,“ řekl Bond.

„Od dveří se držte radši dál,“ poradil mu doktor. „Je to nebezpečný vynález. Měli by je úředně zakázat. Ještě že jste si tam nezapomněl krk.“

Když odešel, Bond dokončil balení. Zrovna přemýšlel, kdy si obědná snídani, když zazvonil telefon.

Bond očekával nějaký nabroušený hlas od policie nebo FBI. Ozvala se však nějaká dívka, která tiše a naléhavě žádala pana Bonda. „Kdo volá?“ zeptal se Bond ve snaze získat trochu času. Odpověď znal.

„Já vím, že jste to vy,“ zašeptala dívka a Bond cítil, že má rty nalepené na sluchátku. „Tady je Solitaire.“ To jméno sotva vydechla.

Bond vyčkával. Všechny smysly se snažil vycítit, co se děje na druhém konci linky. Je sama? Volá nepředloženě přes domácí ústřednu, kde ji mohl kdokoli chladně odposlouchávat? Nebo je v místnosti s panem Bigem, který ji pozorně sleduje s pohotově připravenou tužkou a blokem, na který píše případné otázky?

„Poslouchejte,“ řekla. „Musím mluvit rychle. A vy mi musíte věřit. Volám z dragstóru, ale okamžitě se musím vrátit. Věřte mi, prosím.“

Bond vytáhl kapesník a zakryl jím mikrofon sluchátka. „Pokud se mi podaří pana Bonda zastihnout, co mu můžu vyřídit?“

„Jděte do háje,“ řekla dívka téměř hystericky. „Přisahám při své matce, při svých nenarozených dětech. Musím utéct. Stejně jako vy. Vezměte mě s sebou. Pomůžu vám. Znam spoustu jeho tajemství. Ale musím jednat rychle. Já tímhle hovorem riskuju život.“ Zlostně a netrpělivě vzlykla. „Proboha, věřte mi. Musíte. Musíte mi věřit!“

Bond stále mlčel a snažil se rychle myslet.

„Poslouchejte,“ promluvila znovu, ale tentokrát už sklesle, jako by ztratila veškerou naději. „Když mě s sebou nevezmete, zabiju se. Tak vezmete? Chcete mě zabít?“

Pokud to hrála, tak byla znamenitá herečka. Bond věděl, že neodpustitelně riskuje, ale už se rozhodl.

„Jestli je to léčka, Solitaire,“ řekl tiše, „zabiju vás, i kdyby to měla být poslední věc, kterou na tomto světě udělám. Máte tužku a papír?“

„Počkejte,“ řekla dívka vzrušeně. „Ano, ano.“

Jestli to bylo nastražené, tak to bylo nastražené od samého začátku.

„Přesně v deset dvacet přijďte na nádraží Pennsylvania. Rychlík „Stříbrný fantom“ do...“ zaváhal, „...do Washingtonu. Vagon číslo 245, kupé H. Prohlašte se jako paní Bryceová. Kdybych tam ještě nebyl, průvodčí má jízdenku. Jděte rovnou do kupé a počkejte tam na mě. Rozuměla jste všemu?“

„Ano,“ odpověděla Solitaire, „a děkuju, děkuju vám.“

„Ať vás nikdo nepozná,“ varoval ji Bond. „Vezměte si závoj nebo něco.“

„Samozřejmě,“ řekla dívka. „Slibuju. Nikdo mě nepozná. A teď už musím jít.“

Bond se podíval na oněmělé sluchátko a zavěsil. „No,“ řekl nahlas, „to se nám to zkomplikovalo.“

Vstal a protáhl se. Došel k oknu a vyhlédl ven. Neviděl nic podezřelého. Myšlenky mu pádily jako o závod. Nakonec pokrčil rameny a vrátil se k telefonu. Podíval se na hodinky. Bylo půl osmé.

„Dohrý den, co si budete přát?“ ozval se medový hlas.

„Snídani, prosím,“ řekl Bond. „Ananasový džus, dvojitý. Ovesné vločky se smetanou. Smažená vejce se slaninou. Dvojité espresso. Topinku a marmeládu.“

„Jistě, pane,“ řekla dívka a zopakovala objednávku. „Hned to tam bude.“

„Děkuji.“

„Nemáte zač.“ Bond se pousmál.

„Odsouzenec si dopřává vydatnou snídani,“ pomyslel si. Posadil se k oknu a skrze jasnou oblohu zíral do budoucnosti.

V harlemské ústředně opakoval Šeptal do telefonu Bondův popis. „Hlídejte všesky nádraží, všesky letiště. Hlavně vchod St. Regis na rohu Pátý Avenue a 55. ulice. Pan Big říká, že máme vobšancovat i dálnice. Dejte to dál. Hlídat všesky nádraží, všesky letiště...“

KAPITOLA 10 STŘÍBRNÝ FANTOM

Bond si ohrnul límec pláště přes uši a zcela nepovšimnut vyšel na 55. ulici z Regisova dragstóru, který byl propojen s hotelem.

Počkal před vchodem a při první příležitosti naskočil do projíždějícího taxíku, jehož dvířka si otevřel palcem zlomené ruky. Usadil se na zadním sedadle a lehký kufřík hodil před sebe. Taxík sotva zpomalil. Černoch, který vybíral do pokladničky na barevné veterány z Koreje, a jeho kolega, který se hrabal pod kapotou zaparkovaného vozu, zůstali na hlídce, dokud je mnohem později dvěma krátkými a jedním dlouhým zahoukáním z projíždějícího vozu neodvolali. Zato při vystupování z taxíku před nádražím Pennsylvania zažnamenal Bonda okamžitě. Postávající černoch s

proutěným košíkem se odlepil z místa a rychle vklouzl do telefonní budky. Bylo čtvrt na jedenáct.

Těsně před odjezdem vlaku se jednomu číšníkovi z jídelního vozu udělalo nevoľno. Nahradil jej muž, který dostal telefonicky podrobné instrukce. Šéfkuchař reptal, že je to nějaké podezřelé, ale poté, co k němu nový muž prohodil pár slov, obrátil oči v sloup, ztichl a bezděčně sáhl po minci pro štěstí, kterou měl zavěšenou na provázku kolem krku. Bond rychle prošel velkou prosklenou nádražní halou a na čtrnáctém nástupišti nastoupil do vlaku.

Čtvrt míle stříbrných vagonů tu poklidně stálo v příšeři podzemního nádraží. Vepředu usilovně předly pomocné generátory diesel-elektrického motoru o výkonu čtyř tisíc koní. Na aerodynamických lokomotivách zářily ve světle holých žárovek elegantní purpurové a zlaté pruhy společnosti Seaboard Railroad. Strojvedoucí s pomocníkem, kteří měli vést dlouhý vlak prvních dvě stě mil jeho cesty na jih, líně seděli v čisté aluminiové kabině dvanáct stop nad kolejemi a jen občas se podívali na ampérmetr a na ukazatel tlaku vzduchu.

V betonové jeskyni pod městem bylo ticho a každý zvuk tu provázela ozvěna.

Na nástupišti nebylo mnoho cestujících. Více lidí odjíždělo vlaky do Newarku, Filadelfie, Baltimoru a Washingtonu.

Bond ušel asi sto yardů, než našel vagon číslo 245, zařazený téměř na konci vlaku. Ve dveřích vagonu stál černošský průvodčí v brýlích. Tvářil se trochu znuděně, ale přátelsky. Pod okny vagonu stálo velkým zlato-hnědým písmem „Richmond, Fredericksburg a Potomac“ a pod tím ještě „Bel-lesylvania“, tedy jméno lůžkového vozu. Z ústředního topení u dveří unikaly tenké proužky páry.

„Kupé H,“ řekl Bond.

„Pan Bryce, ano? Jistě, pane. Paní Bryceová před chvílí nastoupila. Kupé lehce najdete.“

Bond nastoupil a zahrnul do olivově vymalované chodbičky. Na podlaze ležel vysoký koberec. Vzduch byl stejně jako ve všech amerických vlacích prosycený pachem cigaretového kouře. Nápis na stěně vozu hlásal: „Potřebujete druhý polštář? Každé přání pro z pohodlnější cesty vám vyplní váš průvodčí. Jmenuje se,“ a pod nápisem byla odnímatelná cedulka se jménem „Samuel D. Baldwin“.

Kupé H bylo za polovinou vozu. V kupé E seděla slušně vyhlížející americká dvojice, ostatní kupé byla prázdná.

Dveře kupé H byly zavřené. Zkusil je otevřít a zjistil, že je zamčeno.

„Kdo je to?“ ozval se nervózní dívčí hlas. „To jsem já,“ řekl Bond.

Dveře se otevřely. Bond jimi prošel, odložil si kufřík a dveře znovu zamkl.

Měla na sobě elegantní černé šaty. Z okraje malého černého slámačku jí visel řídký závoj. Jednou rukou v rukavičce si držela krk a Bond viděl i přes závoj, jak je bledá a jak má vystrašený pohled. Vypadala velmi francouzsky a velmi krásně.

„Díky Bohu,“ řekla.

Bond se rychle rozhlédl po kupé. Otevřel dveře toalety. Byla prázdná.

Z nástupišť sem dolehl výkřik: „Nastupovat!“ Pak se ozval kovový rachot vytahovaných skládacích schůdků a zaklapnutí dveří. Vzápětí se vlak tiše rozjel. Zvonek monotónně zvonil, jak projížděli návestími. Kola klapala po spojích kolejnic. Vlak začal nabírat rychlost. Ať už to bylo dobře nebo špatně, byli na cestě.

„Kde chcete sedět?“ zeptal se Bond.

„Mně je to jedno,“ řekla roztřeseně. „Vyberte si vy.“

Bond pokrčil rameny a usadil se zády ke směru jízdy, přestože se raději díval dopředu.

Nervózně si sedla naproti němu. Byli stále v dlouhém tunelu, jímž vyjížděly z města linky na Filadelfii.

Sundala si klobouček, odepjala závoj a obojí položila na sedadlo vedle sebe. Z vlasů vzhůru vytáhla nějaké jehlice a potrásla hlavou, až jí husté černé vlasy přepadly přes obličej. Pod očima měla modré kruhy a Bonda napadlo, že v noci asi také nespala.

Mezi nimi byl stolek. Solitaire náhle sáhla přes něj, vzala ho za pravou ruku a přitáhla si ji přes stůl. Podržela si ji v dlaních, předklonila se a políbila ji. Bond se zamračil a pokusil se ruku odtáhnout, ale držela ji příliš pevně.

Vzhledla k němu a upřela na něj bezelstný modrý pohled. „Díky,“ řekla. „Děkuju, že jste mi uvěřil. Bylo to pro vás těžké.“ Pustila mu ruku a opěla se.

„Jsem rád, že jsem vám uvěřil,“ řekl Bond, poněkud zmatený všemi záhadami, jimiž ta žena byla opředena. Zalovil v kapse pro cigarety a zapalovač. Pravou rukou se pokoušel strhnout celofánový obal nového balíčku chesterfieldek. Solitaire znovu sáhla přes stůl, balíček mu vzala, otevřela jej nehnutě palce, vytáhla jednu cigaretu, zapálila ji a podala mu ji. Bond si ji vzal a usmál se na ni očima, když ucítil na rtech příchut' její rtěnky.

„Vykouřím tak tři balíčky denně,“ řekl. „Budete mít dost práce.“

„Pomůžu vám jen otvírat nové balíčky. Nemyslete si, že kolem vás chci skákat až do St. Petersburgu.“

Bond přimhouřil oči a úsměv mu z nich vyprchal.

„Snad jste si nemyslel, že vám uvěřím ten Washington,“ řekla. „Trochu jste se při tom zadrhl. Pan Big si je stejně jistý, že jedete až na Floridu. Slyšela jsem, jak tam varuje své lidi. Volal meziměstsky nějakého chlapa, kterého oslovoval „Raubíř“. Říkal mu, ať hlídá letiště v Tampě a vlaky. Možná bychom měli vystoupit dřív, v Tarpon Springs nebo na nějakém malém nádraží na pobřeží. Viděl vás někdo nastupovat do vlaku?“

„Nevím o tom,“ řekl Bond. Z očí mu zmizel přísný výraz. „A co vy? Neměla jste problémy dostat se z domu?“

„Dneska jsem měla mít pravidelnou hodinu zpěvu. Big ze mě chce mít zpěvačku milostných písní. Přije si, abych zpívala v Krchově. Jeden jeho člověk mě odvezl k učitelce jako obvykle a v poledne mě měl vyzvednout. Vůbec ho nepřekvapilo, že hodina začíná tak brzy. Často s učitelkou i snídám, jen abych unikla dřív z domu, i když Big chce, abych s ním vždycky jedla.“ Podívala se na hodinky. Bond si všiml, že jsou platinové a vykládané diamanty. „Začnou se po mně shánět tak za hodinu. Počkala jsem, až auto odjede, a šla jsem rovnou zavolat vám. V dragstóru jsem si koupila taky zubní kartáček a pár dalších věcí. Jinak nemám nic kromě svých šperků a nějakých peněz, které jsem před ním utajila. Je to asi pět tisíc dolarů. Takže vám nebudu žádnou finanční přítěží,“ usmála se. „Věřila jsem, že jednoho dne se

mi naskytne příležitost.“ Ukázala z okna. „Daroval jste mi nový život. Byla jsem skoro rok zavřená jen s ním a těmi jeho černošskými poskoky. Tohle je pro mě ráj.“

Vlak projížděl neudržovanými pustinami a mokřisky mezi New Yorkem a Trentonem. Nebyl to zvlášť hezký pohled. Nebýt obrovských plakátovacích ploch, na nichž se propagovala současná broadwayská představení, a občasných skládek starého železa a starých motorů, připomínala by krajina Bondovi okolí Transsibiřské magistraly z předválečných dob.

„Doufám, že vám umožním něco lepšího,“ usmál se. „Ale neděkujte mi. Jsme vyrovnání. V noci jste mi zachránila život.“ Zvědavě se na ni podíval. „Tedy pokud máte skutečně jasnovidické schopnosti.“

„Mám,“ řekla. „Nebo takové schopnosti, které se jasnovidickým velmi blíží. Často vidím, co se stane, zvláště u ostatních lidí. Samozřejmě to trochu rozvedu. Když jsem si na Haiti vydělávala na živobytí, bylo snadné udělat z toho kabaretní číslo. Jsou tam posedlí vůdů a pověrami, takže si mysleli, že jsem skutečná čarodějka. Ale když jsem vás poprvé uviděla, byla jsem pevně přesvědčená, že jste mi byl seslán, abyste mě zachránil. Víte,“ začervenala se, „viděla jsem ještě další věci.“

„A jaké?“

„No já nevím,“ řekla a těkavě uhýbala pohledem. „Prostě nějaké věci. Koneckonců, to se ukáže. Ale bude to těžké,“ dodala vážně, „a nebezpečné. Pro nás oba.“ Na chvíli se odmlčela. „Postaráte se o nás?“

„Jak nejlépe umím,“ řekl Bond. „Nejdřív se oba musíme trochu vyspat. Ale ještě předtím si dáme něco k pití a nějaké obložené chlebičky s kuřecím masem a průvodčí nám mezitím ustele. Nesmí vám to vadit,“ dodal, když si všiml, jak klopí oči, „jsme v tom spolu.“

Budeme tu společně trávit čtyřicet hodin denně, takže žádné rozpaky nejsou na místě. A navíc jste paní Bryceová,“ zazubil se, „takže se podle toho musíte taky chovat. Jistěže jen do určité míry,“ dodal.

Zasmála se a na očích jí bylo vidět, že přemýšlí. Nic neřekla a zazvonila na zvonek pod oknem.

Číšník se dostavil současně s průvodčím. Bond objednal Old Fashions, přičemž si vymínil bourbon „Old Grandad“, chlebičky s kuřecím masem a kávu „Sarka“ bez kofeinu, aby nerušeně usnuli.

„Musím vám naučtovat druhou jízdenku, pane Bryci.“

„Samozřejmě,“ řekl Bond. Solitaire se natáhla po kabelce. „To je v pořádku, drahá,“ řekl Bond a vytáhl peněženku.

„Zapomněla jsi, že jsi mi před odjezdem z domu dala všechny své peníze.“

„Dáma bude nejspíš potřebovat spoustu letních šatů,“ řekl číšník. „A v St. Pete je pěkně draho. A taky pěkně horko. Už jste někdy byli na Floridě?“

„Jezdíme tam touhle dobou každý rok,“ odpověděl Bond. „Tak si to užijte,“ řekl číšník.

Když se za ním zavřely dveře, Solitaire se potěšeně rozesmála. „Vy mě do žádných rozpaků nemůžete přivést,“ řekla.

„Kdybyste se náhodu neovládl, vymyslím na vás něco strašného. Ale nejdřív si musím zaskočit tamhle,“ ukázala na dveře za Bondovou hlavou. „Musím vypadat příšerně.“

„Jen si posluž, miláčku,“ zasmál se Bond, když zmizela.

Obrátil se k oknu a pozoroval hezké dřevěné domky na předměstí Trentonu. Miloval vlaky a velice se těšil na zbytek cesty.

Vlak začal zpomalovat. Na vedlejších kolejích stály nákladní vagony ze všech možných koutů Spojených států - nápisy na nich hlásaly „Lackawanna“, „Chesapeake a Ohio“, „Lehigh Valley“, „Sea-board Fruit Express“ a rytmičké „Acheson, Topeka a Santa Fe“ - jména, která v sobě ukrývala romantiku amerických železnic.

Bond vzdychl a vrátil se myšlenkami do přítomnosti.

Rozhodl se přijmout Solitaire, nebo ji spíše chladně zneužít ke svým záměrům. Zbývalo mnoho nezodpovězených otázek, ale teď nebyl čas je klást. Veškeré úsilí musí soustředit na další úder panu Bigovi - pokud možno na to nejcitlivější místo, tedy na jeho samolibost.

Pokud šlo o Solitaire jako o ženu, Bonda těšila vyhlídka na vzájemné škádlení a byl rád, že jejich vztah přerostl v přátelství, snad dokonce v důvěrné přátelství.

Opravdu nechce mít nic s muži, jak říkal pan Big? Bond o tom pochyboval. Připadalo mu, že nemá nic proti lásce nebo touze. V každém případě věděl, že vůči němu osobně rozhodně uzavřená není. Přál si, aby už se vrátila a posadila se proti němu, aby se na ni mohl dívat, hrát si s ní a zvolna ji objevovat. Solitaire. Přitažlivé jméno. Není divu, že ji tak v laciných nočních klubech v Port au Prince pokřtíli. I při současné vstřícnosti vůči němu na ní bylo mnoho odtahitého a záhadného. Představoval si její osamělé dětství na nějaké upadající plantáži, rozlehlý panský dům, který se pomalu rozpadá a zarůstá bujnou tropickou vegetací. Rodiče umírají a majetek je rozprodán. Bydlení s jednou služebnou v pronajatém bytě v hlavním městě. Jedinou její devizou je krása, a tak musí odmítat pochybné nabídky k práci „guvernantky“, „společnice“ nebo „sekretářky“, tedy lepší prostitutky. Nejistý krok do světa zábavy. Vystoupení v nočním klubu s kouzelnickým číslem, které na pověřivé lidi působí tak, že se od ní mnozí odtahují a bojí se jí. A jednou přichází do klubu muž s šedým obličejem a usedá ke stolku. Slibuje, že ji dostane na Broadway. Příležitost k novému životu, k útěku z horka, špíny a samoty.

Bond se prudce odvrátil od okna. Obraz, který si utvořil, byl samozřejmě romantický, ale tak nějak to asi bylo.

Slyšel odemykání dveří. Dívka se vrátila a vklouzla do sedadla proti němu. Vypadala svěže a vesele. Zkoumavě se na něj zahleděla. „Přemýšlel jste o mně,“ řekla. „Cítila jsem to. Nemějte starosti.“

Vědět tyhle věci není nic špatného. Jednou vám o tom řeknu úplně všechno. Až přijde čas. Teď bych ráda zapomněla na minulost. Prozradím vám své pravé jméno - Simone Latrelleová, ale můžete mi říkat, jak chcete. Je mi pětadvacet. A teď jsem šťastná. Líbí se mi tady v tom malém kupé. Ale mám hlad a jsem ospalá. Kterou postel si vyberete?“

Bond se té otázce usmál a zamyslel se.

„Není to příliš galantní,“ řekl, „ale raději bych spal dole. Nechci mít daleko k podlaze - pro všechny případy. Není třeba

dělat si starosti," dodal, když viděl, jak svažila čelo, „ale pan Big má zřejmě dlouhé prsty, zvláště v černošském světě, do něhož patří i železnice. Nebude vám to vadit?“

„Jistěže ne," řekla. „Chtěla jsem vám to taky navrhnout. S tou vaší rukou byste ani nahoru nemohl.“

Jídlo jim přinesl uspěchaný číšník, na němž bylo vidět, jak chce, aby mu rychle zaplatili a on se mohl vrátit do jídelního vozu.

Když dojedli, zazvonil Bond na průvodčího, který se choval podobně jako číšník a vyhýbal se pohledu na Bonda. S odestláním si však dával na čas a okázale předstíral, že nemá v kupé dost místa. Nakonec sebral odvahu.

„Možná by paní Bryceová mohla počkat vedle, než to tu připravím," řekl s pohledem upřeným někam za Bondovu hlavu. „Vedle bude volno až do St. Pete.“ Vytáhl klíč a odemkl spojovací dveře, aniž vyčkal Bondovy odpovědi.

Solitaire pochopila Bondovo gesto. Slyšel ji, jak vedle zamyká dveře do chodbičky. Černoch s prasknutím zavřel spojovací dveře. Bond chvíli vyčkával. Pamatoval si jméno průvodčího.

„Chcete mi něco říct, Baldwine?" zeptal se. Průvodčí se s úlevou otočil a podíval se mu do očí.

„To teda chci, pane Bryce. To jo.“ A pak už to na Bonda jen vyhrlíl. „Neměl bych vám to říkat, pane Bryce, ale v tomhle vlaku vás při týhle jízdě čekají pěkné trable. Máte tu nějakého nepřítele. No jo. Slyšel jsem věci, který se mi vůbec nelíbily. Nemůžu moc mluvit, abych sám neměl trable. Ale dávejte si velkej pozor, pane. Jde po vás nějaká parta a ten chlap tady vypadá nebezpečně. Radši si vezměte tohle," sáhl do kapsy a vytáhl dva okenní klíny. „Zašprajcujte si tím dveře," řekl. „Víc pro vás udělat nemůžu. Podřízli by mi krk. A nemůžu se moc zdržovat s cestujícíma.“

Bond si od něj vzal klíny. „Ale..."

„Víc pro vás udělat nemůžu," řekl černoch rozhodně s rukou na klice. „Když na mě večer zazvoníte, přinesu vám večeři. Nikoho jiného do kupé nepouštějte.“

Přijal dvacetidolarovou bankovku a zastrčil si ji do kapsy. „Udělám, co bude v mejch silách, pane," řekl. „Ale zabijou mě, jestli si nedám bacha. Určitě mě zabijou.“ Vyšel z kupé a spěšně za sebou zabouchl dveře.

Bond se na chvíli zamyslel a pak otevřel spojovací dveře. Solitaire si četla.

„Všechno zařídil," řekl. „Trvalo mu to věčnost. Taky mi chtěl vyprávět o svém životě. Já se teď někam uklidím, než se uhnízdíte. Zavolejte mi, až budete hotova.“

Odešel do vedlejšího kupé, usadil se na její místo a pozoroval chmurná předměstí Filadelfie, která jako žebrák ukazovala své boláky bohatému vlaku.

Nehodlal Solitaire děsit, dokud to nebude nutné, ale nová hrozba se dostavila dřív, než očekával, a pokud by dívku ve vlaku někdo poznal, ocitla by se ve stejném nebezpečí jako on.

V tu chvíli na něj zavolala a přerušila mu ustarané myšlenky. V kupé svítila jen jeho noční lampička.

„Hezky se vyspíte," řekla.

Bond si svlékl sako a tiše zaklínova oboje dveře. Pak se uložil do pohodlné postele a lehl si na pravý bok. Bez jakýchkoli myšlenek na budoucnost upadl do hlubokého spánku, kam ho doprovodil klapot kol.

Pár vagonů od něj, v prázdném jídelním voze, si černošský číšník po sobě četl, co napsal do telegramu, který se chystal odeslat při desetiminutové zastávce ve Filadelfii.

KAPITOLA 11 ALLUMEUSE

Nádherný vlak hřměl bezmračným odpolednem k jihu. Nechal za sebou Pensylvánii a Maryland. Ve Washingtonu udělal dlouhou zastávku, při níž Bond slyšel do snů rytmické zvonění posunovacích lokomotiv a tichý hlas nádražního rozhlasu. Pak vlak vyrazil směrem na Viržinii. Zde už byl vzduch příjemnější a za soumraku téměř voněl jarem, přestože v pouhých pět hodin vzdáleném New Yorku už mrazivě dýchal.

Skupina černošů, kteří se vraceli z pole domů, zaslechla vzdálený hřmot vlaku na stříbrných kolejích. Jeden z nich se podíval na hodinky a prohlásil. „To jede Fantom. Šest hodin. Takže mi jdou dobře.“

„No jasně," řekl další černoch ze skupinky, když se kolem nich přehnal osvětlený vlak, směřující k Severní Karolině.

Vzbudili se kolem sedmé hodiny zvoněním výstražného zvonce na přejezdu na předměstí Raleigh. Bond vytáhl zpod dveří klíny a pak teprve rozsvítil a zazvonil na průvodčího.

Objednal dvě suchá martini, ale když uviděl dvě lahvičky se sklínkami a ledem, připadaly mu tak titěrné, že přobjednal další čtyři. Chvilí se přeli, co si dají k jídlu. Očištěné jemné rybí úlety jsou prý bez kostí, stejně jako výtečné zlatohnědé kuřátko po francouzsku.

„Žvásty," poznamenal k tomu Bond a nakonec si objednali míchaná vejce, slaninu, párky, salát a domácí camembert, který je nej příjemnějším překvapením na amerických jídelničkách.

V devět hodiny přišel Baldwin poklidit nádobí. Zeptal se, jestli mají ještě nějaké přání.

Bond přemýšlel. „V kolik hodin budeme v Jacksonvillu?" zeptal se.

„Ráno kolem pátý, pane.“

„Je z nástupiště podzemní východ?"

„Je, pane. Tenhle vagon staví přímo u něj.“

„Můžete rychle otevřít dveře a spustit schůdky?" Černoch se usmál. „Jasně. O to se postarám.“

Bond mu dal desetidolarovku. „To jen pro případ, kdybychom se už neviděli, až dorazíme do St. Petersburgu," řekl.

Černoch se zazubil. „To jste moc hodnej, pane. Dobrou noc, pane. Dobrou noc, madam.“

Vyšel z kupé a zavřel za sebou. Bond vstal a pevně zaklínul dveře. „Tak takhle to je," řekla Solitaire.

„Ano," odpověděl Bond, „bohužel.“ Informoval ji o Baldwinově varování.

„To mě nepřekvapuje," řekla, když skončil. „Museli vás vidět vcházet na nádraží. Big má spoustu špiónů, kterým říká „Očka“, a těm je téměř nemožné uniknout. Zajímalo by mě, koho nasadil do vlaku. Můžeme si být jisti, že je to černoch,

buď nějaký průvodčí, nebo někdo v jídelním voze. Dokáže tyhle lidi přinutit naprosto ke vše-mu.“

„Už to tak vypadá,“ vzdychl Bond. „Ale jak to dělá? Co na ně má?“

Vyhlédla z okna do tunelové tmy hřmící duněním osvětleného vlaku. Pak se znovu podívala přes stůl do chladných velkých šedo-modrých očí anglického agenta. Jak to vlastně může vysvětlit člověku tak sebejistému, racionálnímu, vychovanému v civilizovaném prostředí zateplených domů a osvětlených ulic? Jak to může vysvětlit někomu, kdo nežil ve skrytém srdci tropů, vydán na milost jejich hněvu, lstivosti a jedu, kdo neslyšel tajemné víření bubnů, kdo neviděl rychlé působení magie a smrtelnou hrůzu, již vzbuzuje? Co on může vědět o kataleptické strnulosti, o přenosu myšlenek, o šestém smyslu ryb, ptáků a černochů, o hrůzném významu bílého slepičího pírka, zkřížených klaciků na cestě, o kožených váčcích s kostmi a bylinami? O mialismu, o odnímání stínů, o smrti na zbytnění nebo na úbytě? Zachvěla se a obklopil ji přízrak temných vzpomínek. V jejich čele stála vzpomínka na hounfor, kam ji jako holčičku vzala její černošská ošetřovatelka. „To vám neublíží, slečinko. Je to mocný dobrý kouzlo. Ochrání vás na celý život.“ A ten nechutný stařec, který do ní nalil ten odporný nápoj. Ošetřovatelka jí musela držet rozevřené čelisti, dokud nespolkla poslední kapku. Všechny noci následujícího týdne pak probděla a prokřičela. Ošetřovatelka o ni měla starost, ale ona pak začala normálně spát. Po několika týdnech ucítila náhle ze spaní něco tvrdého a vytáhla to z povlaku na polštář. Byl to špinavý kousek zaschlého bahna. Vyhodila ho z okna, ale ráno ho nemohla najít. Dál spala dobře.

Věděla, že to musela najít ošetřovatelka a ukrýt to někde pod podlahou.

Po letech se dozvěděla složení onoho vúdúistického nápoje - byla to směsice rumu, střelného prachu, hřbitovní hlíny a lidské krve. Když si znovu vybavila tu chuť, málem se pozvracela.

Co o těch věcech může vědět tenhle muž, co může vědět o tom, že ona sama jim napůl věří?

Vzhledla a zjistila, že si ji Bond zmateně prohlíží.

„Myslíte si, že tomu nebudu rozumět,“ řekl. „A do určité míry máte pravdu. Ale vím, co s lidmi dokáže udělat strach, a taky vím, že strach může být vyvolán mnoha různými způsoby. Četl jsem většinu knih, které byly o vúdú napsány, a věřím, že to tak prostě je. Nemyslím, že by to působilo na mě, protože už jako dítě jsem se přestal bát tmy a nikdy jsem nebyl dobrým subjektem pro sugesci nebo hypnózu. Ale znám vúdúistické výrazivo a nemyslete si, že se mu směju. Nesmějí se tomu ani vědci a doktoři, kteří o tom napsali ty knihy.“

Solitaire se usmála. „No dobře,“ řekla. „Ti lidé věří tomu, že Big je zombie barona Samediho. Zombieové jsou sami o sobě zlí. Jsou to oživlé mrtvolky, které povstávají z hrobů a vykonávají příkazy osoby, která je ovládá. Samedi je ten nejpršišernější duch celého vúdúismu. Je to duch temnot a smrti. Představa, že baron Samedi ovládá svou vlastní oživlou mrtvolu, je prostě úděsná. Sám víte, jak Big vypadá. Je velký a šedý a má obrovskou psychickou sílu. Není příliš těžké uvěřit, že je zombie, a to velice zlý. Souvislost s baronem Samedi se přímo nabízí. A pan Big ji jen podporuje tím, že má baronův fetiš u lokte. Viděl jste to v jeho pracovně.“

Na chvíli se odmlčela, ale pak pokračovala tak rychle, že jí sotva stačil dech. „A já vám povídám, že to působí, že byste sotva našel černocho, který ho viděl, slyšel ten příběh a neuvěřil mu. A na které-ho by nepůsobil přímo hrůzně. A mají pravdu,“ dodala. „A vy byste tomu taky uvěřil, kdybyste viděl, jak se vypořádává s těmi, kteří ho slepě neposlechli, jak je nechává mučit a zabíjet.“

„Co má společného s Moskvou?“ zeptal se Bond. „Je pravda, že je agentem SMĚŘŠ?“

„Já nevím, co je to SMĚŘŠ, ale vím, že pracuje pro Rusko, aspoň jsem ho slyšela mluvit rusky s lidmi, kteří se u něj občas zastavili. Příležitostně si mě k tomu zval a pak se mě ptal, jak na mě ti ná-vštěvníci působili. Obecně se mi zdálo, že mluvili pravdu, i když jsem jim nerozuměla. Nezapomínejte ale na to, že ho znám teprve rok a že je neuvěřitelně tajnůstkářský. Jestliže ho ovládá Moskva, tak má pod palcem jednoho z nejmočnějších mužů Ameriky. Dokáže zjistit téměř všechno, co chce, a jestliže nedostane, co chce, touží někoho zabít.“

„Proč někdo nezabije jeho?“ zeptal se Bond.

„To přece nejde,“ namítla. „On už mrtvý je. Je to zombie.“

„Á, chápu,“ řekl Bond pomalu. „Zní to velice působivě. A zkusila byste to vy?“

Vyhlédla z okna a znovu se na něj podívala.

„V krajním případě,“ přiznala nerada. „Ale nezapomínejte, že pocházím z Haiti. Rozum mi říká, že bych ho mohla zabít, ale...“ rozhodla bezmocně ruce „...instinkt mi říká, že ne.“

Usmála se na něj. „Musíte si myslet, že jsem úplně praštěná.“

„Když jsem si přečetl ty knihy, tak ne.“ Natáhl se přes stůl a položil své ruce na její. „Až přijde čas, vyryju si na kulku křížek. Za starých časů to pomáhalo.“

Zatvářila se zamyšleně. „Věřím, že pokud to někdo dokáže, tak jedině vy. Po tom, co udělal on vám, jste mu ještě dokázal napáchat velké ztráty.“ Stiskla mu ruku. „A teď mi řekněte, co musím udělat.“

„Jít do postele,“ řekl Bond a podíval se na hodinky. Bylo deset. „Musíme se na to pořádně vyspat. Vystoupíme nepozorovaně z vláku v Jacksonvillu a dostaneme se na místo nějak jinak.“

Vstali. Stáli teď proti sobě v pohupujícím se vlaku.

Bond si ji náhle přitáhl pravou rukou. Solitaire ho objala kolem krku a vášnivě se políbili. Přitiskl ji ke stěně a držel ji tam. Vzala mu obličej do dlaní a zavzdychala. Měla jasné, žhnoucí oči. Znovu vyhledala jeho rty a dlouze a vyzývavě ho políbila, jako by ona byla muž a on žena.

Bond v duchu proklínal zraněnou ruku, která mu nedovolovala probádat její tělo. Uvolnil si pravou ruku a vsunul ji mezi ně, hladil ji pevná prsa s bradavkami ztuhlými touhou. Pak zvolna sunul ruku na záda a dolů ke kostrči a přitáhl si dívku středem těla. Znovu se políbili.

Pustila ho z objetí a odstrčila od sebe.

„Doufala jsem, že se takhle jednou budu líbat s mužem,“ řekla. „A když jsem tě poprvé uviděla, věděla jsem, že to budeš ty.“

Postavila se vyčkávavě s rukama spuštěnými podél těla.

„Jsi moc krásná,“ řekl Bond. „A v životě jsem nepoznal dívku, která by tak nádherně líbala.“ Podíval se na obrys na levé ruce. „Pro-klatá ruka,“ řekl. „Nemůžu tě pořádně obejmout ani se s tebou milo-vat. Strašně bolí. Další věc, za kterou bude muset pan Big zaplatit.“ Zasmála se.

Vytáhla z kabelky kapesníček a otřela mu ze rtů rtěnku. Pak mu odhrnula vlasy z čela a znovu ho políbila, tentokrát lehce a něžně. „To nevadí,“ řekla. „Je tolik jiných věcí, o kterých teď musíme přemýšlet.“

Zhoupnutí vlaku ho k ní opět přiblížilo.

Položil jí ruku na levé nadlo a políbil ji na krk a pak na ústa. Cítil, že se mu trochu zpomaluje tep. Vzal ji za ruku a vytáhl ji doprostřed malého rozhoupaného kupé.

Usmál se. „Možná máš pravdu,“ řekla. „Až přijde čas, budu chtít být jen a jen s tebou a nemuset se dívat na hodinky. Tady je teď přinejmenším jeden člověk, který nás může v noci otravovat. A stejně musíme ve čtyři ráno vstát. Takže vlastně ani není čas začínat se milovat. Připrav se na spaní a já tě za chvíli přijdu políbit na dobrou noc.“

Ještě jednou se beze spěchu políbili a Bond poodstoupil. „Ještě se podíváme, jestli vedle nemáme společnost,“ řekl. Vytáhl z pouzdra berettu, palcem ji odjistil a gestem dívce ukázal, aby prudce otevřela dveře a zůstala stát za nimi.

Prázdné kupé na něj posměšně zazívalo.

Bond se usmál a pokrčil rameny.

„Zavolej mě, až budeš hotová,“ řekl, vešel do vedlejšího kupé a zavřel dveře.

Dveře na chodbičku byly zamčené. Kupé bylo úplně stejné jako to jejich. Bond je pečlivě prohlédl ve snaze najít slabá místa. Na stropě byla jen mřížka zakrývající klimatizační průduchy, ale Bond, který přemýšlel o všech možnostech, použití plynu prostřednictvím klimatizace vyloučil, protože by to zabilo všechny cestující ve vagonu. Zbývaly jen odpadní trubky v umývárně. Kdyby se někdo snažil do nich vpravit zpod vagonu nějaké smrtící médium, musel by to být odvážný a hbitý akrobat. Do chodbičky žádná ventilační mřížka nevedla.

Bond pokrčil rameny. Pokud někdo přijde, tak přijde dvěma. Nezbývá než zůstat vzhůru.

Solitaire na něj zavolala. Kupé vonělo Balmainovým parfémem „Vent Vert“. Opírala se o loket a shlížela na něj z horní postele. Přikrývku měla přitaženou k ramenům. Bond tušil, že je nahá.

Vlasy jí splyvaly v černých kaskádách. Za zády jí svítila noční lampička, takže měla obličej ve stínu. Bond vystoupil na aluminiový žebříček a sklonil se k ní. Vyšla mu vstříc a přikrývka jí sklouzla z ramen.

„K čertu s tebou,“ řekl Bond, „ty...“ Přikryla mu rukou ústa.

„Existuje pro to jedno případné slovo - allumeuse. Ráda se bavím tím, že dokážu vzrušit tak silného a klidného chlapa. Tak hez-ky ses rozhořčil. Je to jediná hra, kterou s tebou musím hrát, a nebudu ji hrát dlouho. Kolik dní tak může trvat, než se ti ta ruka uzdraví?“

Bond se jí zakousl do ruky, kterou mu držela ústa, a Solitaire vyjekla.

„Moc ne,“ odpověděl. „A pak, až si budeš zase takhle hrát, tak najednou zjistíš, že jseš připíchnutá jako motýl.“

Objala ho. Dlouze a vášnivě se políbili. Nakonec sklesla na polštáře.

„Tak už jdi a hezky se vyspi,“ řekla. „Ta má hra už mě unaví-la.“

Bond slezl na podlahu a zatáhl jí lůžko závěsem.

„Zkus se trochu vyspat,“ řekl. „Zítra nás čeká dlouhý den.“ Solitaire něco zamumlala a Bond uslyšel, jak se obrátila. Pak zhasla lampičku.

Bond se přesvědčil, že klíny jsou na svých místech pode dveřmi. Pak si svlékl sako a kravatu a uložil se na spodní lůžko. Zhasl lampičku, myslel na Solitaire a naslouchal pravidelnému klapotu kol pod sebou a na příjemné tiché zvuky, které k němu doléhaly: tiché chrastění, skřípání a šumění karoserie vagonu, které ve vlaku v noci navozovalo rychlý spánek.

Bylo jedenáct hodin a vlak projížděl dlouhým rovným úsekem mezi Columbií a Savannah v Georgii. Do Jacksonvillu zbývalo nějakých šest hodin, dalších šest hodin tmy, během nichž Big téměř jistě nařídí svému agentovi, aby něco podnikl, když celý vlak spí a po chodbičkách nikdo nechodí.

Dlouhý vlak se plazil temnotou a odklepával míle přes prázdné pláně a skromné vesnice Georgie, které se říká „Stát broskví“. Sava-nou se občas rozlehlo hněvivé zapískání čtyřhlasé píšťaly a jediný reflektor lokomotivy prořezával kalikovou noční tmou.

Bond si znovu rozsvítil lampičku a chvíli četl, ale příliš ho rozptylovaly vlastní myšlenky, takže brzy knihu zavřel a zhasl. Raději myslel na Solitaire a na budoucnost a na to, jak se dostanou z Jacksonvillu do St. Petersburgu, kde se opět setká s Leite-rem.

Mnohem později, kolem jedné hodiny v noci, už málem spal, když ho vzbudil tichý kovový zvuk někde poblíž jeho hlavy. Okamžitě sáhl po zbrani.

Někdo na chodbičce se pokoušel odemknout zámek.

Bond byl okamžitě na zemi a tiše našlapoval bosými chodidly. Opatrně vytáhl klín zpod spojovacích dveří, stejně jemně odstrčil zástrčku a otevřel si. Přesl vedlejší kupé a zvolna pootevřel dveře. Ozvalo se hlučné cvaknutí, jak zástrčka zapadla zpět. Prudce otevřel dveře a vrhl se na chodbu, ale zahlédl jen prchající postavu na konci vozu.

Kdyby měl obě ruce zdravé, mohl toho člověka zastřelit, ale když otvíral dveře, musel si pistoli zastrčit za pas. Věděl, že pronásledování nemá smysl. Bylo tu příliš mnoho prázdných kupé, do nichž ten člověk mohl vklouznout a tiše za sebou zavřít dveře. Tohle měl promyšlené předem. Bylo mu jasné, že jeho jedinou šancí může být okamžik překvapení, po němž by následoval rychlý výstřel, pokud by se ten člověk nevzdal.

Ušel pár kroků ke kupé H. Do chodbičky vyčníval růžek papíru. Bond se vrátil do jejich kupé a zamkl za sebou dveře.

Tiše si roz-svítil lampičku. Solitaire ještě spala. Větší polovina toho jediného listu papíru vyčnívala zpod dveří do chodbičky. Vytáhl ho a posadil se na okraj postele.

Byl to list laciného dopisního papíru. Byl popsáný nepravidel-ným tiskacím písmem, vyvedeným červeným inkoustem. Bond ho držel opatrně, i když příliš nedoufal, že na něm budou nějaké otisky. Takové chyby tihle lidé nedělají. Ach, čarodějko, (četl) nezabíjej mě. Ušetři mě. Mé tělo patří Jemu. Božský bubeník oznamuje, že až nadejde úsvit, On bude bubnovat jen pro TEBE. Už brzo, už brzo, už brzo. Ach čarodějko, jež zabíjíš děti lidí, než dozrají k dospělosti! Ach čarodějko, jež zabíjíš děti lidí, než dozrají k dospělosti! Božský bubeník oznamuje, že až nadejde úsvit, On bude bubnovat jen pro TEBE. Už brzo, už brzo, už brzo.. Obracíme se na TEBE a TY pochopíš. Bond si lehl na postel a přemýšlel. Pak papír složil a dal si ho do náprsní tašky. Ležel na zádech, zíral do prázdna a čekal na rozednění.

KAPITOLA 12 EVERGLADES

Kolem páté hodiny ranní vyklouzli v Jacksonvillu z vlaku. Pustá nástupiště floridského železničního uzlu byla jen spoře osvětlená. Vchod do podzemní chodby byl jen pár yardů od vagonu číslo 245, a když sestupovali po schodech, spící vlak nejevil známky ži-vota. Bond řekl průvodčímu, ať po jejich odchodu nechá dveře kupé zamčené a závěsy zatažené. Chtěl tím jen zvýšit pravděpodobnost, že až do St. Petersburgu nebude jejich únik objeven.

Z podzemní chodby se vynořili v nádražní hale s pokladnami. Bond zjistil, že příští rychlík do St. Petersburgu je Stříbrný meteor, bratr Fantoma, který jede v devět hodin, a objednal dvě lůžka. Pak vzal Solitaire pod paží a společně vyšli z nádraží do tepla temné ulice.

Bylo tu pár celonočních restaurací, z nichž si vybrali „Dobrá jíd-la“ s nejjasnějším neonem. Byla to běžná omšelá továrna na jídlo - dvě unavené číšnice za zinkovým pultem, na němž bylo plno cigaret a bonbónů a levných knih a komiksů. Pod pultem stál velký kávovar a byla tu řada plynových hořáků. Dveře s nápisem „Umývárna“ skry-vala svá příšerná tajemství hned vedle dveří označených „Vstup za-kázán“, za nimiž mohl být zadní východ. U jednoho z tuctu pobryn-daných stolů seděla skupina mužů v kombinézách. Když Bond se Solitaire vešli, muži se na ně krátce podívali a vzápětí pokračovali v tichém hovoru. Odpočívající posádky lokomotiv, odhadl je Bond.

Napravo od vchodu byly čtyři úzké boxy a Bond se Solitaire se usadili v jednom z nich. Sklesle si prohlédli jídelní lístek.

Po nějaké době se k nim přišourala jedna číšnice, naklonila se do boxu a přejela pohledem Solitařiny šaty.

„Pomerančový džus, kávu, míchaná vejce. Dvakrát,“ řekl Bond stručně.

„Jistě,“ řekla dívka a odšourala se pryč.

„Ta míchaná vajíčka budou určitě s mlékem,“ řekl Bond. „Jenže vejce naměkko se v Americe vůbec jíst nedají. Bez skořápek vypadá-jí vysloveně nechutně, a ještě je míchají v čajových šálcích. Bůh ví, kdo jim to poradil. Nejspíš Němci. A americká káva je nejhorší na světě, dokonce horší než anglická. Nepředpokládám, že by mohli něco zkazit na pomerančovém džusu. Koneckonců, jsme na Flori-dě.“ Náhle se cítil sklíčený pomyšlením na čtyřhodinové čekání v té-hle špinavé omšelé špeluňce.

„Dneska se v Americe každý snaží přijít snadno k penězům,“ řek-la Solitaire. „To zákazníkům nikdy neprospívá. Chtějí tě jen rychle stáhnout o dolar a vyhodit tě ven. A to počkej, až budeme na pobřeží. Florida je touhle roční dobou největší fabrikou na šhubání zákazn-ků. Na východním pobřeží obírají milionáře. Tam, kam jedeme my, se spokojí i s normálním člověkem. Dobře mu tak, myslí si. Stejně sem přijel umřít. Do hrobu si to nevezme.“

„Proboha,“ řekl Bond, „kam to vůbec jedeme?“

„V St. Petersburgu jsou všichni jednou nohou v hrobě,“ vysvětl-o-vala Solitaire. „Je to takový velký americký hřbitov. Když bankovní úředník nebo pošťák nebo železničář dosáhnou šedesátky, seberou si důchod nebo rentu a jedou si užít pár slunečných let před smrtí. Říká se tomu tam ‚Sluneční město‘. Je tam tak nádherné počasí, že místní večerník, The Independent, dávají zdarma, když v době distribuce nesvítlí slunce. Stane se to tak třikrát čtyřikrát do roka a pro ně je to dobrá reklama. Důchodci tam celé dny hrají shuffle board a spát se chodí kolem deváté. Je tam taky pár baseballových mužstev - jme-nují se třeba Kluci nebo Mladíci - a všem je přes pětasedmdesát! Pak taky hrají bowls, ale většinu času stráví v houfech na lavič-kách, které stojí v řadách na hlavních ulicích. Jen tak posedávají na sluníčku, pomlouvají a podřimují. Je to ponurý pohled, tolik staříků s brýlemi, naslouchátky a cvakajícími zuby.“

„To skutečně nezní příliš povzbudivě,“ řekl Bond. „A proč si Big zvolil právě tohle místo jako operační základnu?“

„Je pro něj naprosto dokonalé,“ řekla Solitaire vážně. „Kromě švindlování v kanastě a bridži tam prakticky neexistuje zločin, takže je tam jen velice málo policistů. Poměrně velká stanice Pobřežní stráže se zabývá především pašováním zboží mezi Tampou a Kubou a mimosezónním rybařením v Tarpon Springs. Nevím, co tam ve skutečnosti dělá, jen že tam má velkého agenta, toho Raubíře. Zřej-mě má nějaké spojení s Kubou,“ dodala zamyšleně. „Takže je nejspíš zapletený s komunisty. Podle mě je Kuba řízená z Harlemu a vysílá rudé agenty po celém Karibiku.“

V každém případě je St. Petersburg zřejmě nejnevinnějším ame-rickým městem. Má takovou sousedskou a vlídnou atmosféru. Prav-da, je tam také takzvané ‚Restorium‘, nemocnice pro alkoholiky. Před-pokládám, že taky přestárlé,“ dodala vesele, „a zřejmě nikomu ne-škodí. Bude se ti tam líbit,“ usmála se na Bonda potměšile, „možná se tam taky budeš chtít na stáří usadit a stát se ‚staroušem‘. To je tam úžasně módní slovo... ‚starouš‘.“

„Bůh chraň,“ zhrzil se Bond. „To bude podobné jako u nás v Bour-nemouthu nebo v Torquay, ale milionkrát horší. Doufám, že se ne-dostaneme do přestřelky s Raubířem a jeho přáteli. To bychom moh-li poslat stovky staroušů s

infarktem rovnou na hřbitov. Copak tam není žádná mládež?“

„Ale ano,“ zasmála se Solitaire. „Je tam dost mladých. Třeba všech–ni místní, kteří obírají starouše o peníze. Majitelé motelů a karavanových tábořišť. Mohl bys nadělat hodně peněz na bingu. Já bych ti dělala naháněčku. Tak co, pane Bonde,“ stiskla mu ruku, „usadíme se spolu v St. Petersburgu a počestně tam zestárneme?“

Bond se opřel a kriticky si ji změřil pohledem. „Nejdřív s tebou chci žít dlouho nepočestně,“ usmál se. „To mi jde rozhodně líp. Ale vyhovuje mi to, že tam chodí v devět spát.“

Usmála se na něj očima, a když jim přinesli snídani, pustila mu ruku. „Takže ty půjdeš v devět spát,“ řekla, „a já se tiše vytrámím zadním vchodem a půjdu na flám s místními baseballisty.“

Snídaně byla tak mizerná, jak Bond předvídal. Zaplatili a zašli do nádražní čekárny.

Slunce už vyšlo a světlo pronikalo v zaprášených pruzích do prázdné haly. Seděli spolu v rohu místnosti a dokud nepřišel Stříbrný meteor, Bond ji zahrnoval otázkami o Bigovi a o jeho činnosti.

Občas si poznamenal datum nebo jméno, ale nemohla mu říct o moc víc, než už věděl. Měla svůj byt v témže bloku jako pan Big a poslední rok v něm strávila prakticky jako vězenkyně. Za „společnice“ měla dvě drsné černošky a nikdy nesměla vyjít ven bez doprovodu.

Čas od času si ji pan Big zavolal do té místnosti, kde proběhlo ono setkání s Bondem. Tam měla posoudit, zda nějaký muž či žena, obvykle připoutaní k židli, Bigovi nelžou. Své odpovědi přizpůsobovala tomu, zda se jí ten který člověk zdál dobrý nebo zlý. Věděla, že její posudek může být rozsudkem smrti, ale u těch zlých jí to nevadilo. Bělochů bylo mezi vyslýchávanými jen pomálu.

Bond si poznamenal data a podrobnosti všech těch výsledků. Všechno, co řekla, mu dotvářelo obraz velice mocného a činorodého muže, bezohledného a krutého, vládnoucího obrovské organizaci.

O zlatých mincích věděla jen to, že se těch lidí musela několikrát vyptávat, kolik jich udali a za jakou cenu. Velmi často v obou údařích lhal.

Bond se snažil pokud možno neprozradit to, co sám věděl nebo co se dohadoval. Jeho vzrůstající vášeň a touha po Solitaire zůstávaly uvězněny v uzavřeném kupé, které nemělo spojovací dveře s jeho profesionálním životem.

Stříbrný meteor přijel včas a oběma se ulevilo, že jsou znovu na cestě a že mohou vypadnout z ponurého města.

Vlak uháněl Floridou. V krajině se střídaly bažinaté pustiny a lesy ozvláštěné provazovkami a stále přibývaly citrusové sady. Uprostřed Floridy propůjčovaly provazovky krajině přízračný ráz.

I dřevěné, sluncem vyprahlé domy malých osad, které vlak míjel, vypadaly mrtvě. Krajinu oživovaly jen zelené citrusové sady obtěžkané ovocem.

Pohled na horkem zchřadlé lesy vedl Bonda k domněnce, že v nich nemůže žít nic jiného než netopýři, štíři, ropušníci a pavouci zvaní černé vdovy.

Poobědvali a vlak se náhle ocitl u Mexického zálivu, kde byly bažiny porostlé manglemi, palmové hájky a nekonečné řady motelů a karavanových tábořišť. Bond náhle ucítil jinou Floridu, Floridu z turistických prospektů a inzerátů, zemi, která zrodila „Miss Pomerančový květ 1954“.

Z vlaku vystoupili v Clearwateru, na poslední zastávce před St. Petersburgem. Bond zastavil taxi a udal adresu na Ostrov pokladů. Čekalo je půldruhé hodiny jízdy. Byly dvě hodiny a slunce žhnulo z bezmračné oblohy. Solitaire trvala na tom, že klobouček se závojem už nepotřebuje. „Ten závoj se mi lépe na obličej,“ prohlásila. „Stejně mě tu nikdo neviděl.“

Velký černoch s obličejem podobným od neštovic uvízl ve svém taxíku v dopravní zácpě zrovna ve chvíli, když zastavili na červenou na křižovatce Park Street a Central Avenue, která vede po hrázi přes mělký záliv Boca Ciega na ostrov.

Když černoch spatřil Solitaire, užasle otevřel ústa. Okamžitě zaparkoval u chodníku a zmizel v dragstóru. Vytočil číslo do St. Petersburgu.

„Tady je Poďobanej,“ řekl spěšně do sluchátka. „Dej mi Raubíře, a fofrem. Jsi to ty, Raubíři? Hele, Big musí být ve městě. Jaktože ti právě volal z New Yorku? Já teď viděl tu jeho holku v clearwaterském drožce. Jela na hráz. No jasně, že jsem si jistej. Přisahám. To bych musel být slepej. S nějakým chlápkem v modrém ohozu a šedým stetsonu. Zdálo se mi, že měl jizvu na tváři. A proč je mám sledovat? Já prostě nemůžu uvěřit, že tu není Big. Radši se o tom ještě přesvědčím. No dobrý, dobrý. Chytnu si toho taxíka, až se bude vracet po hrázi, nebo si ho pak najdu v Clearwateru. Dobrý, dobrý. Buď klidnej. Já nic neposral.“

Raubír se během pěti minut spojil s New Yorkem. Na Bonda byl připravený, ale nechápal, jak se do St. Petersburgu dostala Solitaire. Nebylo mu to jasné ani po skončení hovoru s panem Bigem, ale měl přesné instrukce.

Zavěsil a chvíli bubnoval prsty na stole. Deset tisíc za tenhle džob. Bude potřebovat dva chlapy. To znamená, že mu zbyde osm tisíc. Olízl si rty a zavolal do kulečnickové herny v Tampě.

Bond nechal zastavit v Everglades a zaplatil. Bílo-žluté dřevěné chaty obklopovaly ze tří stran trávník prorostlý troskutom, který se mírně svažoval k bělostné pláži. Byl odsud výhled na Mexický záliv. Moře se poklidně zrcadlilo až k obzoru, kde v horkém oparu splývalo s oblohou.

Po Londýně, New Yorku a Jacksonvillu to působilo až přeludně. Bond prošel dveřmi s nápisem „Kancelář“ a Solitaire se ostýchavě držela za něj. Zazvonil na zvonek označený jmenovkou: „Správcová paní Stuyvesantová“. Otevřela mu seschlá malá stařenka s modrým přelivem a usmála se na něj svrasklými rty. „Ano?“

„Pan Leiter?“

„Jistě, vy jste pan Bryce. Chata číslo jedna, hned u pláže. Pan Leiter vás očekává už od oběda. A...?“ změřila si přes cvikr Solitaire.

„Paní Bryceová,“ řekl Bond.

„Jistě,“ přitakala paní Stuyvesantová nepřesvědčeně. „Kdybyste se laskavě zapsali, pak si jistě budete chtít

odpočinout po cestě. Ce–lou adresu, prosím. Děkuji.“

Vyvedla je ven a šla s nimi po betonovém chodníčku k první chatě

vlevo. Zaklepala a ve dveřích se objevil Leiter. Bond se těšil na vřelé uvítání, ale Leiter vypadal spíš zděšeně, dokonce otevřel ústa údi–vem. Jeho slámově žluté vlasy, u kořínků stále ještě viditelně tmavé, vypadaly jako stoh sena.

„Myslím, že neznáte mou manželku,“ řekl Bond. „Ne, ne, vlastně ano. Těší mě.“

Situace se mu zcela vymkla z ruky. Vtáhl Bonda do dveří a na Solitaire zapomněl. Vzpomněl si na ni v poslední chvíli a druhou rukou ji vtáhl dovnitř za Bondem a zabouchl za sebou dveře patou nohy, takže zdvořilostní frázi paní Stuyvesantové: „Doufám, že se vám u nás bude...“ utál před slovem „líbit“.

Leiter s nimi zůstal v předsíni a těkal pohledem z jednoho na druhého.

Bond si odložil kubík na podlahu. Z předsíně vedly dvojce dveře. Bond jedny otevřel a podržel je, aby Solitaire mohla vejít. Ocitli se v malém obývacím pokoji s výhledem na pláž a moře. Pokoj se táhl přes celou šířku chaty a byl útulně zařízený bambusovými plážovými židlemi s molitanovými polštářky potaženými červeno-zeleným ibiškovým kartounem. Podlahu pokrývala rohož z vláken palmových listů. Stěny byly vymalovány modrozeleně a na každé visela upro–střed barevná reprodukce s motivem tropických květů v bambusovém rámečku. Byl tu také velký bambusový stůl ve tvaru bubnu se skleněnou deskou. Stála na něm váza s květinami a bílý telefon. Vpravo od širokých oken byly dveře vedoucí na pláž. Bílé plastové žaluzie měly ochránit obyvatele chaty před oslnivým sluncem odrá–žejícím se v bílém písku.

Bond a Solitaire se posadili. Bond si zapálil cigaretu a balíček se zapalovačem pohodil na stůl.

Náhle zazvonil telefon. Leiter se probral z transu, konečně se od–lepil ode dveří a zdvihl sluchátko.

„Prosím,“ řekl. „Dejte mi poručíka. Jste to vy, poručíku? Je tu. Právě přišel. Ne, je celý.“ Chvilí poslouchal a pak se obrátil k Bondovi. „Kde jste vystoupili z vlaku?“ zeptal se. Bond mu to řekl. „V Jacksonvillu,“ zopakoval Leiter do telefonu. „Ano, budu ho in–formovat. Samozřejmě. Až od něj zjistím všechny podrobnosti, za–volám vám. Oddělení vražd můžete odvolat z pátrání. A spojte se s New Yorkem. Jsem vám zavázán, poručíku. Orlando 9000. Dobře. Ještě jednou díky. Zatím.“ Položil sluchátko, oťel si pot z čela a posa–dil se proti Bondovi.

Náhle se podíval na Solitaire a omluvně se usmál. „Vy budete Solitaire, že?“ řekl. „Promiňte mi to přivítání. Dneska mám hrozný den. Už podruhé zhruba za čtyřiaadvacet hodin jsem nečekal, že to–hohle člověka ještě někdy uvidím.“ Znovu se obrátil na Bonda. „Můžu pokračovat?“ zeptal se.

„Jistě,“ odpověděl Bond. „Solitaire je teď na naší straně.“

„To je tedy zvrát,“ poznamenal Leiter. „Zřejmě jsi nečetl noviny ani neposlouchal rádio, takže jen stručně. Fantoma zastavili za Jack–sonvillem, mezi Waldem a Ocalou. Vaše kupé prostříleli samopalem a hodili do něj bombu. Zbyly z něj jen třísky. Zabili průvodčího, který byl v té době na chodbě. Žádné další oběti. Je kolem toho velký rozruch. Kdo to udělal? Kdo jsou manželé Bryceovi? A kde jsou? My jsme si samozřejmě mysleli, že vás unesli. Vyšetřuje to orland–ská policie. Zjistila, že jízdenky byly vystaveny v New Yorku a že v tom má prsty FBI. Všichni se teď vrhli na mě. A do toho si přijdeš ty s hezkou holčičkou a tváříš se jako nejšťastnější chlap na světě.“

Leiter se rozesmál. „Človče! Měl jsi slyšet, co mi před chvílí říkali z Washingtonu. Jako bych ten bengál ve vlaku měl na svědomí já.“

Vzal Bondovi jednu cigaretu a zapálil si. „Takže to bychom měli námět,“ řekl. „Do scénáře se pustím, až se od tebe dozvím, jak to skončilo. Tak povídej.“

Bond mu podrobně vyličil, co se dělo od jejich posledního roz–hovoru v St. Regis. Když se dostal k noci strávené ve vlaku, vytáhl z kapsy kus papíru a přistrčil ho Leiterovi přes stůl.

Leiter hvízdal. „Vúdú,“ řekl. „To mělo být určitě nalezeno u mrt–voly. Rituální vražda spáchaná přáteli těch chlapů, které jsi sejmul v Harlemu. Tak to mělo vypadat. Aby odvrátili pozornost od Biga. Zřejmě to měli dokonale promyšlené. Pátráme po tom chlapovi, kte–rého nasadili do vlaku. Zřejmě jeden z pomocníků v jídelním voze. Ten je musel navést na vaše kupé. Tak to dokončí. Pak ti řeknu, jak to udělal.“

„Můžu se podívat?“ zeptala se Solitaire a sáhla po papíru. „Ano,“ řekla tiše. „To je ouanga, vúdúistický fetiš. Vyzývá se jím Bubnová čarodějnice. Používají jej afričtí Ašanti, když chtějí něko–ho zabít. Něco podobného mají i na Haiti.“

Vrátila papír Bondovi. Ještě že jsi mi o tom neřekl,“ podívala se na něj vážnými očima. „Ješ–tě teď bych z toho byla hysterická.“

„Sám jsem se tím raději nezabýval,“ řekl Bond. „Cítil jsem, že to není nic dobrého. Štěstí, že jsme vystoupili v Jacksonvillu. Chudák Baldwin. Hodně nám pomohl.“

Bond dokončil popis zbytku cesty.

„Viděl vás někdo vystupovat z vlaku?“ zeptal se Leiter. „Nemyslím,“ řekl Bond. „Ale musíme zatím ukrýt Solitaire, než ji dostaneme do bezpečí. Myslím, že by zítra měla odletět na Jamaj–ku. Zajistím jí nějaký doprovod, než se tam dostaneme my.“

„Jistě,“ přitakal Leiter. „V Tampě ji pronajmeme letadlo a zítra kolem oběda odletí do Miami. Odtud už bude pokračovat odpoledne buď s KLM, nebo s Panam. Zítra večer bude na místě. Dneska odpo–ledne už nic nezařídíme.“

„Bude ti to tak vyhovovat, Solitaire?“ zeptal se Bond.

Dívka vyhlédla z okna. V očích měla ten vzdálený pohled, který Bond už znal.

Náhle se zachvěla.

Vrátila se pohledem k Bondovi a dotkla se jeho rukávu. „Ano,“ řekla. „Ano, asi ano,“ dodala po krátkém zaváhání.

KAPITOLA 13 SMRT PELIKÁNA

Solitaire vstala.

„Musím se jít upravit,“ řekla. „Myslím, že si máte o čem povídat.“

„Samozřejmě,“ vyskočil Leiter. „Promiňte. Musíte být k smrti una-vená. Vezměte si Jamesův pokoj, my dva zůstaneme dole.“

Odvedl Solitaire do předsínky a Bond slyšel, jak jí vysvětluje uspořádkání domu.

Za chvíli se Leiter vrátil s lahví Haig and Haig a ledem. „Zapomínám na slušné vychování,“ řekl. „Panák nám oběma jen prospěje. Vedle koupelny je malá spíž, kterou jsem vybavil vším potřebným.“

Přinesl ještě sodovku a oba se zhluboka napili.

„Takže probereme podrobnosti,“ řekl Bond. „Musela to být dokonale naplánovaná a provedená práce.“

„To tedy byla,“ souhlasil Leiter. „Až na nedostatečný počet mrtvol.“

Položil si nohu na stůl a zapálil si cigaretu.

„Fantom odjel z Jacksonvillu kolem páté,“ začal. „Ve Waldo byl asi v šest. Bezprostředně po odjezdu z Waldo - ale to se jen dohaduju - odešel Bigův člověk do tvého vagonu, vklouzl do vedlejšího kupé a mezi zataženou roletu a okno pověsil ručník, který signalizoval: „Je to to okno vpravo od tohoto.“

Mezi Waldem a Ocalou je dlouhý rovný úsek trati,“ pokračoval Leiter, „který protíná les a bažinu. Souběžně s tratí vede dálnice. Asi dvacet minut za Waldem vybuchne pod přední lokomotivou výstražná dynamitová patrona. Strojvedoucí zpomali na čtyřicet. Bum! Další. A ještě jedna. Tři výstražné signály. Nebezpečí! Okamžitě zastavit! Strojvedoucí zastavuje vlak a přemýšlí, co se to k čertu děje. Jsou na rovném úseku. Poslední návěstí dvě zelená světla nad sebou.

Nic v dohledu. Je asi čtvrt na sedm a začíná se rozednívat. Na dálnici asi v úrovni prostředního vagonu stojí sedan, zřejmě kradený, šedý, pravděpodobně značky Buick, se zhasnutými světly a spuštěným motorem. Vystupují z něj tři muži. Barevní. Nejspíš černoši. Jdou pomalu v řadě za sebou po travnatém pruhu mezi dálnicí a tratí. Dva krajní mají samopaly. Ten prostřední nese něco v ruce. Po dvaceti yardech se zastavují u vagonu číslo 245. Muži se samopaly dvojitou dávkou rozstřílejí tvé okno. Ten prostřední vhaduje dovnitř granát a všichni tři utíkají k vozu. Když k němu dobíhají, BUM! Z kupé H je frikasé. Stejně tak jako z manželů Bryceových. Ve skutečnosti to odnesl tvůj Baldwin, který vyběhl na chodbičku hned, jak uviděl ty chlapy přicházet ke svému vagonu. Další oběti žádné, jen všeobecný zmatek a hysterie. Vůz rychle odjíždí do pekel, kde dosud je a kde i zřejmě zůstane. Ticho přerušované výkřiky, zmatené pobíhání lidí, pády. Vlak se opatrně sune do Ocaly, kde zanechává vůz číslo 245. Odjezd mu povolují až za tři hodiny. Obraz druhý. Leiter sedí sám v chatě a přemýšlí, jestli svému příteli Jamesovi někdy neublížil slovem, a bojí se, že si ho pan Hoover nechá naservírovat k večeři. No a to je všechno.“

Bond se zasmál. „Tomu říkám organizace! Předpokládám, že mají dokonalé alibi. Ten chlap skutečně vládne téhle zemi. Předvádí, jak se dá zatočit s demokracií, se zákony, s lidskými právy i se vším ostatním. Jsem rád, že jsme ho nedostali do ruky v Anglii. Dřevěné obušky by mu moc neublížily. Takže se mi znovu podařilo uniknout, ale začíná tu být trochu horko.“

„To ano,“ přisvědčil Leiter zamyšleně. „Než jsi sem přijel, daly se veškeré Bigovy chyby spočítat na jednom prstě. Teď udělal hned tři za sebou. To ho rozhodí. Musíme na něj poštvat policajty, než se vzpamatuje, a rychle zmizet. Řeknu ti, co mám v plánu. To zlato se do Států dostává nepochybně tudy. Bedlivě jsme sledovali Secattur a zjistili jsme, že pendluje jen mezi Jamajkou a St. Petersburgem a kotví v přístavišti té firmy, co prodává návnady a živé kr-mívo - Rubberus nebo jak se jmenuje.“

„Ourobouros,“ řekl Bond. „Velký mytologický červ“. Přiléhavé jméno pro firmu, která prodává červy, návnady a živé krmivo.“ Najednou ho něco napadlo. Plácl dlaní o skleněnou desku stolu. „Felixi! No samozřejmě. Ourobouros - Raubíř - chápeš to? To je ten Bi-gův člověk tady. To musí být totéž.“

Leiter se rozzářil. „Panebože,“ vykřikl. „Jistěže je to totéž. Ten Řek z Tarpon Springs, který tu společnost údajně vlastní, jak nám řekl v New Yorku Binswanger, je zřejmě jen nastrčenou figurkou. Možná ani neví, že se tam děje něco nekalého. Musíme jít po skutečném šéfovi. A tím je Raubíř, nikdo jiný.“

Leiter vyskočil.

„Dělej. Jdeme. Pořádně se tam na to podíváme. Stejně jsem ti to chtěl navrhnout, když jsem zjistil, že Secattur kotví výhradně u nich. Mimochodem,“ dodal, „teď je na Kubě. V Havaně. Odsud odplula před týdnem. Po příplutí i před odplutím ji pořádně prohledali. Samozřejmě vůbec nic nenašli. Mysleli si, že by mohla mít falešný kýl, a málem ji ho rozmlátili. Musela před odplutím do doku. Nic. Ani stopa po nějaké nekalosti. Natož pak po zlatých mincích. Ale stejně tam půjdeme a trochu se tam porozhlédnem. Kdo ví, jestli nezahlednem přítele Raubíře. Musím jen zavolat do Orlanda a do Washingto-nu. Informovat je o všem, co víme, aby se rychle pustili za tím Bigo-vým chlapem z vlaku. Jestli už není moc pozdě. Zatím se jdi podívat, jak se vede Solitaire. Řekni jí, ať se odsud nehne, dokud se nevrátíme. Zamkni ji v pokoji. Vezmeme ji na večeři do Tampy. Je tam nejlepší restaurace tady na pobřeží, kubánská, jmenuje se ‚Los No-vedades‘. Cestou se stavíme na letišti a zařídíme jí ten let na zítřek.“

Leiter sáhl po telefonu a požádal o mezinětskou ústřednu. Bond to nechal na něm.

Za deset minut vyrazili.

Solitaire nechtěla zůstat sama. Přitiskla se k Bondovi. „Chci odsud pryč,“ řekla s vyděšeným pohledem. „Mám takové tušení...“ Souvětí však nedokončila. Bond ji políbil.

„Neboj se,“ řekl. „Vrátíme se tak za hodinku. Tady se ti nic stát nemůže. Pak už se od tebe nehnu, dokud nebudeš sedět v letadle. Nebo můžeme zůstat přes noc v Tampě a dostat tě odsud za rozednění.“

„Ano, prosím,“ řekla Solitaire úzkostně. „To bych byla radši. Tady se bojím. Cítím tu nebezpečí.“ Objala ho kolem krku. „Nesmíš si myslet, že začínám být hysterická.“ Políbila ho. „Už můžeš jet. Jen jsem tě chtěla vidět. A vrať se brzy.“

Vzápětí zavolal Leiter. Bond zavřel dveře a zamkl je.

Šel za Leiterem k jeho vozu na Parkway a pocíťoval neurčitě znepokojení. Nedovedl si představit, jak by v tomhle mírumilovném a záko-nu dbalém městě mohla přijít k nějaké úhoně, nebo jak by ji mohl Big vystopovat až do

Everglades, chatové osady, jakých jsou na os-trově stovky. Bral však v potaz dívčinu intuici a její nervozita mu dělala starosti.

Pohledem na Leiterův vůz z něj tyhle myšlenky spadly. Bond měl rád rychlá auta a rád je řídil. Většina amerických automobilů ho nudila. Postrádaly osobnost a patinu řemeslné dovednosti, jakou měly evropské vozy. Byla to jen „vozidla“, podobná tvarem i barvou, do-konce i zvukem klaksonu, předurčená k ročnímu použití a výměně za další model. Veškerou radost z řízení jim odebraly automatické spojky, posilovače volantu a měkké odpružení. Řidič nemusel vy-nakládat žádné úsilí a ztratil těsný kontakt se strojem a silnicí, který u evropského řidiče vyžaduje dovednost a chladnokrevnost. Pro Bonda byly americké vozy jen pouťová autíčka, která se dala ovládat jednou rukou, z nichž řvala autorádia a jejichž elektricky ovládaná okénka byla věčně zavřená před průvanem.

Leiter byl však majitelem starého cordu, jednoho z mála americ-kých osobitých vozů, a Bond zvesela nastoupil do nízké limuzíny a za-poslouchal se do mužného brumlání motoru a řízných povelů převo-dovky. Patnáct let starý, uvědomil si, a přitom stále jeden z nejmo-derněji vyhlížejících vozů na světě.

Výhoupili se na hráz a přešli dvacet mil nezčeřených vod, které dělily ostrov od poloostrova, na němž se rozkládal St. Petersburg s předměstími.

Už když jeli po Central Avenue přes město k přístavu s velkými hotely, Bond nasál atmosféru, která dělala ze St. Petersburgu ame-rické „město důchodců“. Všichni lidé na chodnicích byli bělovlasí (dámy modrovlasé) a na slavných Sidewalk Davenports, o nichž hovořila Solitaire, hřadovali staříci jako špačci na londýnském Tra-falgarském náměstí. Bond si všiml ochablých úst stařenek a odrazů slunce v jejich skřip-cích, propadlých hrudníčků a útlých paží starců vystavených slunci v ko-šilých s krátkými rukávy. Pod jemnými řídkými vlasy žen prosvítala růžová pokožka. Hranaté lebky některých mužů byly zcela holé. Vsu-de panovala tlachavě přátelská atmosféra, v níž se probíraly novinky a drby, domlouvaly partie shuffle-boardu nebo bridže, četly dopisy od dětí a vnuků nebo vyměňovaly informace o cenách v obchodech a motelích.

Člověk ani nemusel být mezi nimi, aby to všechno slyšel. Dalo se to odpozorovat z pokyvování a vrtění modrých hlav stařenek, z bla-hosklonného poplácávání po ramenou a pokašlávání drobných holo-hlavých staříků.

„Člověk by z toho nejradši zalezl do hrobky a zasunul za sebou desku,“ reagoval Leiter na Bondovy zděšené výkřiky. „A to ještě po-čkej, až vystoupíme z auta a půjdeme pěšky. Až mezi sebou uvidí tvůj stín, vyskočí, jako bys byl hlavní pokladník, který jim v bance nahlíží přes rameno. Je to až přízračné. Vždycky si vzpomenu na toho bankovního úředníka, který přišel domů a uviděl tam ředitele banky, jak spí s jeho ženou. Vrátil se zpátky do práce a povídá svým kolegům od přepážek, „Pánové, málem mě načapal!“

Bond se zasmál.

„Úplně slyšíš, jak jim v kapsách tikají ty zlaté hodinky s věnová-ním,“ řekl Leiter. „Je tu plno funebráků a zastavárny jsou přečpané zlatých hodinek a zednářských prstenů a gagátů a medailónků s prs-týnky vlasů. Až se klepu, když na to pomyslím. Počkej, až se zasta-víme ‚U tety Milly‘, až je uvidíš cpát se sekanou z hovězího a kuku-řice nebo cheesburgery ve víře, že je to udrží naživu do devadesátky. To se pak teprve zamyslíš nad životem. Ale nejsou tu všichni staří. Podívej se tamhle na to,“ ukázal na velkou plakátovací stěnu ohra-zující velký pustý pozemek.

Byla to reklama na těhotenské šaty. „STUTZHEIMER & BLOCK,“ hlásala. „NOVINKA! ODDĚLENÍ PRO NASTÁVAJÍCÍ MATKY! ŠATY PRO ŠTÍHLÉ (OD 1. DO 4. MĚSÍCE) A PLNOŠTÍHLÉ (OD 5. DO 8. MĚSÍCE).“

Bond zasténal. „Pryč odsud,“ řekl. „Tohle je skutečně nad rámec služebních povinností.“

Sjeli až na nábreží a zahrnuli doprava. Dojeli k přístavišti hydro-plánů a ke stanici Pobřežní stráže. Na ulicích už nebylo vidět starce, vypadalo to tu jako v normálním přístavu-přístavní mola, skladiš-tě, obchod s lodními potřebami, pár převrácených lodí na souši, su-šící se sítě, křik mořských racků, zápach moře ze zálivu. Po té přepł-něné márnici města nápis nad garážemi s autobazarem: „Račte dál. Zve vás Pat Grady, usměvavý Ir. Ojeté vozy.“ Veselý pozdrav z ruš-nějšího světa živých.

„Radši vystoupíme a budeme pokračovat pěšky,“ řekl Leiter. „Rau-bíř sídlí ve vedlejším bloku.“

Nechali vůz v přístavu a prošli kolem dřevěného skladiště a něko-lika velkých benzinových nádrží, za nimiž zahrnuli doleva směrem k moři.

Vedlejší ulička končila u malého omšelého dřevěného mola, které vybíhalo dvacet stop do zálivu. Hned u mola stálo dlouhé nízké skla-diště z vlnitého plechu. Přes široké dvoukřídle dveře se táhl černo-bílý nápis „Ourobours Inc., obchod s živými červy, návnadami a ži-vým krmivem. Korály, mušle, akvarijní rybky. Pouze velkoobchod.“ V jednom křídle dveří byla menší dvířka s novým žlutým zámekem a na nich nápis: „Soukromé vlastnictví. Nevstupujte.“

Na stoličce před dvířky seděl nějaký muž a opíral se o ně zády. Čistil pušku. Bondovi se zdálo, že je to třicítka remingtonka. Z úst mu trčelo dřevěné párátko a na hlavě měl starou baseballovou čepici. Byl oblečený do uválených bílých plátěných kalhot a umo-lousaného nátělníku, který odhaloval chomáče černých chlupů v podpaží. Na nohou měl tenisky s gumovými podrážkami. Bylo mu kolem čtyřicítka a obličej měl sukovitý a zizvený jako piloty blízkého mola. Byl to úzký, ostře řezaný obličej s tenkými bez-krevnými rty a pletí barvy tabákového prášku. Vypadal krutě a chladně jako zloduch z filmu o hráčích pokeru a zlatokopech.

Bond s Leiterem prošli kolem něj na molo. Když ho míjeli, ani nevzhledl, ale Bond pak cítil, že je sleduje.

„Jestli tohle není Raubíř,“ řekl Leiter, „tak je to jeho příbuzný.“ Na jednom z kotevních pilotů na konci mola nahrbeně seděl šedý pelikán se světležlutou hlavou. Nechal je přiblížit téměř až k sobě, pak váhavě a těžkopádně zamával křídly a snesl se k vodě. Oba muži pozorovali jeho pomalý let těsně nad hladinou. Pták náhle nemotor-ně natáhl krk a zobákem zajel pod hladinu. Vytáhl malou rybku a spolkl ji. Pak se znovu rozletěl a pokračoval v rybaření. Lovil převážně za letu proti slunci, aby se neprozradil stínem. Když se Bond s Leite-rem vraceli po molu na břeh, nechal pelikán lovu a vrátil se na svůj pilot. Usadil se na něm za třepotu křídel a pokračoval ve svém pozd-něodpoledním rozjímání.

Muž před skladištěm byl stále skloněný nad puškou a otíral její mechaniku naolejovaným hadrem.

„Dobré odpoledne,“ pozdravil ho Leiter. „Vy jste šéf tady toho přístaviště?“

„Jo,“ odpověděl muž, aniž zdvihl pohled.

„Rozhlížel jsem se, jestli bych tu někde nemohl zakotvit svou loď. Zdá se, že je tu dost plno.“

„To teda je.“

Leiter vytáhl peněženku. „Spravila by to dvacka?“

„Ne.“ Muž si odchrchlal a plivl přímo mezi Leitera a Bonda. „Ale no tak,“ řekl Leiter. „Dávejte si pozor.“

Muž se zamyslel a podíval se na Leitera. Měl malé, blízko sebe posazené oči s krutým pohledem zubaře.

„Jak se jmenuje ta vaše loď?“

„Sybil,“ odpověděl Leiter.

„Tak tu jsem v týhle zátoce nikdy nezahlídl,“ řekl muž a zaklapl uzávěr pušky. Měl ji nedbale položenou v klíně, hlavní od moře. „Tak jste slepý,“ řekl Leiter. „Připlul jsem před týdnem. Dvoušroubová motorová jachta, dvacet stop dlouhá. Bílá, se zelenou ochrannou plachtou proti slunci. S rybářskou výbavou.“

Muž začal pušku pomalu natáčet. Levou rukou měl na spoušti a pravou rukou držel pušku vedle pojistky.

Bond s Leiterem zůstali stát.

Muž se podíval na uzávěr pušky. Stále se zády opíral o dvířka se žlutým zámek.

Hlaveň postupně mřila na Leiterovo i na Bondovo břicho. Oba muži stáli jako sochy a neodvažovali se ani pohnout rukou. Puška se přestala natáčet. Raubíř na okamžik zdvihl pohled, přimhouřil oči a stiskl spoušť. Pelikán tiše zaskřehotal a těžce dopadl na hladinu. Ozvěna výstřelu se nesla přístavem.

„Proč tohle sakra děláte?“ zeptal se Bond rozčileně. „Cvičím,“ odpověděl muž a zasunul do pušky další náboj. „Myslím, že tu je nějaký spolek na ochranu zvířat,“ řekl Leiter. „Jdeme toho chlapa nahlásit.“

„Chcete si vykoledovat žalobu za nedovolený vstup na cizí pozemek?“ zeptal se Raubíř a s puškou v podpaží pomalu vstal. „Jste totiž na soukromém pozemku. Takže okamžitě vypadněte!“ zařval. Obrátil se, prudce odstrčil stoličku ode dveří a odemkl je. Na prahu se obrátil. „Oba máte bouchačky,“ řekl. „To já vycejším. Eště jednou se tu ukážete, odprásknu vás jako toho ptáka a bude to v sebeobraně. Mám vás plný zuby, chcípáci. Sybilte mi prdel.“ Opovržlivě se odvrátil, prošel dveřmi a práskl jimi, až se oťásl rám.

Podívali se na sebe. Leiter se smutně usmál a pokrčil rameny. „První kolo vyhrál Raubíř,“ řekl.

Vykročili po prašné vedlejší ulici. Slunce zapadalo a moře za jeřich zády bylo krvavé. Když došli k hlavní ulici, Bond se ohlédl. Nade dveřmi skladiště svítila velká oblouková lampa.

„Zepředu by se tam dostat nešlo,“ řekl Bond. „Ale ještě jsem neviděl skladiště s jedním vchodem.“

„Přesně na to jsem teď myslel,“ řekl Leiter. „Ale necháme si to na příští návštěvu.“

Nastoupili do vozu a pomalu přešli Central Avenue.

Po cestě domů se Leiter podrobně vyptával na Solitaire. „Mimo chodem,“ řekl na závěr, „doufám, že jsem nás ubytoval tak, jak sis přál.“

„Líp už to nešlo,“ zasmál se Bond.

„Výborně,“ řekl Leiter. „Připadalo mi, že byste se mohli nebezpečně sblížit.“

„Čteš moc Winchella,“ řekl Bond.

„I tak by se to dalo vysvětlit,“ odušil Leiter, „ale nezapomínej, že ty chatky mají příliš tenké stěny. A já používám uši k poslouchání, ne ke sbírání otisků rtů.“

Bond vytáhl kapesník. „Ty šmíráku,“ řekl rozčileně.

Leiter koutkem oka pozoroval, jak si otírá uši. „Co to děláš?“ zeptal se nevinně. „Ani by mě nenapadlo, že ty uši nemáš červené od přírody. Nicméně...“ významně se odmlčel.

„Jestli dneska v posteli zjistíš, že jsi mrtvý,“ smál se Bond, „budeš vědět, kdo ti to udělal.“

Vzájemně se špičkovali až do Everglades a smáli se ještě, když je zachmuřená paní Stuyvesantová zdravila z trávníku.

„Promiňte, pane Leitere,“ řekla, „ale bohužel zde nemůžeme povolit hudbu. Nelze takto celé hodiny rušit ostatní hosty.“

Udiveně se na ni podívali. „Promiňte, paní Stuyvesantová,“ řekl Leiter, „asi vám dost dobře nerozumím.“

„Jde o to velké gramorádio, co jste si sem nechal poslat,“ vysvětlila mu paní Stuyvesantová. „Ti muži s ním sotva prošli dveřmi.“

KAPITOLA 14 „NESVĚDČILO MU NĚCO, CO HO ŽRALO“

Solitaire se zřejmě moc nebránila.

Když Leiter s Bondem zanechali udivenou správcovou na trávníku a tryskem dorazili do chaty a k dívčinu pokoji, ani tam nebylo pomačkané povlečení.

Ti chlapi zřejmě vypáchili dveře a zůstali stát na prahu s namířenými pistolemi.

„Tak jdeme, dámo. Oblečte se. Kdybyste se chtěla o něco pokusit, napumpujeme to do vás.“

Pak jí zřejmě dali roubík nebo ji omráčili, nacpali do dřevěné krabice od gramorádia a zatloukli víko. Za chatou byly stopy po pneumatikách nákladního auta. Téměř celou předsíň zabíralo obrovské starobylé gramorádio. V bazaru se taková prodávala pod padesát dolarů.

Bond si živě představil Solitařin zděšený výraz. Proklel se, že ji nechal samotnou. Nedokázal pochopit, že ji mohli tak rychle vyslídít. Byla to jen další ukázka práce Bigovy dokonale fungující mašinerie.

Leiter zavolal na ústředí FBI v Tampě. „Letiště, nádraží a dálnice,“ chrlič ze sebe. „Podrobné rozkazy dostanete z Washingtonu, jen co se s nimi spojím. Ručím vám za to, že půjde o přednostní pátrání. Děkuju mockrát. Jsem vám zavázán. Budu tady. Jistě.“

Zavěsil. „Díky Bohu, že spolupracují,“ řekl Bondovi, který prázdně zíral z okna na moře. „Posílají sem hned pár lidí a do pátrání jich zapojili tolik, kolik jen mohli. Zatímco budu mluvit s Washingtonem a New Yorkem, vytáhni z té staré semetricky co nejvíc rozumů. Přesný čas, popis těch chlapů, atakdále. Radši ji řekni, že šlo o vloupání a že Solitaire s nimi utekla. Tomu bude rozumět a celá záležitost bude vypadat jako běžný hotelový zločin. Řekni té babě, že polícajti jsou na cestě a že jí osobně nic nezazlíváme. Bude se chtít vyhnout skandálu. Ujisti ji, že my taky.“

Bond přikývl. „Utekla s nimi?“ To bylo taky možné. Ale nějak mu to nezapadalo. Vrátil se do Solitaireho pokoje a důkladně ho prohledal. Stále se tu vznášel její parfém „Vent Vert“, jehož vůně mu připomněla společnou cestu vlakem. Slamáček se závojem byl ve skříní a pár toaletních potřeb na polici v koupelně. Brzy našel její kabelku, a to ho jen utvrdilo v přesvědčení, že se v ní nemýlil. Kabelka byla pod postelí, kam ji musela zakopnout, když vstávala pod nátla-kem namířených pistolí. Vysypal ji na postel a ohmatal. Pak vytáhl malý nožik a opatrně rozpáral pár švů. Vyndal pět tisíc dolarů a uložil si je do náprsní tašky. U něho budou v bezpečí. Jestli ji Big zabije, použije ty peníze k tomu, aby ji pomstil. Co nejpečlivěji zamaskoval rozpárané švy, uložil vysypaný obsah kabelky zpět a odkopl ji pod postel.

Pak zašel do kanceláře.

V osm hodin skončil s rutinním výslechem správcové. Dali si s Leiterem skleničku whisky a pak zašli do společné jídelny, kde pár dalších hostů právě končilo s večeří. Všichni si je zvědavě a tak trochu se strachem prohlíželi. Co tu dělají ti dva dost nebezpečně vyhlížející mladíci? A kde je ta žena, která přijela s nimi? Či to vlastně byla manželka? Co se to tu dneska večer děje? Chudinka paní Stuyvesantová tu jen zmateně a ustaraně pobíhá. Copak ti dva nevědí, že večere je v sedm? Kuchyňský personál už se chystá domů. Jen ať jim to jídlo dají klidně vystydle, to by jim patřilo. Lidé k sobě mají být ohleduplní. Podle paní Stuyvesantové jsou to vládní úředníci z Washingtonu. Co to tedy má znamenat?

Hosté se shodovali v tom, že ti dva nepřinesli vybrané klientele chatové osady Everglades nic dobrého.

Bond s Leiterem byli uvedeni k nejhoršímu stolu poblíž služební-ho vchodu. Večeře byla směsicí pompézní anglické a nepochopené francouzské kuchyně. Dostali rajčatovou šťávu, vařenou rybu s bílou omáčkou, kousek krutího masa s trochou klikového kompotu a tva-rohový citronový dezert se spirálově nastříkanou ztuženou šlehač-kou.

Pochmurně jedli, zatímco z jídelny se postupně vytrácely dvojice staříků a stolní lampy jedna po druhé zhasínaly.

Důstojnému zakončení večere měla sloužit miska s vodou a jedním plovoucím ibiš-kovým lístkem na opláchnutí rukou.

Když v tichosti dojedli, Leiter se pokusil o veselý tón.

„Co kdybychom se namazali,“ řekl. „Bylo by to špatné zakončení mizerného dne. Nebo si chceš se starouši zahrát bingo? Četl jsem, že dneska večer je herna otevřená.“

Bond jen pokrčil rameny. Společně se vrátili do obývacího pokoje své chaty a chvíli zachmuřeně popíjeli a dívali se z okna na bílou pláž zalitou měsíčním světlem a nekonečné temné moře.

Když Bond vypil dost na to, aby utopil neradostné myšlenky, roz-loučil se a odešel do Solitaireho pokoje, který převzal jako svou lož-nici. Zalezl si pod pokrývkou, kde předtím leželo její teplé tělo, a před usnutím si uspořádal myšlenky.

Hned po rozednění půjde po Rau-bířovi a vymlátí z něj pravdu. Nechtělo se mu už bavit se o tom s Leite-rem, ale byl si jistý, že Raubíř je do dívčina únosu zapletený. Vzpo-mněl si na jeho krutá očka a úzké bledé rty. Vybavil se mu jeho vychrtlý krk vyčnívající ze špinavého nátělníku jako krk želvy. Bondovi se pod přikrývkou napjaly svaly na ruku.

Pak se však uvolnil a vzápětí usnul.

Probudil se v osm hodin. Při pohledu na hodinky zaklel. Rychle se osprchoval. Otevřené oči nastavoval jehličkám vody, až ho pálily. S ručníkem kolem krku pak odešel do Leiterova pokoje. Žaluzie byly ještě zatažené, ale bylo tu dost světla na to, aby Bond viděl, že v žádné posteli se tu nespalo.

Usmál se při pomýšlení, že Leiter patrně dopil lahev whisky a usnul na pohovce v obývacím pokoji. Ten však byl prázdný. Poloprázdná la-hev whisky stála na stole a popelník byl přeplněný nedopalky cigaret.

Bond došel k oknu, roztáhl žaluzie a okno otevřel. Chvilí vychut-nával nádherné jasné ráno, ale pak se obrátil a odešel do svého pokoje. Teprve teď si všiml obálky. Ležela na židli u dveří. Vytáhl z ní tužkou popsaný papír.

Přemýšlel jsem a nechtělo se mi spát. Je asi pět ráno. Jdu se podívat na to skladiště červů. Stejně jsem ranní pták. Je mi divné, že tam ten ostrostřelec seděl v době, kdy Solitaire unášeli. Jako kdyby věděl, že jsme ve městě a dělal si alibi pro případ, že by únos nevyšel. Když se nevrátím do deseti, zavolej domobranu. Tampa 88.

Bond nehodlal čekat do deseti. Při holení a oblékání si objednal kávu a rohlíky a nechal zavolat taxi. Asi za deset minut stačil spoly-kat rohlíky a opařit se kávou. Když byl na odchodu, zaslechl z obý-vacího pokoje zvonit telefon. Doběhl k němu.

„Pan Bryce? Tady nemocnice Mound Park,“ řekl hlas ve sluchát-ku. „Pohotovost, u telefonu doktor Roberts. Máme tu nějakého pana Leitera, který se po vás shání. Můžete hned přijet?“

„Panebože,“ řekl Bond, zachvácený strachem. „Co je s ním? Je to vážné?“

„Nemusíte si dělat starosti,“ řekl hlas. „Nehoda. Zřejmě ho srazi-lo auto. Lehký otřes mozku. Můžete přijet? Chce vás vidět.“

„Samozřejmě,“ vydechl Bond úlevou. „Hned jsem tam.“

Co se mu asi stalo? přemítal cestou přes trávník. Asi ho srazili a nechali ležet na ulici. Vcelku však byl Bond rád, že se nestalo nic horšího.

Když vjeli na hráz, mýjela je ambulance se zvonícím zvoncem. Někáký další případ, pomyslel si Bond. Zřejmě mi není souzeno prožít to tu v klidu.

Projeli St. Petersburgem po Central Avenue a zabočili doprava po ulici, kterou šli s Leiterem předchozího dne. Bondovo podezření se jen potvrdilo, když zjistil, že nemocnice je jen pár bloků od Ouro-bouros Inc.

Bond zaplatil taxikáři a vyběhl po schodech impozantní budovy. V prostorné vstupní hale byla recepc. Seděla v ní

hezká sestřička a četla si St. Petersburg Times.

„Doktor Roberts?“ zeptal se Bond.

„Jakže?“ zeptala se sestřička a změřila si ho uznalým pohledem. „Doktor Roberts z pohotovosti,“ řekl Bond netrpělivě.

„A pacient Leiter, Felix Leiter. Přivezli ho dneska ráno.“

„Tady žádný doktor Roberts nepracuje,“ poučila ho dívka a prstem jela po seznamu pacientů. „A mezi pacienty není žádný Leiter. Když chvíli počkáte, zavolám na ambulanci. Jak jste říkal, že se jmenujete?“

„Bryce,“ řekl Bond. „John Bryce.“ Začal se značně potit, přestože v hale bylo chladno. Otřel si vlhké dlaně o kalhoty a usilovně se snažil nezpánikařit. Ta zatracená holka to tu nezná. Stejně je na sestřičku moc hezká. V recepci by měl sedět někdo kompetentní. Bond skřípal zuby, zatímco hezká sestřička vesele mluvila do telefonu.

Položila sluchátko. „Promiňte, pane Bryci, ale to musí být nějaký omyl. Během noci nikoho nepřivezli a o žádném doktoru Robertsovi ani o panu Leiterovi neslyšeli. Jste určitě ve správné nemocnici?“

Bond se od ní bez odpovědi odvrátil. Otřel si pot z čela a zamířil k východu.

Dívka se na něj za jeho zády zašklebila a sáhla po novinách. Naštěstí zrovna přijel taxík s dalšími návštěvníky nemocnice. Bond řekl řidiči, ať ho zaveze zpět do Everglades. Věděl jen tolik, že mají Leitera a jeho chtěli dostat z chaty. Netušil, co za tím vězí, ale bylo mu jasné, že všechno se nějak sepsulo a iniciativu znovu převzal pan Big a jeho organizace.

Když paní Stuyvesantová viděla, jak Bond vystupuje z taxíku, vyběhla ven.

„Chudáček váš přítel,“ řekla chladně. „Měl být trochu opatrnější.“

„Jistě, paní Stuyvesantová. Co se stalo?“ řekl Bond netrpělivě. „Sanitka přijela hned, jak jste odjel.“ Oči jí žhnuly. „Pan Leiter měl zřejmě dopravní nehodu. Museli ho donést do chaty na nosítkách. Byl u toho takový milý barevný pán. Říkal, že pan Leiter se z toho dostane, ale teď nesmí být za žádnou cenu rušen. Chudáček. Celý obličej měl ovázaný. Říkali, že ho pohodlně uložili a že se na něj ještě přijede podívat doktor. Kdybych vám mohla nějak...“

Bond dále nečekal. Seběhl po trávníku k chatě a přes předsíň vtrhl do Leiterova pokoje.

Na jeho posteli leželo nějaké tělo, přikryté pokrývkou. Bondovi se zdálo, že je zcela nehybné.

Zaťal zuby a naklonil se nad postel. Zdálo se mu snad, že postřehl nějaký nepatrný pohyb?

Bond prudce odhodil pokrývku z obličeje. Žádný obličej se však neobjevil. Jen něco ovázaného špinavými obvazy, co připomínalo vosí hnízdo.

Stáhl pokrývku níž. Další nedbale ovinuté obvazy prosakující krví. Podobně vypadala spodní polovina těla.

Přibližně v místě, kde měla být ústa, čněl z obvazů kus papíru. Bond ho vytáhl a sklonil se k tělu. Zdálo se mu, že na tváři cítí slaboučký dech. Popadl sluchátko telefonu, který stál na nočním stolku. Trvalo několik minut, než to v Tampě pochopili. Nakonec je přesvědčila naléhavost v jeho hlase. Za dvacet minut budou u něj.

Položil sluchátko a podíval se na kus bílého balicího papíru, který držel v ruce. Nepravidelným tiskacím písmem na něm stálo:

NESVĚDČILO MU NĚCO, CO HO ŽRALO

A pod tím v závorce:

(P. S. PODOBNÝCH DOBRÝCH FÓRŮ ZNÁME SPOUSTU)

Bond jako náměsíčný odložil papír na noční stolek. Pak znovu obrátil pozornost k ležícímu tělu. Báł se ho dotknout ze snachu, aby náhle nepřestalo dýchat. Musel však něco zjistit. Jemně zašátral v obvazech na hlavě. Brzy nahnátl několik pramínek vlasů. Byly vlhké. Bond si olízl prsty a pocítil slanou příchut'. Vytáhl pár pramínek z obvazů a pozorně si je prohlédl. Nebylo pochyb.

Byly to slámové žluté vlasy, které kdysi neupraveně přepadaly přes pravé oko Texasana, s nímž strávil tolik dobrodružství. Bond si vybavil jeho šedý lišácký pohled a jestřábí obličej a na chvíli se ponořil do vzpomínek. Pak zastrčil pramen vlasů do obvazů, sedl si na kraj postele, tiše pozoroval tělo svého přítele a přemýšlel, kolik se z něj dá zachránit.

Když přijeli dva detektivové a policejní lékař, řekl jim tichým bezbarvým hlasem všechno, co věděl. Na základě jeho výpovědi poslali okamžitě policejní vůz k Raubířovi a čekali na zprávu, zatímco lékař pracoval ve vedlejším pokoji. Vrátil se odsud dřív, než přišla zpráva od posádky vozu, a vypadal znepokojeně. Bond vyskočil. Policejní lékař se sesul do židle a podíval se na něj.

„Myslím, že to přežije,“ řekl. „Ale je to tak půl na půl. Dost se na něm vyřádili. Jednu ruku má pryč. Taky polovinu levé nohy. Obličej má rozmáčený, ale jen povrchově. Ať se propadnu, jestli vím, co mu to způsobilo. Dokážu si představit jen nějaké zvíře nebo velkou rybu. Něco ho potrhálo. Víc se dozvím až v nemocnici. Našel jsem jen stopy po zubech, nebo co to bylo. Sanitka tu bude každou chvíli.“

Seděli v ponurém tichu. Každou chvíli zazvonil telefon. New York, Washington. Policie ze St. Petersburgu chtěla vědět, co se to děje v přístavu, ale řekli jí, ať od toho dá ruce pryč, že je to práce pro federály. Nakonec zavolal poručík z hlídkového vozu.

U Raubíře to důkladně prohlédali. Našli jen akvária s rybami, návnadami a živým krmivem a bedny korálů a mušlí. Raubíře a dva muže, kteří měli na starost čerpadla a ohřev vody, vzali do vazby a hodinu vyslýchali. Měli dokonalá alibi. Raubíř se zuřivě dožadoval svého advokáta, a když konečně přišel, byli všichni automaticky propuštěni. Neexistoval jediný důkaz, na jehož základě by mohli být obviněni. Zjistilo se pouze to, že Leiterovo auto parkovalo na druhé straně kotviště jacht, asi míli od přístaviště firmy Ourobours Inc. Našli v něm spousty otisků prstů, ale žádné nepatřily ani jednomu z těch tří chlapů. Někaké otázky?

„Pracujte na tom dál,“ řekl starší muž v chatě, který se představil jako kapitán Franks. „A přijďte okamžitě sem. Washington říká, že ty chlapy musíme dostat, i kdyby to měl být náš poslední skutek na tomhle světě. Dneska večer přiletí dva velcí šéfové. Je čas zapojit do toho i policii. Já trochu popoženu poldy v Tampě. To už není jen věc

petersburské policie. Zatím.“

Byly tři hodiny. Přijela policejní sanitka a odjela i s policejním lékařem a Leiterem, který neměl daleko k smrti. Oba detektivové odešli a slíbili, že se ozvou. Byli zvědaví, jaké má Bond plány. Bond se vyhnul přímé odpovědi. Tvrdil, že si nejdřív musí promluvit s Washingtonem. Může si zatím půjčit Leiterův vůz? Jistě, předají mu ho hned, jakmile ho důkladně prohlédnou.

Po jejich odchodu se Bond posadil a zamyslel. Z dobře zásobené spíže si udělal pár obložených chlebů, a když je dojedl, dal si sklenici whisky.

Zazvonil telefon. Meziměstská ústředna. Volali z Leiterova oddělení CIA. Z hovoru vyplynulo, že by byli rádi, kdyby se Bond okamžitě přesunul na Jamajku. Byli velice zdvořilí. Mluvili s Londýnem, který to schválil. Může jim říct, kdy bude na Jamajce, aby mohli informovat Londýn?

Bond věděl, že nazítří letí letadlo společnosti Transcarib přes Nassau. Řekl, že tedy odletí zítra. Je ještě něco nového? Jistě, řekl člověk ze CIA. Ten pán z Harlemu a jeho přítelkyně odletěli v noci do Havany. Najatým letadlem soukromé společnosti z malého města Vero Beach na východním pobřeží. Papíry měli v pořádku a FBI nenašlo tak malou společnost prověřovat, i když měli hlídat všechna letiště. Přílet nahlásil až agent CIA z Kuby. Jistě, je to zlé. Ano, Secatur tam stále byla. Datum odplutí nebylo známo. Ano, s Leiterem je to hrůza. Skvělý chlap. Snad se z toho vyliže. Takže Bond bude na Jamajce už zítra? Výborně. Ať promine ten spěch.

Bond chvíli přemýšlel, pak zdvihl sluchátko a zavolal do akvária Eastern Garden v Miami, aby se poradil o koupi živého žraloka do okrasné laguny.

„Takového si můžete opatřit hned v sousedství, pane Bryci,“ řekl ochotný hlas. „Firma Ourobouros. Ti mají žraloky. I velké. Obchodují se zahraničními zoologickými zahradami a podobně. Bílého, tygřího, dokonce i kladivouna. Rádi vám ho prodají, ale krmit ho stojí dost peněz. Nemáte zač. Zastavte se, až pojedete kolem Nassau.“

Bond vytáhl pistolí, vyčistil ji a čekal na příchod tmy.

KAPITOLA 15 PŮLNOC MEZI ČERVY

Kolem šesté si Bond sbalil kufrík a zaplatil účet. Paní Stuyvesantová byla ráda, že odjíždí. Takhle rušno v Everglades nebylo od posledního hurikánu.

Bond odjel Leiterovým autem do města. Zašel do železářství a nakoupil pár věcí. V malé, tmavé a příjemné jídelně „U Peta“ si dal obrovský krvavý biftek s hranolkami. K bifteku vypil čtvrt penty bourbonu „Old Grandad“ a dal si ještě dva šálky velmi silné kávy. S tím vším v žaludku se hned cítil čilejší.

Do devíti hodin odpočíval a trávil. Pak si prostudoval plán města a velkou oklikou se z jihu dostal na jeden blok od Raubířova přístaviště. Sjel až k moři a vystoupil.

Byla jasná měsíčná noc a skladiště vrhala velké indigové stíny. Všude bylo pusto a ticho, narušované jen pleskáním vlnek o přístavní hráz a bublavým vířením vody v prázdných kotvištích.

Vršek přístavní hráze byl asi tři stopy široký. Asi stoyardový úsek ke skladišti firmy Ourobouros tonul ve stínu.

Bond vylezl nahoru a opatrně a tiše kráčel po přístavní hrázi mezi budovami a mořem. Cestou zaslechl vysoký kvílivý zvuk, který stále sílil. Za budovou skladiště seskočil na betonovou plochu parkoviště. Zvuk vycházel od kompresorů, které hnaly vzduch do akvárií a prokysličovaly vodu, a od topného systému, který udržoval její stálou teplotu i v chladných nočních hodinách. Bond se také spoléhal na to, že budova bude mít skleněnou střechu, která by ve dne umožňovala přístup slunečního světla. A taky že bude dobře odvětraná.

Nebyl zklamán. Celá jižní stěna skladiště byla od výšky jeho hlavy prosklená a půlakrovou skleněnou střechou pronikalo do budovy jasné měsíční světlo. Zcela mimo dosah, vysoko nad ním, se nočnímu vzduchu otevírala velká okna. Jak s Leiterem očekávali, byl tu i zadní východ, ale dveře byly zamčené a zajištěné závorou. Dráty poblíž pantů naznačovaly, že tu někde bude poplašné zařízení pro případ vloupání.

Bonda však tyhle dveře nezajímaly. Dal na svůj instinkt a přišel sem vybavený na vloupání přes sklo. Rozhlížel se po něčem alespoň dvě stopy vysokém, na co by si mohl stoupnout. V přístavišti, kde se povaluje spousta odpadu, brzy našel, co hledal. Byla to těžká pneumatika. Dovalil ji ke stěně skladiště, v níž nebyly dveře, a zul si boty.

Z obou stran zajistil pneumatiku cihlami a vyhoupl se na ni. Zvuk kompresorů byl dostatečnou zvukovou clonou, a tak se Bond okamžitě pustil do práce sklenářským diamantem, který si cestou na večeři koupil v železářství spolu s hroudou kytu. Když nařízl obě vertikální strany tabule velikosti čtverečního yardu, přilepil hroudu kytu doprostřed a pustil se do řezání zbývajících stran.

Při práci nahlížel dovnitř do měsícem osvětlených uliček, které oddělovaly řady velkých akvárií stojících na dřevěných kozách. Uprostřed vedla po celé délce obrovského skladiště širší ulička. Na podlaže pod dřevěnými kozami byly ještě dlouhé nádrže a mělké hranaté mísy. Přimo pod Bondem stály u zdi police s mušlemi. Většina akvárií byla potměšlá, ale několik bylo osvětleno úzkým proužkem světla, v němž se přízračně třpytily bublinky vycházející z písku a rostlin. Nad každou řadou akvárií byla u stropu zavěšená kolejnice s pojízdnou kladkou, zřejmě aby se každé akvárium dalo zdvihnout přemístit v případě prodeje či karantény nemocných ryb. Byl to pohled do zvláštního světa zvláštního obchodu. Těch červů a úhorů a rybiček pohybujících se ve tmě, ty tisíce dýchajících žaber a tykadel, jimiž dřímající nervová centra přijímají a vysílají neslyšné signály.

Po čtvrt hodině pečlivé práce se ozvalo tiché prasknutí a tabule skla spočinula na kytovém knoflíku, který Bond držel v ruce.

Slezl dolů a opatrně tabuli položil vedle pneumatiky. Pak si dal boty za košili. Mohly být životně důležitými zbraněmi, zvláště když měl jednu ruku k nepotřebě. Bond se zaposlouchal. Do nepřetržitého vrčení kompresorů nepronikal žádný další zvuk. Podíval se na oblohu, jestli se neobjevily nějaké mraky, které by mohly zastínit měsíc, ale viděl jen měsíc a

jasné hvězdy. Znovu vylezl na pneumatiku a povytáhl horní polovinu těla do vyříznutého otvoru. Obrátil se a chytil se kovového rámu nad hlavou. Protáhl otvorem i nohy a spustil je dolů, jen pár palců nad police s mušlemi. Ještě trochu povolil a nohama v ponožkách nahnátl hřbety mušlí a rozhrnul je, aby si udělal místo pro chodidla. Pak teprve spočinul celou vahou na horní polici. Udržela ho. V následujícím okamžiku už byl na podlaze a naslouchal, jestli se do hluku kompresorů nemísí nějaký cizí zvuk.

Nic se neozývalo. Zpod košile vytáhl boty s ocelí vyztuženými špičkami a odložil je na horní polici, kde prve stál. Pak vykročil po betonové podlaze a svítil si na cestu tužkovou baterkou.

Ocitl se mezi akvarijními rybičkami. Když si svítil na popisky, občas se ve světle baterky jako oživlý klenot mihla barevná rybka. Byly tu všechny možné druhy - mečovky, paví očka, platy, tery, neonky, cichlidy, labyrintky a rájovci a spousta druhů exotických zlatých rybek. Na podlaze se v hranatých nádobách pod drátěným pletivem hemžili červi a jiné návnady a živé krmivo: bílí červi, nitěnky, dafnie, garnáti a tlustí slizci mlži.

Panoval tu bažinatý zápach a teplota vysoko nad sedmdesát. Bond se brzy začal mírně potit a toužit po čerstvém nočním vzduchu.

Až ve středové uličce našel jednu z jedovatých ryb, které hledal. Když si o nich četl v policejních spisech v New Yorku, umanul si, že se na tuhle vedlejší činnost Oubourou Inc. ještě podívá.

Akvária tu byla menší a osídlená zpravidla jediným druhem. Oči ryb hleděly bez zájmu a chladně, nějaká občas ukázala zuby nebo pomalu naježila hřbetní ploutev.

Na každém akváriu byla křídou namalovaná lebka se zkříženými hnáty a samolepky s nápisy VELMI NEBEZPEČNÉ a NEPŘIBLIŽOVAT SE.

Muselo tu být přinejmenším sto akvárií různých velikostí, od těch největších pro parejnoky a hroživé polorejnyky po menší kluky, bahníky z Tichého oceánu a velké ropušnice od západoindického pobřeží, jejichž jed je stejně účinný jako jed chřestýše.

Bond přimhouřil oči, když si všiml, že všechna nebezpečná akvária jsou téměř do poloviny naplněna bahnem nebo pískem.

Vybral si jedno akvárium s šestipalcovými ropušnicemi. Věděl něco o chování těchto smrtelně nebezpečných druhů, zvláště to, že útočí jen při dotyku.

Vrchní hranu akvária měl v úrovni pasu. Vyndal z kapsy solidní kapesní nůž a otevřel nejdelší čepel. Pak se naklonil nad akvárium a namířil špičku nože mezi oči vystupující z hrbolaté hlavy. Jakmile rozčeřil hladinu, hřbetní ploutev pravé ryby se hroživě naježila a její mramorované pruhy zmizely v jednolitě hnědi. Pomalu rozevřela křídlovité prsní ploutve v přípravě na útok.

Bond učinil prudký výpad a propíchl hlavu ryby, která začala divoce bít ocasem. Pak ji po skle pomalu vytáhl z akvária. Ustoupil stranou a odhodil rybu na zem, kde se bez ohledu na probodnutou lebku dál mrskala a vyskakovala.

Bond se naklonil nad akvárium a vnořil ruku hluboko do bahna a písku.

Ano, byly tam. Tušení ho neklamalo. Prsty nahnatal v bahně natěsnané řady mincí v mělké krabici bez víka.

Jednotlivé řady byly odděleny přepážkami. Vytáhl jednu minci a i s rukou ji opláchl v čistší vodě u hladiny. Posvítil si na ni baterkou. Byla velká asi jako současný pětišilink a přibližně stejně silná, jenže byla zlatá. Na rubu byl španělský erb, na lici hlava Filipa II.

Bond si pohledem změřil akvárium. Jen v tomhle musely být tisíce mincí, které by tu žádného celníka nenapadlo hledat. Tak mezi deseti a dvaceti tisíci dolary sřeženými jedovatým Cerberem. Muse-la je před týdnem přivést Secatur ze své poslední cesty. Sto akvárií. Takže tak za sto padesát tisíc dolarů zlata na jednu cestu. Brzy si pro akvária přijdou nákladní auta. Někde na vedlejší silnici nějakí lidé gumovými kleštěmi vytáhnou smrtící ryby a buď je hodí do moře, nebo spálí. Vylijou vodu i s bahnem a opláchnuté zlaté mince nasypou do vaků. Ty pak rozdělí mezi agenty, kteří mince rozpustí na trhu. To vše za důkladné účetní asistence Bigovy mašinerie.

Byl to plán přesně podle filozofie pana Biga, plán účinný, technicky dokonalý a téměř neprůstřelný.

Bond ho musel obdivovat. Sklonil se k podlaze, napíchl ropušnici z boku a vhodil ji zpátky do akvária. Neměl v úmyslu odhalovat své znalosti nepříteli.

Ve chvíli, kdy se odvrátil od akvária, se ve skladišti náhle rozzářila všechna světla a odněkud se ozval autoritativní hlas: „Ani se nehněte. Pracký nahoru!“

Bond se okamžitě skulil pod akvárium. Stačil ještě zahlédnout Raubířovu hubenou postavu, jak asi dvacet yardů od něj směrem k hlavnímu vchodu sklání hledí pušky. Modlil se, aby Raubíř minul a aby mísa pod akváriem byla krytá.

Naštěstí byla potažená pletivem. Ve chvíli, kdy se převálil do vedlejší uličky, se ozval výstřel, nad Bondem něco plesklo, akvárium s ropušnicí se s třeskem rozlétlo a voda se vylila na zem.

Bond rychle běžel mezi akvárii k jediné ústupové cestě. Když zahýbal za roh, ozval se další výstřel a u ucha mu jako bomba explodovalo akvárium se žralokem křídlatým.

Nacházel se teď na jednom konci skladiště a Raubíř byl asi padesát yardů od něj. Bond neviděl žádnou možnost, jak se dostat ke svému oknu na druhé straně středové uličky. Na chvíli se zastavil, aby nabral dech a promyslel, co dál.

Uvědomil si, že řady akvárií ho chrání jen od kolen nahoru. Tuto skutečnost mu vzápětí připomněla kulka, která se mezi jeho nohama zaryla do hromady lastur, jejichž úlomky se rozlétly do vzduchu jako bzučící vosy. Vyrazil doprava a další výstřel mu těsně minul nohy. Kulka se odrazila od podlahy a roztránila obrovský demižon s mlži, kteří se rázem ocitli na podlaze. Bond se dlouhými skoky rozběhl zpátky. Vytáhl berettu, a když přebíhal přes středovou uličku, dvakrát vystřelil. Viděl Raubíře jak uskakuje, když se mu u hlavy rozlétlo jedno akvárium.

Bond se při zvuku tříštěného skla a plesknutí vody o podlahu pousmál.

Okamžitě zaklekl na jedno koleno a vypálil na Raubířovy nohy, ale padesát yardů bylo na jeho nízkokalibrovou pistoli příliš daleko. Ozvalo se zařinčení dalšího akvária, ale druhý výstřel jen naprázdno zazvonil o železně vstupní dveře.

Občasnými výstřely si držel Raubíře od těla, ale věděl, že bitva je ztracena. Zatímco Raubíř měl zřejmě nekonečné zásoby munice, Bondovi zbývaly v pistoli dvě kulky a v kapse poslední zásobník.

Jak pobíhal sem a tam a klouzal po vzácných rybičkách, které se divoce mrskaly na betonové podlaze, občas popadl nějakou obrovskou lasturu křídlatce nebo šišouna a hodil ji po nepříteli. Často se působivě rozbila o rám některého akvária, ale jiný účinek neměla. Bond uvažoval o tom, že rozstřílí světla, ale bylo jich tu nejméně dvacet ve dvou řadách, takže od této varianty nakonec ustoupil.

Zbývala mu poslední lest, jejíž pomocí by mohl uniknout. Změnit současnou situaci považoval za lepší, než se vyčerpávat takovouhle klukovskou přestřelkou.

Když měl uličku s jedním prostřeleným akváriem, zvrhnul je na zem. Bylo stále napůl plné vzácných thajských bojovnic a Bouda potěšilo, když se drahý obsah za třeskotu skla vylil na podlahu.

Deska položená na kozách se uvolnila. Bond rychle sáhl po svých botách a vyskočil na ni.

Raubíř ztratil svůj cíl z dohledu, takže se na chvíli rozhostilo tišicho podbarvované hlukem kompresorů, kapáním vody z rozbitých akvárií a pleskáním umírajících rybiček. Bond si natáhl boty a pevně zavázal tkaničky.

„Hele, Angláne, vylez,“ zavolal Raubíř domlouvavě, „nebo začnu házet granáty. Čekal jsem tě, a tak jsem se slušně vyzbrojil.“

„Asi bych se měl vzdát,“ zavolal Bond s dlaněmi u úst. „Ale jen proto, žes mě trefil do kotníku.“

„Nebudu střílet. Odhoď bouchačku na podlahu, dej pracky nahoře a vystup do středové uličky. Trochu si promluvíme.“

„Zřejmě nemám na vybranou,“ řekl Bond a vložil do svého hlasu beznaděj. Beretta s rachotem dopadla na zem. Bond vytáhl z kapsy zlatou minci a zastrčil si ji do ob vazů levé ruky.

Když sestupoval na podlahu, zaúpěl. Po cestě ke středové uličce za sebou těžce vlekl levou nohu a ruce držel v úrovni ramen. Zastavil se uprostřed uličky.

Raubíř jen v ponožkách se k němu pomalu blížil. Byl přikrčený a mířil Bondovi na břicho. Bouda potěšil pohled na jeho mokrou košili a řeznou ránu nad levým okem.

Raubíř se držel při levé straně uličky. Asi deset yardů od Bouda se zastavil, když jednou nohou narazil na nějakou překážku na betonové podlaze.

„Pracky vejš,“ ukázal puškou.

Bond zaúpěl a trochu zdvihl ruce, takže je měl téměř přes obličej, jakoby v obranném gestu.

Mezi prsty viděl, jak Raubíř něco prudce odsunul nohou. Bond zaslechl jemné odsunutí zástrčky. Za krytem rukou se mu zablesklo v očích. Stiskl zuby. Teď už věděl, co se stalo Leiterovi.

Raubíř znovu vykročil a na místě, kde stál, po něm zůstala mokrá stopa.

„Bože,“ řekl Bond, „musím si sednout. Ta noha už mě neudrží.“ Raubíř se zastavil pár stop od něj. „Zůstaneš stát, dokud mi neodpovíš na pár otázek, Angláne.“ Vycenil tabákem zbarvené zuby. „Brzo se naležíš až až.“ Raubíř stál a prohlížel si ho. Bond se tvářil schlíplé. Za poraženeckým výrazem obličeje však pracoval přesný mozek.

„Ty všetečnej parchante,“ řekl Raubíř...

V tom okamžiku Bond uvolnil z ob vazů levé ruky zlatou minci. Zazvonila o betonovou podlahu a začala se kutálet.

Ve zlomku vteřiny, kdy se Raubíř podíval dolů, pokusil se mu Bond pravou nohou vykopnout pušku z ruky. Raubíř stiskl kohoutek a kulka neškodně proletěla skleněným stropem. V téže okamžiku se Bond vrhl s nataženými rukama proti soupeřovu břichu.

Narazil na něco měkkého a bolestně vyhekl. Bolest mu projela

levou rukou. Raubíř ho puškou přetáhl přes záda. Bond zaúpěl a slepý bolestí se vrhl na soupeře. S hlavou vtaženou mezi ramena útočil oběma rukama a snažil se ho srazit k zemi. Když ucítil, že Raubíř ztrácí rovnováhu, napřímil se a nakopl ho okovanou botou do kolena. Ten vykřikl a upustil pušku ve snaze zachránit sám sebe. Když se skládal k podlaze, Bond ho zasáhl zvedákem a odhodil ho ještě pár stop od sebe.

Raubíř spadl doprostřed uličky a Bond teď zřetelně viděl odsunutou zástrčku jakéhosi poklopu.

Jakmile tělo dopadlo na zem, poklop se začal otáčet kolem vodorovné středové osy a Raubíř téměř zmizel v propadlišti.

Když cítil, že se pod ním propadá podlahu, zaječel hrůzou a zatápal rukama po nějaké opoře. Zachytil se okraje otvoru a celým tělem zůstal viset kdesi v prostoru pod betonovou podlahou. Šest stop široký železobetonový panel se zvolna dotočil na ose až do svislé polohy, v níž zůstal stát. Po obou jeho stranách zely černé obdélníky.

Bond zalapal po vzduchu. Dal si ruce v bok a snažil se popadnout dech. Pak zašel k okraji pravého otvoru a podíval se dolů. Vyčerpáný Raubíř s vyceněnými zuby a vykulenými očima něco mmlal.

Bond neviděl pod něj, ale slyšel šplouchání vody o základy budo vy a matné pableskování ze strany, kde bylo moře.

Bond odhadoval, že odtud bude přímý výstup do moře, chráněný jen drátěným pletivem nebo mříží.

Raubířovo mmlání se změnilo ve slabý nářek a Bond slyšel, jak dole něco víří, probuzeno světlem. Zřejmě kladivoun nebo žralok tygrí, pomyslel si.

„Vytáhni mě, kamaráde, dej mi šanci. Vytáhni mě. Děl už to nevydržím. Udělám všechno, co budeš chtít. A všechno ti řeknu,“ žadonil Raubíř chraplavým šepotem.

„Co se stalo Solitaire?“ podíval se Bond do těch položených očí. „To byla Bigova práce. Řekl mi, abych zařídil únos. Že na to mám najmout dva chlapy z Tamy. Nějakýho Drsnáka a nějakýho Mukla. Prej že je najdu v kulečnickový herně za Oázou. Nic se jí nestalo. Vytáhni mě, brácho.“

„A co ten Američan, Leiter?“

Raubířův zmučený výraz prosil o slitování. „Byla to jeho chyba. Brzo ráno mě vytáhl a nakecal mi, že tu hoří. Že prej jel kolem autem. Pak mě sem násilím dovezl a chtěl to tu prohledat. Jenže se propadl. Nehoda. Přisáhám, že to byla jeho

chyba. Vytáhli jsme ho, ještě než byl úplně hotovej. Přežije to.“

Bond se chladně podíval na bělavé prsty, které se úpěnlivě držely ostrého betonového okraje. Věděl, že Raubíř musel odsunout zástrčku a nějak nasměrovat Leitera k propadlišti. Představil si jeho tri-umfální smích a později i jeho krutý úsměv, když psal vzkaz a pak jej zastrkával do ob vazů žraloky okousaného těla.

Na okamžik se ho zmocnila slepá zuřivost. Dvakrát ostře kopl.

Z hlubiny se ozval krátký výkřik, následovaný mohutným šplouchnutím a zvuky vřavy.

Bond popošel k okraji propadliště a strčil do vztyčené betonové desky, která se lehce otočila na středové ose.

Ještě než zcela uzavřela temný otvor, Bond zaslechl jediné noso-vé chrochtnutí, jaké by vydalo prase s plnou tlamou.

Takový zvuk vydává žralok, který vynoří svou odpornou plochou hlavu nad hladinu a zakousne se do plovoucí mrtvoly. Zachvěl se a nohou zajistil poklop zástrčkou.

Z podlahy sebral zlatou minci i svou berettu. Odešel k hlavnímu vchodu a na chvíli se obrátil, aby přehlédl zpustošené bojiště. Uvědomil si, že tu nic nenasvědčuje prozrazení tajemství. Akvárium s ropušnicí, pod které Bond skočil, bylo rozbité, a až přijdou ostatní, nepřekvapí je, když v jeho zbytcích najdou mrtvou rybu. Ze žraločí nádrže vytáhnou Raubířovy pozůstatky a oznámí panu Bigovi, že prohrál v přestřelce, při níž vznikla x-tisícová škoda, která se musí odstranit, než Secatur přiveze další náklad. Zřejmě objeví něk-olik Bondových střel a zjistí, že to byla jeho práce.

Bond zaplašil děsivé představy dění pod betonovou podlahou. Zhasl světla a vyšel ven.

Měl pocit, že přispěl alespoň malou částkou na Solitaire a Leitera-ův účet.

KAPITOLA 16 PŘESUN NA JAMAJKU

Ve dvě hodiny v noci odjel Bond od přístavní hráze a přes město se dostal na 4. ulici, která ústila na výpadovku do Tampy.

Beze spěchu ujížděl po čtyřproudové betonové dálnici lemované nekonečnými alejemi motelů, tábořišť pro obytné přívěsy a obchodů s plážovým nábytkem, mušlemi a sádrovými trpaslíky.

Zastavil se v podniku zvaném „Větry zálivu“ a objednal si dvojité Bourbon Old Grandad s ledem. Než mu ho přinesli, zašel se na toaletu umýt. Obvazy na bolestně se hlásící levé ruce měl špinavé od bahna. Hojící se prst si znovu zlomil o Raubířovo břicho. S tím už se však nedalo nic dělat. Oči měl rudé únavou a nedostatkem spánku. Vrátil se do baru, vypil svůj Bourbon a objednal si další. Barman působil jako vysokoškolák, který si tu o prázdninách přivydělává. Chtěl si povídat, ale Bondovi se nedostávalo slov. Jen seděl, zíral do sklenice a myslel na Leitera a na Raubíře a slyšel odporné žraločí chrochtání.

Zaplatil, vyšel ven, nasedl do vozu a přešel most. Větr z zálivu mu ochladil tvář. Za mostem zahrnul doleva k letišti a zastavil se u prvního motelu, který byl v provozu.

Majitelé motelu - dvojice středního věku - poslouchali kubánskou rumbu a popíjeli whisky. Bond se jim snažil napovídat, že mezi Sarasotou a Silver Springs píchl, ale nijak je to nezajímalo - na rozdíl od jeho deseti dolarů. Bond zajel k chatce číslo pět, muž mu otevřel dveře a rozsvítil. Byla tu manželská postel, sprchový kout, komoda a dvě židle. Vymalováno bylo modře a bíle. Vypadalo to tu čistě a Bond si vděčně odložil kufřík a popřál majiteli dobrou noc. Svlékl se a bez skládání naházal oblečení na židli. Pak se rychle osprchoval, vyčistil si zuby, vykloktal ostrou ústní vodou a zalezl do postele.

Okamžitě usnul klidným bezesným spánkem. Od příjezdu do Ameriky to byla první noc, kdy mu nazítří nehrozil žádný střet. Vzbudil se v poledne a zašel si do blízké samoobslužné restaurace, kde mu minutkář připravil výtečný třípatrový sendvič a stejně výtečnou kávu. Poté se Bond vrátil do svého pokoje a napsal podrobnou zprávu pro FBI v Tampě.

Vynechal jakoukoli zmínku o zlatě v akváriích s jedovatými rybami, aby neodradil Biga od dalších akcí na Jamajce, jejichž podstatu musel teprve odhalit. Věděl, že škody, které mu dosud napáchal, nemají žádný vztah k vlastnímu smyslu jeho poslání, tedy k objevení a zabavení zlatého zdroje a případného zničení pana Biga.

Odjel na letiště a několik minut před odletem nasedl do stříbrného čtyřmotorového letadla. V souladu se zprávou, již zaslal na FBI, nechal Leiteraův vůz na letištním parkovišti. Když však viděl ve zce-la zbytečném plášti do deště postávat u stánku se suvenýry nějakého muže, který si nic nekupoval, připadlo mu, že to vůbec nemusel hlá-sit. Plášť do deště bývá většinou příznačný pro lidi z FBI. Bond si byl jistý, že jsou tam proto, aby se ujistili o jeho odletu. Kam v Americe vkročil, zanechával mrtvoly. Ještě před odletem stihl zavolat do nemocnice v St. Petersburgu. Pak si to vyčítal, protože Leiter byl stále v bezvědomí a nic nového se nedělo. Ano, pošlou mu telegram, až budou vědět něco určitého.

V pět večer obletěli Tampský záliv a zamířili na východ. Slunce už bylo nízko nad obzorem. Poměrně daleko po levé straně je minu-lo letadlo z Pensacoly. Zanechávalo za sebou čtyři bílé pruhy, které téměř nehybně zůstávaly viset v poklidném vzduchu. Brzy dokončí závěrečný oblet a snese se k pobřeží zálivu plného staříků v barevných košilích. Bond byl rád, že je na cestě k mírně zvlněné zelené krajině Jamajky a že za sebou nechává drsný kontinent hojnosti a bláhobytu.

Letadlo přelétalo Floridu přes akry džungle a bažin beze známek lidského osídlení a na křídlech mu do padající tmy blikala červená a zelená světla. Brzy byli nad Miami, tou drahou pastí na turisty, s dopravními tepnami osvětlenými neony. Z přístavu se vinula státní dálnice číslo 1 zlatě lemovaná motely, benzinovými čerpadly a stán-ky s ovocem, která vedla podél pobřeží přes Palm Beach a Daytonu do tří sta mil vzdáleného Jacksonvillu. Bond si vzpomněl na snídani v Jacksonvillu před necelými třemi dny a na všechno, co se od té doby přihodilo.

Za chvíli je čekalo krátké mezipřistání v Nassau a pak přelet Kubu, pravděpodobně přes nějaké tajné místo, kam Big ukrýl Solitaire. Dívka zřejmě uslyší letadlo a třeba jasnozřivě vzhledne k obloze a na chvíli pocítí Bondovu blízkost.

Napadlo ho, jestli se ještě někdy uvidí a dokončí, co začali. To však bude muset počkat až po splnění úkolu. Bude to

odměna čekající v cíli cesty, která začala před třemi týdny v mlhou zahaleném Londýně.

Po koktejlu a časně večer přistáli v Nassau a strávili půl hodiny na nejbohatším ostrově světa, na jehož písku zmizely pod kanastovými stolky tisíce milionů liber šterlinků a kde se bungalovy obkložené pandány a přesličky prodávaly po padesáti tisících liber.

Nechali platinovou zastávku za sebou a brzy už přelétali pomrkávající perleťová světla Havany, ve své pastelové skromnosti tak odlišná od křiklavého nočního osvětlení amerických měst.

Po přeletu Kuby se ve výšce patnácti tisíc stop dostali do jedné z oněch prudkých tropických bouří, která promění vnitřek letadla z příjemného pokoje v životu nebezpečné místo. Velký letoun se kývácel a propadal a jeho vrtule občas zařvaly ve vakuu, občas se ostře zahryzly do pevné vzduchové stěny. Štíhlý trup se otřásal a houpal. V kuchyňce letadla rachotilo nádobí a silný déšť bičoval plexisklová okna.

Bond sevřel opěradla. Pronikavě ho zabolelo v levé ruce, až musel tiše zaklít.

Podíval se na police s časopisy a pomyslel si: ty jsou nám v patnácti tisících stop k ničemu, stejně jako kolínská na toaletě, jídla na objednávku, žiletka zdarma nebo „orchidej pro vaši dámu“, která se teď ostatně stejně třásla v lednici. Téměř jistě by byly nanic i záchranné pásy a záchranné vesty s pišťalkou, které tu steward předváděl, těžko by použili i červeně svítící malou záchrannou lampičku.

Kdepak, jakmile je unavený kov vystavován příliš velkým tlakům, jakmile zařízení na odstranění námrazy prověřuje zamilovaný pozemní mechanik a svou práci odbyde, ať už se to stane v Londýně, Idlewildu, Ganderu nebo Montrealu, kde všude se podobné věci prostě čas od času stávají, zřítí se pohodlné vrtulové letadlo do moře či na pevninu, protože je prostě těžší než vzduch, omylné a nepodstatné. Zřítí se i se čtyřiceti lidmi, kteří jsou také těžší než vzduch, omylní v omylném a nepodstatní v nepodstatném letadle, a výslednicí toho všeho je jen díra v zemi nebo šplouchnutí moře. Stejně je to všechno osud, tak nač si s tím lámat hlavu. A osud leží v nedbalých prstech pozemního mechanika nebo v nepozornosti mužika v rodinném autě, který vjede do křižovatky na červenou a napálí to do vás, když se vrátíte třeba od milenky. S tím vším se nedá nic dělat. Člověk začne umírat ve chvíli, kdy se narodí. Celý život je směřováním k smrti.

Takže klid. Zapal si cigaretu a buď vděčný, že žiješ a že můžeš vdechnout kouř hluboko do plic. Od chvíle, kdy jsi opustil mateřské lůno a poprvé zakňoural do chladného nepřátelského světa, ti tvé hvězdy umožnily urazit už celkem slušný kus cesty, takže ti snad dovolí i doletět na Jamajku. Copak neslyšíš ty veselé hlasy, jak celý den ševlí do sluchátek: „Jděte na přistání, BOAC. Jděte na přistání, Panam. Jděte na přistání, KLM?“ Copak neslyšíš, jak tě také vybízejí: „Jděte na přistání, Transcarib. Jděte na přistání, Transcarib?“ Ne-ztrácej víru v osud. Vzpomeň si na ty příšerné okamžiky, kdy jsi včera pohlížel do tváře smrti v ústí Raubiřovy pušky. A stále žiješ, ne? Tak, a už jsme z toho venku. Snad ti to mělo připomenout, že když to umíš s pistolí, neznamená to ještě, že jsi tvrdý chlap. Hlavně na to nezapomínej. Za tohle šťastné přistání na letišti Palisadoes vděčíš svému osudu. Tak mu raději poděkuj.

Bond si odvázal bezpečnostní pás a otřel si pot z obličeje.

K čertu s létáním, pomyslel si, když sestupoval ze schůdků velkého silného letadla.

Na letišti na něj čekal Strangways, šéf tajné služby v Karibské oblasti, takže celní, imigrační a finanční kontrolou prošel rychle a bez obtíží.

Blížila se jedenáctá a noc byla tichá a horká. Z falických kaktusů po obou stranách silnice se pronikavě ozývaly cikády a Bond vděčně hltal zvuky a vůně tropů, když vojenskou dodávkou projížděli cípem Kingstonu a dále pak pokračovali k trpytivým, měsícem zalitým úpatím Modrých hor.

Cestou mluvili jednoslabičně, dokud se neusadili na verandě Strangwaysova úhledného bílého domu na úpatí Kamenného vrchu. Strangways nalil oběma silnou whisky se sodou a pak Bonda stručně informoval, co se v rámci případu odehrálo na Jamajce.

Byl to štíhlý vtipný pětáctník, bývalý korvetní kapitán zvláštního oddílu RNVR. (Royal Naval Volunteer Reserves, neboli Královské námořní dobrovolné zálohy - pozn. překladatele). Přes jedno oko měl černou pásku a orlí pohled druhého oka prozrazoval muže uvyklého sledovat moře z můstku torpédoborce. Opálený obličej však měl vrásčitý a z jeho trhaných pohybů a úsečných vět Bond usoudil, že je nervózní a velice napjatý. Byl však určitě schopný, měl smysl pro humor a nejevil žádné známky žárlivosti na člověka z hlavního stanu, který mu vpadl do revíru.

Bond cítil, že spolu budou dobře vycházet, a těšil se na spolupráci.

Strangways mu vyprávěl následující příběh:

Vždycky se proslýchalo, že na Ostrově překvapení je poklad, a legendy o Krvavém Morganovi tyto pověsti jen posilovaly.

Malý ostrůvek ležel přesně uprostřed Žraločí zátoky, v níž byl malý přístav. Zde začínala magistrála, která vedla přes Kingston až na severní pobřeží.

Velký bukanýr si zvolil Žraločí zátoku za své sídlo. Ostrůvek v zátocě ho dělil od sídla guvernéra v Port Royal, takže Morgan mohl nepozorovaně odplovat i připlouvat. Ani guvernérovi nebyl tento stav věci proti mysli. Koruna chtěla být k Morganově pirátské činnosti slepá, dokud nebude Karibské moře vyčištěné od Španělů. Když to Morgan dokázal, byl ještě povýšen do šlechtického stavu a jmenován jamajským guvernérem. Do té doby s ním Britové oficiálně odmítali mít cokoli společného, aby se vyhnuli evropské válce se Španělskem.

Takže až do chvíle, kdy se z pytláka stal hajný, používal Morgan Žraločí zátoku jako svou základnu. Postavil tu tři domy na sousedních pozemcích a místo nazval Llanrumney po svém velšském rodišti. Sídla pojmenoval „Morganův dům“, „Doktorův dům“ a „Dámský dům“. Dodnes se v jejich zříceninách nacházejí různé přezky a mince.

Morganovy lodě vždy kotvily ve Žraločí zátocě a opravovaly se na závětné straně Ostrova překvapení, jehož korálové a vápencové útesy strmí uprostřed zátoky. Korunu ostrova tvořila džungle o rozloze jednoho akru.

Morgan naposled odjel z Jamajky roku 1863 za doprovodu stráží, protože měl být ve vlasti souzen za pohrdání

Korunou. Jeho poklad zůstal kdesi na Jamajce a on sám zemřel v bídě, aniž by místo pokladu někomu prozradil. Muselo to být úctyhodné bohatství pocházející z nesčetných nájezdů na Hispaniolu, z přepadení mnoha španělských lodí naložených drahými kovy, z vydrancování Panamy a vyplnění Maracaiba, které však zmizelo beze stopy. Lidé se domnívali, že tajemný poklad leží kdesi na Ostrově překvapení, ale hledači pokladů tu marně kopali a potápěli se celých dvě stě let. Pak asi před půl rokem došlo během několika týdnů hned ke dvěma událostem, pokračoval Strangways. Z vesnice ležící ve Žraločí zátoce zmizel mladý rybář a ostrov koupil od současného majitele - bohaté dobytčářské firmy Llanrumney Estate, která se navíc zabývala vývozem banánů - anonymní newyorský syndikát, a to za směšnou cenu tisíce liber.

Pár týdnů po prodeji vplula do Žraločí zátoky jachta Secatur a zakotvila v Morganově starém kotvišti na závětrné straně ostrova. Její posádku tvořili převážně černoši. Dali se do práce a ve skalnaté stěně ostrova vybudovali schodiště a nahoře postavili řadu nízkých chatrčí z proutí a hlíny.

Měli zřejmě dostatečné zásoby, takže od rybářů v zátoce nakupovali jen čerstvé ovoce a pitnou vodu.

Byli mlčenliví, spořádaní a nedělali potíže. Celníkům v sousedním Port Maria řekli, že tu budou pro společnost Ourobours Inc. chytat tropické akvarijní rybky zvláště jedovaté druhy, a sbírat vzácné mušle. Ty pak nakupovali ve velkém množství od rybářů z okolních vesnic.

Týden se z ostrova ozývaly výbuchy, které místní lidé přičítali budování velké nádrže na ryby.

Secatur začala každých čtrnáct dní pravidelnou kyvadlovou dopravu mezi Žraločí zátokou a Mexickým zálivem a pozorovatelé s dalekohledy potvrdili, že před každým odplutím nakládá převozní akvária. Půl tuctu mužů vždy zůstalo na ostrově. Kánoe, které se snažily přiblížit k ostrovu, byly důrazně varovány strážným, který neustále seděl na úpatí schodiště a chytal ryby poblíž úzkého mola, u něhož Secatur při svých návštěvách kotvila na dvou kotvách, dobře chráněná před převažujícími severovýchodními větry.

Za dne se u ostrova nikdo přistát neodvážil a po dvou tragických pokusech o to už nikdo nikdy neusiloval ani v noci. První pokus učinil místní rybář, který báhorkám o lovu akvarijních rybek moc nevěřil a jemuž nedaly spát pověsti o zakopaném pokladu. Jedné noci se na ostrov vypravil a nazítlí moře vyplavilo jeho tělo na útes, až na trup a část stehna sežrané žraloky a barracudami.

Zhruba v době, kdy měl dosáhnout cíle, vzbudilo celou rybářskou vesnici příšerné bubnování, které vycházelo z osnova. Rybáři usoudili, že jde o vúdúistické bubny, které začínaly téměř neslyšně a pokračovaly v crescendo až do úděsného hromobití, které pak zvolna ustalo. Celé to trvalo asi pět minut.

Od té doby byl ostrov tabu a kánoe se i za denního světla držely v uctivé vzdálenosti.

V té době se Strangways o tamní dění začal zajímat a poslal podrobnou zprávu do Londýna. Vzhledem k tomu, že společnosti Reynolds Metal a Kaiser Corporation objevily na Jamajce bohatá naleziště bauxitu, začala být roku 1950 považována za strategicky důležitou. Strangways soudil, že na Ostrově překvapení mohli klidně budovat základnu malých ponorek s jednočlennou posádkou pro případ války, neboť Žraločí zátoka byla poblíž trasy Reynoldsových lodí odplouvajících s náklady bauxitu z nedalekého přístavu Ocho Rios.

Londýn předal Strangwaysovu zprávu Washingtonu, odkud zjistili, že ten newyorský syndikát, který Ostrov překvapení koupil, vlastní výhradně pan Big.

To bylo před třemi měsíci. Strangways dostal rozkaz za každou cenu na ostrov proniknout a zjistit, co se tam děje. Zahájil rozsáhlou a složitou akci. Najal si pozemek v západní části Žraločí zátoky, jemuž se říkalo Krásná poušť a na němž byla ruina jednoho z nejslavnějších jamajských panských domů z počátku devatenáctého století, ale také moderní chata s přímým výhledem na kotviště Secatur u Ostrova překvapení.

Z námořní základny na Bermudách si přivezl dva nejlepší plavce a nechal ostrov dnem i nocí pozorovat dalekohledy. Nic podezřelého nezjistil, a tak za jedné temné klidné noci vyslal oba plavce, aby prozkoumali okraje ostrova pod hladinou.

Strangways popsal své zděšení, když asi hodinu poté, co odplavali přes necelých tři sta yardů širokou úžinu, spustily na ostrově bubny. Té noci se muži nevrátili.

Následujícího dne byli oba vyplaveni v různých částech zátoky. Tedy spíše bylo vyplaveno to, co zbylo po žralocích a barracudách. V tomto okamžiku Bond Strangwaysovo vyprávění přerušil. „Počkejte,“ řekl, „co máte pořád s těmi žraloky a barracudami?“

Jednak se kolem Jamajky téměř nevyskytují, jednak tu není moc případů útoků na lidi, a v neposlední řadě většinou neloví v noci. V žádném případě nevěřím tomu, že by tyhle ryby v noci zaútočily, pokud by ve vodě necítily krev.

Občas snad ze zvědavosti chňapnou po nějaké bělejší noze. Kolik takových případů je na Jamajce známo?“

„Poslední případ se udál v kingstonském přístavu v roce 1942,“ odpověděl Strangways. „Nějaká dívka se nechala vléct na laně za motorovým člunem a kopala při tom nohama. Ty bílé komíhající nohy musely ve vodě vypadat obzvláště lákavě. Rychlost měla taky správnou. V podstatě se shodujete s obecně přijímanou teorií. Mí

muži měli navíc harpuny a nože. Myslel jsem, že jsem udělal všechno, abych je ochránil. Strašná záležitost. Dokážete si představit, jak mi bylo. Od té doby jsme neudělali nic, jen jsme se snažili přes Koloňální úřad ve Washingtonu získat legální přístup na ostrov. Je přece majetkem amerického občana. Jenže tohle se vyřizuje strašně pomalu, zvláště když na ty lidi nic nemáme. Zřejmě mají ve Washingtonu mocného ochránce a využívají služeb nějakých chytrých mezinárodních právníků. Jsme naprosto bezmocní. Londýn mi řekl, ať vydržím, než přijedete.“ Strangways upil whisky a tázavě se na Bonda zahleděl.

„Kde je teď Secatur?“ zeptal se Bond.

„Stále ještě na Kubě. Podle CIA tam připlula asi před týdnem.“

„Kolik cest absolvovala?“

„Něco kolem dvaceti.“

Bond si vynásobil sto padesát tisíc dolarů dvaceti. Pokud se ne-mýlil v odhadu, pan Big už z ostrova odvezl za milion liber zlata. „Učinil jsem pro vás nějaká prozatímní opatření,“ řekl Strangways.

„Najal jsem vám ten dům na Krásné poušti a mám pro vás auto, kupé Sunbeam Talbot. Má nové gumy. Je rychlé. Sedí mu místní silnice. Mám pro vás k ruce jednoho dobrého chlapa. Je z Kajmanských ostrovů a jmenuje se Quarrel. Nejlepší plavec a rybář v Karibiku. Velmi vstřícný. A půjčil jsem si rekreační dům Západoindické citrusové společnosti v Zátocě kapustňáků. To je na druhém konci ostrova. Tam si teď můžete týden odpočinout a trochu trénovat, než přijede Secatur. Budete muset být v kondici, jestli máte proniknout na Ostrov překvapení, a podle mě je to jediná možnost. Co bych pro vás mohl ještě udělat? Přirozeně budu nablízku, ale kvůli spojení s Londýnem a s Washingtonem se musím zdržovat v Kingstonu. Chtějí být neustále informováni, co tu budeme provádět. Mám ještě něco zařídit?“ Bond se zamyslel.

„Ano,“ řekl. „Mohl byste zařídit, aby nám z Londýna poslali jeden potápěčský oblek s lahvemi se stlačeným vzduchem. Těch lahví hodně. A pár dobrých harpun. Francouzi říkají, že nejlepší je značka ‚Champion‘. Dobrou podvodní baterku. Útočnou dýku. Veškeré materiály o barracudách a žralocích, které mohou získat od Muzea přírodní historie. A nějaký takový žraločí repelent, jaký používali Američané v Pacifiku. Ať to všechno pošlou přímou linkou BOAC.“

Bond se na chvíli odmlčel. „Abych nezapomněl,“ dodal ještě, „a nějakou tu přísavnou minu, jaké ve válce používali naši sabotéři proti nepřátelským lodím.“

KAPITOLA 17 FUNEBRÁCKÝ VÍTR

Papája s plátkem kmetky, mísa navršená červenými banány, plo-dy zlatolistu a mandarínky, míchaná vejce se slaninou, káva Blue Mountain - nejměkčí na světě - téměř černá jamajská mar-meláda a guavové želé.

Bond jen v šortkách a sandálech snídal na verandě, zíral na slun-cem zalitý Kingston a Port Royal a myslel na to, jaké má štěstí a jaké nádherné útesné okamžiky skýtá jeho tajemné a nebezpečné povolání.

Bond znal Jamajku dobře. Hned po válce tu plnil dlouhodobý úkol. Kubánští komunisté se tehdy pokoušeli proniknout do jamajských odborů. Byla to nepříjemná a nekonečná práce, ale během svého pobytu si Bond zamiloval velký zelený ostrov i jeho milé obyvatele s ohromným smyslem pro humor.

Po snídani přišel na verandu Strangways s vysokým snědým mu-žem v opané modré košili a starých hnědých keprových kalhotách. Byl to slíbený Quarrel z Kajmanských ostrovů a Bondovi se zalí-bil na první pohled. Kolovala v něm krev cromwellovských vojáků a bukanýrů. Měl hranatý obličej pevných rysů, strohá ústa a šedé oči. Negroidní na něm byl jen rozplácý nos a světlé dlaně.

Bond mu potřásl rukou.

„Dobrý den, kapitáne,“ řekl Quarrel. V jeho námořnickém světě to byl nejvyšší titul, který znal. Nesnažil se však vlichotit a v jeho hlase nebyla ani stopa po poníženém tónu. Mluvil jako námořník k námořníkovi a choval se přirozeně a upřímně.

Ten okamžik předurčil jejich přátelství, připomínající vztah skot-ského zemana s jeho vrchním lovčím; o autoritě se nehovořilo a ně-jaké poklonkování sem prostě nepatřilo.

Když probrali své plány, Bond zasedl za volant malého vozu, kte-rý přivezl Quarrel, a vyjeli na magistrálu. Strangways zůstal na mís-tě se soupisem Bondových požadavků.

Vyjeli před devátou, a když přejížděli horský hřeben, který na protáhlém ostrově připomínal hřbet krokodýla, bylo ještě chladno. Silnice se stáčela směrem k severním pláním a vedla překrásnou

krajinou, v níž se tropická vegetace měnila s nadmořskou výškou. Zelená úbočí hor ochmýřena bambusy, mezi nimiž temně pablesko-valy chlebovníky a občas se oslnivě rozzářil květ plaménku, se po-stupně svažovala do ebenových, mahagonových, mahotových a kam-peškových lesů. Když sjeli do Agualtského údolí, měli před sebou zelené moře cukrové třtiny a banánovníků, které se táhlo až k ozáře-ným palmovým hájům na severním pobřeží.

Quarrel byl dobrý společník a skvělý průvodce. Když projížděli slav-nými castletonskými palmovými zahradami, vyprávěl Bondovi o sklíp-kanech, o boji mezi obří stonožkou a škorpionem, který viděl na vlast-ní oči, vysvětloval rozdíl mezi samčí a samičí rostlinou u láhevniko-květých, popisoval jedovaté rostliny a hojivé účinky tropických bylin, tlak, jaký musí vyvinout kokosové jádro, aby se vyprostilo ze skořáp-ky, krátce pohovořil o délce kolibříčího jazyka, a vylíčil, jak krokodýli nosí své mladé v tlamě, naskládáné jako sardinky v konzervě.

Mluvil přesně, ale neoborně; používal jamajskou angličtinu, v níž rostliny „bojují o život“ nebo „se vzdávají“, „noční motýli“ jsou „ne-topýři“ a místo „líbit se“ se říká „milovat“. Při řeči zdvihal ruku na pozdrav lidem, které míjeli na silnici, a ti mu mávali a pokřikovali na něj jménem.

„Zdá se, že tu znáte spoustu lidí,“ řekl Bond, když je náhodou zatroubením pozdravil řidič autobusu s velkým nápisem LÁSKA na čelním skle.

„Pozoroval jsem Ostrov překvapení celý tři měsíce, kapitáne,“ od-pověděl Quarrel, „a touhle silnicí jsem jezdil dvakrát tejdne. Na Ja-majce vás za chvíli znají všichni. Pamatují si lidi.“

V půl desáté projeli Port Maria a zabočili na úzkou silničku, která vedla do Žraločí zátoky. Za zatáčkou se pod nimi náhle rozprostřela v celé své kráse. Bond zastavil a oba muži vystoupili z vozu.

Zátoka byla polokruhovitá, asi tři čtvrtě míle dlouhá. Modrou moř-skou hladinu čeřil lehký vánek od severovýchodu, který byl okrajem pasátu z pět set mil vzdáleného Mexického zálivu, odkud se vydal na svou dlouhou pouť kolem světa.

Asi míli od místa, kde stáli, narážely příbojové vlny na ostrovní útes. Bylo vidět malou ostrovní zátoku, v níž bylo kotviště. Ostrov překvapení vystupoval strmě z vody uprostřed zátoky a při jeho vý-chodní straně pěnily klidné vody.

Byl téměř kruhový a připomínal vysoký šedý dort se zelenou po–levou, posazený na modrém porcelánovém podnosu. Popošli a zastavili se přibližně v úrovni vrcholu ostrova, nějakých sto yardů nad několika rybářskými chatrčemi, které ležely za palma–mi lemovanou pláží. Quarrel však ukázal na jiné chatrče, ty z rákosy a bahna, jejichž doškové střechy prosvítaly zelení uprostřed ostrova. Bond si je prohlédl Quarrelovým dalekohledem. Kromě úzkého proužku koufe, který se rozplýval v mírném vánku, nezaznamenal žádné stopy života.

Přímo pod nimi, na okraji zálivu, byla voda na bílém písku svět–lezelená a s postupující hloubkou se barvila do tmavomodra. U pod–vodního útesu, který ve vzdálenosti asi sta yardů obkružoval ostrov, byla voda zabarvená hnědě, ale dál k ostrovu už byla opět tmavo–modrá se světlezelenými a akvamarinovými skvrnami. Quarrel řekl, že hloubka v kotvišti Secatur je asi třicet stop.

Nalevo, uprostřed západního ramene zátoky, prosvítala mezi stro–my malá bílá písečná pláž, jejich základna. Quarrel ji podrobně po–psal a Bond si deset minut pečlivě prohlížel třisetyardový úsek mezi ní a kotvištěm Secatur. Celkem strávil rekognoskačí terénu asi hodinu. Pak se vrátili k vozu a vyjeli na hlavní pobřežní komunikaci.

Projeli krásným malým banánovým přístavem Oracabessa a po–kračovali na Ocho Rios s velkým novým závodem na zpracování bauxitu. Odtud zamířili podél severního pobřeží k zálivu Montego, vzdálenému dvě hodiny. Psal se únor a sezóna byla v plném proudu. Vesnička s několika velkými hotely prožívala čtyřměsíční turistické žně, z nichž bude žít zbytek roku. Zastavili u motorestu na druhé straně širokého zálivu, naobědvali se a pokračovali odpoledním ved–rem další dvě hodiny k západnímu cípu ostrova.

V této části byly u pobřeží rozsáhlé mokřiny, takže se tu nic nedělo už od dob, kdy Kolumbus používal Zátoku kapustňáků jako příleži–tostné kotviště. Jamajští rybáři tu sice vystřídali Indiány kmene Arawa–ků, ale jinak celá oblast působila dojmem, že se v ní zastavil čas.

Bond si při pohledu na pláž pomyslel, že krásnější snad nikdy neviděl. Pět mil bílého písku, který se zvolna svažoval do příbojo–vých vln, a za ním v půvabném neladu palmy ubíhající k obzoru. Pod nimi vytažené šedé kánoe, vedle nich růžové mohyly lastur a mezi nimi ve stínu koufící rybářské chatrče se střechami z palmového listí, které oddělovaly mokřiny od pláže a moře.

Na volném prostranství mezi chatrčemi stála na zanedbaném trávníku na kůlech chata, která sloužila jako rekreační středisko pro zaměst–nance Západoindické citrusové společnosti. Na kůlech stála proto, aby její obyvatelé nesušovali termity, jinak byla chráněna jemným drátěným pletivem proti moskytům a pakomárcům. Bond sjel z hr–bolaté cesty a zaparkoval pod chatou. Zatímco Quarrel zobytnoval dva pokoje, Bond s ručником kolem pasu prošel mezi palmami k dvacet yardů vzdálenému moři.

Hodinu plaval a lenošil v teplé nadnášející vodě a myslel na Ost–rov překvapení a jeho tajemství, promítal si v myslí oněch tři sta yardů a uvažoval o žralocích, barracudách a jiných nebezpečích moře, té obrovské knihovny, která se nedá přečíst.

Když se vracel k dřevěné chatě, kousl ho první pakomárec. Quar–rel se musel smát, když viděl, jak se Bond plácá po zádech, která ho za chvíli začnou pořádně svědět.

„S těma nic nenaděláte, kapitáne,“ řekl. „Ale to svrbění umím odstranit. Nejdřív si dejte sprchu a spláchněte tu sůl. Koušou vřdy–ky večer tak hodinku a milujou slanou večeři.“

Když Bond vyšel ze sprchy, Quarrel vytáhl starou lékárnickou lahvičku a pomazal Bondovi kousnutí hnědou tekutinou, která páchla po kreozotu.

„U nás na Kajmanech máme těchhle kousavejch potvor víc než kdekoliv jinde na světě,“ řekl, „ale co známe tuhle medicínu, moc si jich nevšímáme.“

Melancholii desetiminutového stmívání brzy zaplašily hvězdy a zářící měsíc ve třetí čtvrti. Hučení moře se proměnilo v šepot. Střídání dvou převažujících jamajských větrů přineslo krátké bez–větrí, ale pak se koruny palem znovu rozšuměly.

Quarrel pohlédl k oknu.

„To je ‚funebráckej vítr‘,“ poznamenal. „Cože?“ nechápal Bond.

„Tak říkaj námořníci tomuhle větru, kterej přivane od moře a pak tam zas odvane,“ řekl Quarrel. „Od šesti večer do šesti ráno vyfouká funebráckej vítr z ostrova všechen špatnej vzduch. V šest ráno pak nastoupí ‚lékařskej vítr‘, kterej přifouká od moře příjemnej vzduch. Tak jim aspoň říkáme tady na Jamajce.“

Quarrel se podíval na Bonda.

„Myslím, že vy a funebráckej vítr máte podobnej džob, kapitáne,“ řekl polovážně.

Bond se krátce zasmál. „Ještě že nemusím dodržovat jeho pracov–ní dobu,“ řekl.

Zvenčí se začaly ozývat cikády a rosničky a do jemného pletiva na oknech nalétávali obrovští lišajové, kteří se na něm drželi a v třepo–tavém vytržení zírali na dvě petrolejové lampy zavěšené na strop–ních trámech.

Občas kolem prošla dvojice rybářů nebo skupina uhiňaných dí–vek. Všichni mířili k jedinému obchůdku s rumem, který byl na po–břeží uprostřed zálivu. Nikdo nešel sám ze strachu z pádící krávy, strašidelného zvířete, které se proti vám vyvalí s řetězy na nohou a plamennými nozdrami.

Zatímco Quarrel připravoval pikantní jídlo z ryb, vajec a zeleni–ny, které se mělo stát jejich hlavní stravou, Bond seděl pod lampou, zahloubán do knih, které mu Strangways vypůjčil z Jamajského in–stitutu, knih o tropickém moři a jeho obyvatelích od Beeba, Allyna a kolektivu, a o podmořském lovu od Cousteaua a Hasse. Až vyrazí na onu třisetyardovou cestu přes moře, musí mít patřičné vědomosti a nesmí nic ponechat náhodě. Znal formát pana Biga a předpoklá–dal, že zabezpečení Ostrova překvapení bude technicky dokonalé. Měl dojem, že nebude zahrnovat jednoduché prostředky jako střelné zbraně a výbušniny. Pan Big potřeboval pracovat nerušen policií. Musel se držet z dosahu zákona. Zřejmě využíval přírodních sil, kte–ré za něj měly odvést špinavou práci. Vraždil prostřednictvím žralo–ků, barracud, možná i rejnoků a chobotnic.

Přírodovědci uváděli v knihách hrůzostrašná fakta, ale Cousteauovy zkušenosti ze Středozemního a Haasovy z Rudého a Karibského moře byly povzbudivější.

Té noci se Bondovi zdálo o setkáních s obřími olihněmi a rejnoky, kladivouny a pilozubými barracudami, a tak ze spánku vykřikoval a potil se.

Následujícího dne začal pod Quarrelovým kritickým dohledem s tréninkem. Každé ráno odplaval míli podél pláže a zpátky běžel po pevném písku až k chatě. Kolem deváté nasedali do kánoe opatřené trojúhelníkovou plachtou a rychle ujížděli ke Krvavému zálivu a Oranžovému zálivu, kde končí písčité pláže a začínají útesy s malými zátokami a podvodními rify hned u pobřeží.

Tady vytáhli kánoi na pláž a s potápěčskými brýlemi, bodci a harpunami se vydávali na vzrušující výpravy do podmořských končin, jaké Bonda mohly čekat i ve Žraločí zátocě.

Lovili tiše jen pár yardů od sebe. Quarrel se pohyboval s lehkostí člověka, který je ve vodě skoro jako doma.

Bond se brzy naučil nebojovat s mořem, ale poddat se proudům a vírům a využívat je.

První den se vrátil domů pořezaný o korály a s tucty bodlin ježovky v boku. Quarrel se smál a ošetřil mu zranění. Pak ho jako každý další večer půl hodiny masíroval palmovým olejem a mluvil při tom o rybách, které ten den viděli, vysvětloval zvyky masožravých a býložravých, maskování ryb a jejich ústrojí pro změnu barvy v zkrvavené vodě.

Tvrdil také, že nepoznal rybu, která by zaútočila na člověka, kromě případů, kdy se ocitla v beznadějně situaci nebo kdy ve vodě byla krev. Vysvětlil Bondovi, že ryby v tropických vodách bývají málokdy hladové a že většinu svých zbraní mají k obraně, nikoli k útoku. Jedinou výjimkou, přiznal, je barracuda. „Podlá ryba“, jak ji nazval, nezná strach, protože kromě nemoci nemá žádné nepřátele, je schopna vyvinout na krátkou vzdálenost rychlost padesáti mil za hodinu a je vyzbrojena nejstrašnějšími zuby, jaké nemá žádná jiná mořská ryba. Jednoho dne zastřelili desetilibrovou barracudu, která plavala kolem nich, mizela v šedé hloubce a zase se objevovala pod hladinou, tiše a vyčkávavě si je prohlížela zlostným tygřímá očima z takové blízkosti, že viděli, jak se jí pomalu pohybují žábry a vlčí zuby se jí blýskají v předsunuté spodní čelisti.

Quarrel si nakonec vzal od Bonda harpunu a střelil ji do aerodynamického břicha. Okamžitě na ně zaútočila s otevřenými čelistmi, jako chřestýš. Bond proti ní rychle vyrazil bodcem, protože šla po Quarrelovi. Bodec skončil mezi jejími čelistmi, které se okamžitě zakously do oceli. Jak se ryba pokoušela vyrvat Bondovi bodec z ruky, Quarrel ji bodl nožem a ryba se začala zmítat s vyhrzlými vnitřnostmi, bodcem mezi zuby a harpunou trčící z těla. Quarrel sotva udržel lanko, ale postupně rybu pomalu přitahoval k podvodnímu útesu, vylezl na něj, vtáhl ji do jedné prolákliny a podřízl jí krk.

Když ji vykroutili bodec z čelistí, v oceli byly hluboké škrábance. Vytáhli rybu na břeh a Quarrel ji odřízl hlavu a kusem dřeva rozevřel čelisti. Horní čelist se spodní tvořily téměř pravý úhel. Tlamma byla plná ostrých zubů, kterých bylo tolik, že tvořily převis jako šindely na střeše. I na jazyku měla pár řad maličkých špičatých nazpět otočených zubů.

Dva obrovské tesáky vepředu připomínaly hada.

Přestože vážila jen něco málo přes deset liber, byla čtyři stopy dlouhá.

„Tyhle už střilet nebudem“, řekl Quarrel. „Jen tak pro informaci, kvůli jedné takové jsem si poležel měsíc v nemocnici a málem jsem přišel o ciferník. Byla to ode mě blbost. Kdybysme plavali proti ní, tak odplave. Vždycky. Všechny ryby jsou zbabělý. A na tohle zapomeňte“, ukázal na zuby. „Ty už v životě neuvidíte.“

„To doufám“, řekl Bond. „Nevlastním náhradní obličej.“ Koncem týdne byl Bond opálený a vytrénovaný. Omezil počet cigaret na deset denně a úplně přestal pít. Dokázal beze stopy únavy uplavat dvě míle, ruka se mu uzdravila a setřásl ze sebe veškerá závaží velkoměstského života.

Quarrel jím byl potěšen. „Jste připravený na cestu na ten ostrov, kapitáne“, pochválil ho. „Nechtěl bych být v kůži té ryby, co by vás chtěla sežrat.“

Navečer osmého dne se vrátili do chaty, kde na ně čekal Strangways. „Mám pro vás dobrou zprávu“, řekl, „váš přítel Felix Leiter se z toho dostane. V žádném případě nezemře. Museli mu amputovat část ruky a část nohy. Plastičtí chirurgové teď začínají pracovat na jeho obličejí. Včera mi volali ze St. Petersburgu. Zřejmě chtěl, abyste se to dověděl, protože to byla první věc, na kterou pomyslel, když mohl vůbec začít myslet. Prý je mu líto, že nemůže být s vámi a osobně vás varovat, abyste se snažil nenamočit si nohy- aspoň ne tolik jako on.“

Bonda píchlo u srdce. Vyhlédl z okna. „Vyřídte mu, ať se brzy uzdraví“, řekl stroze. „A že mi chybí.“ Vrátil se pohledem do pokoje. „Co vybavení? Všechno v pořádku?“

„Sehnal jsem úplně všechno“, řekl Strangways, „a Secatur připluje k Ostrovu překvapení zítra. Po proclení v Port Maria by tu měla zakotvit před soumrakem. Na palubě je pan Big - je to teprve podruhé, co sem připlouvá osobně. Á, a mají s sebou ženu. Podle CIA se jmenuje Solitaire. Víte o ní něco?“

„Moc ne“, odpověděl Bond. „Ale rád bych ji dostal od něj dál. Nepatří k nim.“

„Pomoc dámě v nouzi“, zasníl se romanticky Strangways. „Výborně. Podle CIA je to kus.“

Bond místo odpovědi vyšel na verandu a zahleděl se na hvězdnatou oblohu. Nikdy v životě mu dosud nešlo o víc. O tajemství pokladu, o porážku velkého zločince, o rozbití komunistické špiónážní sítě a o utěti jednoho chapadla SMĚŘŠ, na němž měl i osobní zájem. A osobní odměnou za to všechno se mu měla stát Solitaire.

Hvězdy pomrkávaly záhadnou morseovkou, jejíž klíč mu zůstal utajen.

KAPITOLA 18 KRÁSNÁ POUŠŤ

Strangways po večeri přišel za Bondem a dohodl se s ním, že vyjedou po rozednění. Přinesl také novou hromadu knih a brožur o žralocích a barracudách a Bond si jimi zaujatě listoval.

K praktickým znalostem, které získal od Quarrela, však příliš nepřispěly. Jejich autory byli vědci a většina údajů o

útočích na lidi se týkala tichomořských pláží, kde blýskavá těla na sudech přitahovala pozornost zvědavých ryb. Obecně se však shodovali v tom, že potápěč s dýchacím přístrojem je v daleko menším nebezpečí než plavec, jehož může napadnout téměř každý druh žraloka, zvláště je-li ryba stimulována a vzrušena přítomností krve ve vodě, pachem plavce nebo senzorickými vibracemi, které ve vodě vysílá zraněný člověk. Někdy se však dají odstrašit, četl Bond, hlučnými zvuky ve vodě - dokonce i křikem pod hladinou, a často také utečou, když je plavec pronásleduje. Podle testů, které na žralocích prováděla Americká námořní výzkumná laboratoř je dosud nejlepším repelentem směs octanu měďnatého a nigrosinového barviva. Tablety s tímto repelentem jsou nyní připevněny k záchranným vestám všech složek americké armády.

Bond zavolal Quarrela. Kajmaňan se tvářil nedůvěřivě, dokud mu Bond nepřečetl zprávy z výzkumů ministerstva námořnictví z konce války. Týkaly se chování žraloků za mimořádných podmínek: „Žraloci byli přivábeni k zádi lodi rybími vnitřnostmi,“ četl Bond. „Z lodi působili jako útočné vířící hejno. Připravili jsme si nádobu s čerstvými rybami a další s rybami smíchanými s repelentem. Ka-meraman začal natáčet. Třicet vteřin jsem házel žralokům obyčejné ryby, po nichž se lačně vrhali. Další třicet vteřin jsem házel ryby s repelentem. To jsem opakoval celkem třikrát. Při prvním pokusu hltavě žrali přímo u zádi. Jakmile se dostal do vody repelent, pokračovali pouhých pět vteřin. Na čerstvé ryby vhozené do vody vzápětí, se vrátilo jen pár žraloků. Druhý pokus jsme provedli za půl hodiny. Hejno se hltavě vrhlo na čerstvé ryby, ale okamžitě se rozptýlilo, jakmile byly do vody vhozeny ryby s repelentem. Na třetí pokus jsme žraloky nedostali blíže než dvacet yardů k zádi.“

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Bond.

„Asi byste si to měl pořídit,“ řekl Quarrel tak trochu proti své vůli.

Bond mu v tomto směru věřil. Z Washingtonu telegrafovali, že tablety jsou na cestě. Dosud však nedorazily a nedalo se čekat, že přijdou v příštích osmačtyřiceti hodinách. Bonda to nechávalo v klidu. I kdyby tablety nedorazily, nedokázal si představit, že by se při plavání na ostrov dostal do tak nebezpečné situace.

Před spaním se definitivně utvrdil v tom, že ho nic nemůže napadnout, pokud ve vodě nebude krev nebo pokud nedá najevo strach. Co se týče chobotnic, ropušnic a murény, bude jen muset dávat pozor, kam šlápne. Pro potápění v tropických vodách byly podle něj největším nebezpečím ostny ježovky, ale ani bolest, kterou působily, nemohla zhatit jeho plány.

Vyjeli před šestou ráno a na Krásnou poušť dorazili v půl jedné.

Byla to nádherná stará plantáž o rozloze asi tisíce akrů s graciézním polozříceným panským domem, který vévodil zátocce. Nyní byl vydán na pospas pigmentovníkům a citrusům a palmám. Jeho historie sahala do Cromwellových časů. Jméno Krásná poušť pocházelo z osmnáctého století, kdy bylo na Jamajce v módě dávat panským sídlům romantická jména.

Stezkou mimo dohled ostrova v zátocce sešli mezi stromy k malé chatě. Po týdenním pikniku v Zátocce kapustňáků připadal Bondovi proutěný nábytek velmi pohodlný a barevné koberce působily na jeho ztvrdlá chodidla jako samet. Přes mezery v žaluziích Bond přehlédl malou zahradu plnou rozkvetlých ibišků, buganvilií a růží, která končila půlkruhem bílého písku, napůl zastíněného palmami. Posadil se na opěrku křesla a zvolna putoval zrakem přes různé odstíny mořských modří a hnědý až k útesům Ostrova překvapení. Jeho vrchol byl v popředí zarostlý palmami, ale holý úsek šedé skály vypadal hrozivě.

Quarrel uvařil oběd na petrolejovém vařiči, aby se neprozradili kouřem. Bond se odpoledne prospal a pak se dal do prohlídky vybavení, které Londýn poslal po Strangwaysovi z Kingstonu. Zkusil si černý potápěčský oblek od těsné kukly přes brýle až po dlouhé ploutve. Padl mu jako ulitý a musel v duchu pochválit důkladnost oddělení Q. Spolu s Quarrelem vyzkoušeli také potápěčské bomby, z nichž každá obsahovala tisíc litrů vzduchu stlačeného na dvě stě atmosfér. Manipulace s kohoutem i s náhradním mechanismem připadala Bondovi jednoduchá. Vzduch mu bude při práci pod vodou stačit téměř na dvě hodiny.

Ve vybavení byla také nová harpuna značky Champion a útočná dýka, již připravili pro válečné účely u Wilkinsonů. V krabici s výstražnými nápisy byla těžká přísavná mina-plochá kotouč s měděnými poklicemi a tak silnými magnety, že se dokázala přisát k jakémukoli kovovému trupu jako škeble. Navíc tu bylo tucet pojistek ze skla a kovu, nastavených od deseti minut do dvanácti hodin, a bezpečnostní pokyny, jednoduché jako zbytek vybavení. Benzedrinové tablety měly podpořit vytrvalost a zvýšit vnímavost během operace. Sada podvodních baterek obsahovala i jednu, která vrhala jen velmi tenký proužek světla.

Bond a Quarrel všechno důkladně vyzkoušeli, prověřili spoje a kontakty, a když usoudili, že víc udělat nemohou, odebral se Bond mezi stromy a zíral na vody zátoky, odhadoval hloubku, průrvy v rifu i dráhu měsíce, podle něhož se měl na strastiplné cestě pod hladinou orientovat.

V pět hodin přijel Strangways se zprávou o Secatur.

„Už odpulí z Port Maria,“ řekl. „Tady se objeví tak za deset minut. Pan Big má pas na jméno Gallia a ta dívka na jméno Latrellová, Simone Latrellová. Zdržovala se v kajutě, protože ji podle tvrzení černošského kapitána zmohla mořská nemoc. Třeba měl pravdu. Na palubě je množství prázdných akvárií. Víc než sto. Jinak nic podezřelého, bez problému dostali čistý konosament. Chtěl jsem se dostat na palubu jako jeden z celníků, ale nakonec jsem usoudil, že bude nejlepší, když všechno proběhne úplně normálně. Pan Big se také držel ve své kajutě. Když přišli kontrolovat jeho doklady, četl si. Co to vybavení?“

„Dokonalé,“ řekl Bond. „Zřejmě to spustíme zítra večer. Doufám, že bude trochu foukat. Kdyby zahlédli vzduchové bubliny, mohl bych mít nepříjemnosti.“

V tu chvíli vešel Quarrel. „Právě proplová rifem, kapitáne.“ Došli tak daleko k moři, jak se jen odvážili, a přiložili k očím dalekohledy.

Byla to krásná jachta - černá s šedou palubní nástavbou, sedm-desát stop dlouhá - stavěná na rychlost, Bond ji

odhadoval tak na dvacet uzlů. Znal její historii. V roce 1947 si ji nechal postavit nějaký milionář. Měla dva naftové motory od General Motors, ocelový trup a nejmodernější spojařské vybavení včetně bezdrátového telefonu a navigačního zařízení Decca. Na stěžňovém můstku měla vlajku britského obchodního loďstva a na zádi americkou vlajku. Do dvacetistopové průrvy v rifu vjížděla rychlostí kolem tří uzlů.

Uvnitř rifového prstence se prudce stočila a plula podél ostrova ke kotvišti. V tu chvíli už sbíhali po vytesaném schodišti tři černoši v bílých kalhotách, aby zachytili lana. Loď provedla hladký přistávací manévř a mezi skalami a korálovými útesy vyhodila na písčité dno u ostrova dvě kotvy. Byla tak dokonale zabezpečena proti „severáku“.

Bond odhadoval, že má pod kýlem tak dvacet stop vody.

Na palubě se náhle objevil pan Big. Sešel na molo a začal zvolna stoupat po strmých schodech na útes. Často odpočíval a Bond si uvědomil, že v tom velkém šedém těle těžce pracuje nemocné srdce.

Za Bigem stoupali dva černošští členové posádky s nosítky, na nichž bylo přivázáno nějaké tělo. Bond dalekohledem rozpoznal Solitařiny černé vlasy. Měl o ni starost a cítil se bezradný. Z její přítomnosti se mu svíralo srdce. Modlil se, aby ta nosítka měla jen zabránit identifikaci Solitaire z pobřeží.

Pak se na schodišti rozestavilo dvanáct mužů, kteří si podávali akvária. Quarrel jich napočítal sto dvacet.

Timtíž způsobem dopravili nahoru nějaké zásoby.

„Tentokrát toho moc není,“ poznamenal Strangways, když skončili. „Odesli tam jen půl tuctu beden. Jinak to bývá kolem padesáti. Nemůžou se zdržet dlouho.“

Sotva domluvil, muži si začali opatrně podávat opačným směrem první akvárium, napůl zaplněné pískem a vodou. Po něm putovalo další a další, zhruba v pětiminutových intervalech.

„Panebože,“ vydechl Strangways, „oni hned nakládají. To znamená, že chtějí ráno vyplout. Kdo ví, jestli už to tam nechtějí vyklídit a jestli tohle není poslední náklad.“

Bond ještě chvíli pozorně sledoval dění na ostrově a pak se se Strangwaysem tiše vytratil mezi stromy a nechali Quarella na hlídce. Usadili se v obývacím pokoji, a zatímco si Strangways naléval whisky se sodou, Bond vyhlížel z okna a třídil si myšlenky.

Bylo šest hodin a ve stínech začaly poletovat světlušky. Bleděžlutý měsíc už stál vysoko na východní obloze a den za Bondovými zády rychle pohasínal. Hladinu moře v zátoce čeřil lehký vánek a na bílém písku se rozvíjely drobné vlnky. Po obloze se potulovalo pár obláčků, v posledních paprscích slunce zbarvených růžově a oranžově, a koruny palem tiše šuměly v chladném větru.

„Funebrácký vítr,“ pomyslel si Bond a hořce se usmál. Takže to bude muset být dneska. Je to jedinečná příležitost, podmínky jsou takřka dokonalé. Až na to, že včas nedorazil žraločí repelent. Ale ten znamenal pouhé drobné vylepšení akce. Bond se neměl na co vymluvit. Pro tohle sem přicestoval přes dva tisíce mil a pět smrtí. Přesto se zachvěl při představě temného dobrodružství pod mořskou hladinou, které už si naplánoval na zítřek. Náhle dostal strach a začalo se mu ošklivit moře i všechno v něm. Ty miliony drobných čidel, která zbystří, až jim rozčeří vodu, ty probuzené oči, které ho budou pozorovat, ta srdce, která se na setinu vteřiny zastaví, ty slizké úponky řas, které se ho budou dotýkat.

Bude obklopen nesčetnými tajemstvími. Oněch tři sta yardů proplave osamocen lesy záhad ke smrtící pevnosti, jejíž strážci už zabili už muže. A on, který se dosud slunil za doprovodu chůvy, se musí za pár hodin ponořit do temných vod. Připadalo mu to šílené, nemyslitelné. Schouli se odporem a začal nehty do vlhkých dlaní.

Ozvalo se zaklepání na dveře a do pokoje vstoupil Quarrel. Bond byl rád, že může vstát a odejít od okna ke Strangwaysovi, který si pod stínítkem lampy vychutnával whisky.

„Pořád ještě pracujou, kapitáne,“ ušklíbl se Quarrel. „Musej si na to svítit. Každých pět minut jedna nádrž. Řek bych, že budou makat tak deset hodin. Skončej s tím tak kolem čtvrtý ráno. Před šestou nevyploujou. Beze světla by se netrefili do té průrvy.“

Quarrelovy šedé oči v milé mahagonové tváři očekávaly Bondovy rozkazy.

„Výrazím přesně v deset,“ řekl Bond spíše pro sebe. „Od skal vlevo od pláže. Můžete nám připravit nějakou večeři a vynést všechno potřebné ven? Podmínky jsou dokonalé. Měl bych tam být za půl hodiny. To znamená, že na to budu mít pět až osm hodin. Plus určitou rezervu pro případ, že by něco neklapalo. Souhlasíte?“

„Jasně, kapitáne, všechno zařídím,“ řekl Quarrel a odešel.

Bond se podíval na lahev whisky, chvíli přemýšlel a pak si nalil polovinu sklenice na tři kostky ledu. Vytáhl z kapsy krabičku benzedrinových tablet a jednu si zasunul mezi zuby.

„Tak ať nám to klapne,“ řekl Strangwaysovi a zhluboka se napil. Pak se posadil a vychutnával první lok whisky po více než týdně. „A teď mi řekněte,“ vybídl svého společníka, „co budou přesně dělat, až budou připraveni k vyplutí. Jak dlouho jim bude trvat vyklidit ostrov. Jestliže jsou tu naposled, musí vzít těch šest mužů a nějaké zásoby. Zkusme to odhadnout co nejpřesněji.“

Bond se v okamžiku pohroužil do moře praktických detailů a stín strachu z něj odlétl do temnot mezi palmami.

S pocitem očekávání a vzrušení vklouzl přesně v deset hodin v matně se lesknoucím potápěčském obleku z útesu do deset stop hluboké vody a zmizel pod hladinou.

„Dávejte na sebe bacha,“ řekl Quarrel místu, kde Bond zmizel, a pokřižoval se. Pak se společně se Strangwaysem odebral do chaty k neklidnému spánku přerušovanému střídavými hlídkami a obavami, co všechno se může stát.

KAPITOLA 19 ÚDOLÍ STÍNŮ

Bond snadno klesl ke dnu vahou olovem zatíženého opasku, jímž korigoval vztlak bomb se stlačeným vzduchem, a přísavné miny, kterými si popruhy upevnil na prsa.

Ani na okamžik se nezastavil a rychle přeplaval prvních padesát yardů s obličejem těsně nad písečným dnem. Kdyby nebyl zatížený nezbytnou výbavou a neměl v levé ruce harpunu, dosáhl by za pomoci dlouhých ploutví téměř dvojnásobné rychlosti než obvykle, ale i tak byl za necelou minutu u prvního korálového útesu, kde si mohl odpočinout.

Při odpočinku zkoumal své pocity.

V gumovém obleku mu bylo teplo, tepleji než kdyby plaval za plného slunce. Pohyboval se lehce a dýchal se mu dobře. Čekal, až se mu dech zcela zklidní, a pozoroval zrádné bubliny, stoupající mezi korály jako stříbrné perly. Modlil se, aby se ztratily mezi vlnkami.

Viditelnost pod vodou byla dokonalá. Mléčné světlo bylo příjemné, i když na písčítých úsecích nedokázalo rozpustit stíny povrchových vlnek, které se odrážely na dně. U korálového útesu se však na dně nic neodráželo a stíny byly temné a neproniknutelné.

Bond si dovolil na okamžik rozsvítit tužkovou baterku a kmen hnědého korálového stromu okamžitě ožil. Sasanky s karmínovými středy mu zamávaly sametovými úponky, několik ježovek poplašeně vytrčilo své ostré bodliny a chlupatá mořská stonožka se zastavila a tázavě natáčela hlavu bez očí. U základny korálového stromu stáhl mořský ďas svou příšernou bradavičnatou hlavu zpátky do díry a mořští červi podobní květinám rychle zmizeli v písku. Hejno křídlatých žraloků si zvědavě hrálo s proužkem světla a Bond si všiml i spirálovité donky.

Zhasl baterku a zastrčil ji za opasek.

Mořská hladina nad ním působila jako rtuťový baldachýn. Měsíc shlížel shůry na hluboké křivolaké údolí, které se svažovalo kamsi k Bondovu cíli. Opustil útočiště korálového stromu a vydal se dál. Teď už to nebylo tak snadné. Světlo bylo špatné a záluďné a zkamenělý les korálového rifu byl plný slepých uliček a lákavých, ale zavádějících ulic. Někdy se musel vyškrábat až téměř k hladině, aby se dostal ze změní korálových útvarů. To mu na druhé straně umožňovalo lépe se zorientovat podle měsíce, který zářil přes zčeřenou vodu jako světlice. Občas si na chvilku odpočinul u zúžené střední části pacholete, protože věděl, že bublinky jeho dechu ukryje jeho vrchol vyčnívající nad hladinu. Pak upřel zrak na světélkující komhání podvodního nočního života mořské chamradi.

Nikde nebylo vidět velkou rybu, ale z úkrytů vylezlo mnoho humrů, kteří ve vodě vypadali obrovsky a velmi pravěce. Pozorovali ho zarudlými vystouplými očima a dlouhými tykadly se dožadovali vstupního hesla. Občas jediným odrazem silného ocasu nervózně zacouvali do úkrytů a přikrčení, na špičkách osmi chlupatých nohou čekali, až nebezpečí pomine. Jednou ho jen těsně minula dlouhá žahavá vlákna mořských měchýřů, na které měl nepříjemné vzpomínky z potápění v Zátoce kapustňáků. Zahlédl také pár zelených a skvrnitých murén - ty skvrnité se pohybovaly po písku jako žluto-černí hadi, ty zelené cenily zuby z děr v podmořských útesech - a pár ježků, kteří s obrovskými zelenými očima vypadaly jako sovy. Do jedné šťouchl koncem harpunu; ryba se nafoukla do velikosti fotbalového míče a nebezpečně naježila bílé bodliny. Široké rohovitky se vlnily v podmořských proudech, a jak v šedých prohlubních zachytávaly měsíční světlo, vypadaly jako rubáše lidí pohrbených do moře. Bond ve stínech občas zachytil nějaký pomalý záhadný pohyb a víření vody a náhle se před ním rozsvítily velké oči. V takovém okamžiku se obrátil, palcem odjistil pojistku harpunu a upřel zrak do temnoty. Při šplhání a klouzání po rifu však nic nezastřelil a nic na něj nezaútočilo.

Překonání stometrového korálového útesu mu zabralo čtvrt hodiny. Odpočinul si na korálech, které kolem dokola obalovaly poslední pachole, a byl rád, že už mu zbývá jen sto yardů šedobílé vody. Cítil se stále dokonale svěží a po benzedrinu v něm stále přetrvávala euforie a lehkost mysli, přestože při nebezpečném průchodu rifem musel být neustále ve střehu, aby si neprotrhl potápěčský oblek. Když po minulo toto nebezpečí, musel se připravit na žraloky, barracudy, nebo na dynamitovou patronu, zaměřenou podle bublin na hladině.

Právě když uvažoval o možných nadcházejících nebezpečích, došla ho chobotnice.

Zatímco odpočíval s nohama na písčitém dně, ovinula mu chápavě oba kotníky a připoutala mu je k houbě podobnému korálovému útvaru, na němž seděl.

Snach a odpor ho postavily na nohy. V mdlém světle viděl purpurové obrysy zvířete. Pokoušel se mu vymanit, ale jeho úsilí chobotnicí spíše umožnilo přitáhnout mu nohy ke korálu. Měla obrovskou sílu a Bond cítil, jak rychle ztrácí rovnováhu. V okamžiku ležel na břiše a s minou na prsou a tlakovými lahvemi na zádech nemohl vstát.

Vytáhl z opasku dýku a bodl naslepo mezi nohy, narazil však na klobouk korálové houby. Opět dostal strach, že si roztrhne gumový oblek. Náhle se ocitl na zádech a chobotnice ho začala táhnout do široké rozsedliny v útesu. Snažil se natočit tak, aby mohl na zvíře zaútočit dýkou, ale bránila mu v tom mina na prsou. Na pokraji paniky si vzpomněl na harpunu, o níž předtím vzhledem ke krátké vzdálenosti vůbec neuvažoval. Teď to však byla jediná možnost. Sáhl po ní a odjistil ji. Přes minu nemohl pořádně zamířit. Položil si proto harpunu na nohy a hrot prostrčil mezi sevřenými chodidly. Najednou ucítil tah, jak se hrotu zmocnilo jedno chapadlo. Naslepo stiskl kohoutek.

Ve vodě se okamžitě rozlil oblak hustého vazkého barviva. Bond ucítil, jak se mu postupně uvolňují obě nohy. Sevřel harpunu, která málem zmizela pod útesem, a usilovně tahal, až se mu podařilo vytrhnout ji u černé mlhy i s kusem masa. Pod brýlemi se mu řinul pot a nad ním se tvořil zrádný proud bublin. Bond proklel zraněné zvíře, zalezl v úkrytu. Neměl však čas se jím dále zabývat. Znovu nabil harpunu a vydal se na cestu s měsícem za pravým ramenem. V šedé vodě se mu teď plavalo dobře. Držel se jen pár palců nad písčítým dnem. Koutkem oka zahlédl rejnoka velikosti pingpongového stolu. Mával skvrnitými křídly jako pták. Bond mu však nevěnoval pozornost, protože podle Quarrela tyto ryby útočí jen v sebeobraně. Napadlo ho, jestli to není samice, která právě nakladla vejce. Rybáři jim pro jejich polštářovitý tvar s provázkovitými výčnělky v rozích říkali „kabelky mořských víl“.

Na písčitém dně se teď objevovaly stíny mnoha velkých ryb. Když jeden z těch stínů už přes minutu plul vedle něj, Bond se podíval nahoru a ve vzdálenosti asi deseti stop uviděl bílé břicho žraloka, který se nad ním vznášel jako vzducholod' a zvědavě nořil tupý nos do proudu bublin. Jeho polokruhovitá tlama vypadala jako zacelená jizva. Žralok

se natočil na bok a tvrdým růžovým okem si Bonda prohlédl. Pak líně mávl kosovitým ocasem a pomalu zmizel v šedé mlze.

Vyplašil rodinku olihní. Dospělé měly kolem šesti liber, mladé tak šest uncí. V matném světle vypadaly křehce a průzračně. Rychle se napřímily a bleskově zmizely.

Asi v polovině cesty od rifu k ostrovu si Bond krátce odpočinul. Když vyrazil dál, objevily se u něho velké, asi dvacetilibrové barracudy. Vypadaly velmi nebezpečně. Projížděly nad ním jako stříbrné ponorky a prohlížely si ho vzteklyma tygřima očima. Zajímaly je jeho bubliny, a tak ho pronásledovaly jako smečka vlků. Když Bond dorazil k prvním korálům, které mu prozradily, že ostrov už je nablízko, proploovalo kolem něj ostrážitě kolem dvaceti barracud. Bond cítil, jak mu pod potápěčským oblekem naskakuje husí kůže, ale věděl, že s barracudami nic neudělá a že se musí soustředit na svůj cíl.

Náhle se ocitl pod dlouhým kovovým trupem jachty Secatur, za nímž bylo vidět rozsychatou a strnou ostrovní skálu. Bondovi poskočilo srdce.

Podíval se na rolexky. Tři minuty po jedenácté hodině. Z mnoha pojistek v boční kapse vybral sedmihodinovou a vložil ji do příslušného otvoru v mině. Zbylé pojistky zahrabal do pisku, aby neprozradil minu, kdyby ho náhodou chytili. Když plaval nahoru k lodi s minou obrácenou dnem vzhůru v natažených rukách, cítil, že se za ním něco děje. Kolem něj se mihla jedna barracuda s pootevřenými čelistmi a málem do něj narazila. Oči měla upřené někam na jeho záda.

Bond se však soustředil pouze na kýl lodi a jeden bod asi tři stopy nad ním.

Pár stop od cíle už ho mina svými mocnými magnety téměř přitáhla k trupu lodi. Bond musel brzdit, aby se vyhnul prudkému nárazu. Zbaven její tíže musel o to usilovněji při plavání zpět ke dnu překonávat vztlak.

Obrátil se směrem k dvěma lodním šroubům a v tu chvíli uviděl, co se za ním děje.

Velké hejno barracud jako by zešílelo. Vířily ve vodě a chňapaly čelistmi jako hysteričtí psi. Tři žraloci, kteří se k nim připojili, nevytáhli o moc klidněji. Voda se vařila zběsilým rejem ryb a Bond ucítil několik nárazů. Věděl, že gumový oblek se může každou chvíli protřhnout a obnažit kůži, na niž by se ryby okamžitě vrhly.

„Chování ve stavu akutního ohrožení“, napadl ho název jedné instrukce ministerstva námořnictví. Teď by byl čas použít repelent. Bez něj mu zbývalo sotva pár minut života.

Zoufale vyrazil zpět k lodnímu kýlu. Harpuna mu byla proti tolika zběsilým rybám k ničemu.

Doplaval k dvěma velkým měděným lodním šroubům a jednoho se chytil. Vířící moře v něm probouzelo strach.

Náhle si všiml, že rejdicí ryby mají pootevřené tlamy a směřují k hnědavému oblaku, který se snášel od hladiny. V jeho bezprostřední blízkosti se zastavila barracuda, která svírala v čelistech něco hnědého. Hltavě to polkla a vnořila se zpět do vířícího hejna.

V tom okamžiku si uvědomil, že voda je stále temnější. Podíval se nahoru, a když zjistil, že rtuťově stříbrná mořská hladina se barví do děsivého karmínu, začalo mu docházet, co se děje.

Špičkou harpuny si přitáhl až k brýlím cosi, co se snášelo ke dnu. Teď už neměl nejmenší pochybnosti.

Někdo nahoře lil do vody krev a házel vnitřnosti.

KAPITOLA 20 JESKYNĚ KRVAVÉHO MORGANA

Bond okamžitě pochopil, proč se u ostrova drželi žraloci a barracudy a proč napadli a napůl sežrali tři muže.

Pan Big využíval moře ke své ochraně. Bylo to pro něj typické - nápadité, a přitom technicky jednoduché a snadno proveditelné. Z přemýšlení Bonda vytrhl děsivý úder do ramene. Vzápětí od něj zacouvala dvacetilibrová barracuda s kusem potápěčského obleku i Bondova masa v tlamě. Necítil však bolest, jen strašlivou žalu-deční slabost z vědomí, že kus jeho samého vězí v té stovce ostrých zubů. Pustil se bronzového lodního šroubu a prudce vyrazil směrem ke skalám. Do potápěčského obleku mu začala pronikat voda.

Bond uvažoval o tom, že se vnoří, když uviděl ve skále před sebou širokou puklinu. Její spodní část byla částečně zakryta velkým balvanem, ale Bondovi se podařilo dostat se dovnitř. Obrátil se právě ve chvíli, kdy na něj podruhé zaútočila táž barracuda. Viděl její horní čelist, která se rozevřela do pravého úhlu.

Bond téměř naslepo vystřelil a zasáhl rybu do středu zdvižené horní čelisti. Šíp čelist prorazil a zůstal v ní vězet asi v polovině své délky. Lanko bylo stále volné.

Barracuda se zastavila tři stopy od Bondova břicha. Pokusila se sevřít čelisti a pak mocně zatřásla protáhlou plazí hlavou. Nakonec se prudce obrátila a v divokých kličkách vyrazila pryč i s harpunou, kterou vytrhla Bondovi z ruky. Bond věděl, že zraněnou rybu brzy napadne jiná a roztrhá ji na kusy.

Děkoval Bohu za chvíli oddechu. Kolem ramene se mu tvořil oblak krve. V několika vteřinách ji může ucítit další ryba. Proklouzl kolem balvanu a byl odhodlán ukrýt se někde pod přístavním mole, než promyslí další postup.

Pak uviděl jeskyni, kterou mu předtím zakrýval balvan. Vypadala téměř jako vstupní dveře do základny ostrova. Proplul jí, postavil se na jemném písku a rozsvítil baterku.

Mohl se sem za ním dostat žralok, ale v omezeném prostoru by se mu špatně útočilo. A rozhodně by se sem příliš nehrnul, protože i žralok se bojí, že si odře svou tuhou kůži o útesy. I kdyby se sem však dostal, měl by Bond dost času zaútočit mu na oči dýkou.

Posvítí baterkou na strop a na stěny jeskyně. Byla nepochybně vybudována, nebo aspoň dotvořena, člověkem. Bond odhadoval, že byla vykopána odněkud zprostředka ostrova.

„Ještě aspoň dvacet yardů, chlapi,“ pobízel asi Morgan dozorce otroků. A pak se zničehonic prokopali do moře a voda vrhla na skálu změřtěl a postupně pohltila výkřiky a navždy umlčela svědky.

Velký balvan u vchodu měl střežit podmořský východ. Ten rybář ze Žraločí zátoky, který před půl rokem tak náhle zmizel, musel najít balvan odvalený bouří nebo přílivovou vlnou hnanou hurikánem. Pak našel poklad a věděl, že bude

potřebovat pomoc při jeho vyzdvížení. Bílý muž by ho podvedl. Raději půjde za tím velkým černošským gangsterem do Harlemu a dojedná s ním ty nejlepší podmínky. Zlato patřilo černošům, kteří zemřeli při jeho ukrývání, a černošům by se tedy mělo vrátit.

Bond stál v tunelu a cítil slabé proudění vody. Napadlo ho, že do bahnitého dna řeky Harlem zapadl další sud s betonem.

V tom okamžiku uslyšel bubny.

Už mezi rybami k němu i přes vodu doléhalo slabé dunění, které zesílilo, když vplaval do jeskyně. Přičítal je však nárazům vln na ostrovní skály, a kromě toho měl zcela jiné starosti.

Teď však rozpoznával výrazný rytmus. Zvuk kolem něj pulzoval a rozléhal se do temného dunění. Bond si připadal jako uvězněný ve velkém kotli. Bubnování mělo zřejmě dvojí účel. Nepochybně sloužilo ke svolávání ryb a podněcování jejich aktivity. Quarrel mu jedinou vyprávěl, jak rybáři v noci tlučou pádly na své kánoe, aby probudili a přilákali ryby. Tohle bylo zřejmě totéž. Současně však mělo bubnování sloužit jako výhružné varování lidí na pobřeží, jehož účinek byl dvojnásobný, jestliže druhý den vyplavilo moře nějakou mrtvolu.

Další finesa pana Biga, pomyslel si Bond. Další výplod mimořádně rafinovaného mozku.

Teď však alespoň věděl, kde je. Bubnování znamenalo, že ho někdo viděl. Co si asi myslí Strangways a Quarrel, když slyší ty bubny? Nezbývá jim než sedět a potit se. Už před výpravou na ostrov si Bond myslel, že bubnování má nějaký skrytý význam, a požádal oba své spojence, aby nezasahovali, dokud Secatur bezpečně neodpluje. Teď si museli myslet, že všechny Bondovy plány selhaly. Strangways nicméně věděl, kde je na lodi ukryté zlato, takže se zřejmě bude chystat zadržet ji na otevřeném moři.

Nepřítel je tedy v pohotovosti, ale nemůže vědět, kdo se k ostrovu odváží a jestli je vůbec ještě naživu. Bond musel jít dál už jenom proto, aby zabránil Solitaire nastoupit na podminovanou loď.

Podíval se na hodinky. Bylo čtvrt na jednu. Připadalo mu, že se na osamělou cestu nebezpečným mořem vypravil před týdnem. Pod gumovým oblekem nahnátl berettu a napadlo ho, jestli už není zničená vodou, která se tam dostala otvorem po zubech barakudy.

Jak postupoval jeskyní dál a dál a svítil si na cestu tenkou baterkou, dunění bubnů stále sílilo.

Uplaval dalších deset yardů a před sebou uviděl mdlé světlo. Zhasl baterku a opatrně postupoval dál. Písčité dno jeskyně se začalo zdvihat a světlo bylo s každým yardem jasnější. Kolem něj si teď hrály tucty malých rybek, přilákaných světlem. Ze skalních puklin vykukovali krabi a malá chobotnice u stropu jeskyně připomínala svítící hvězdu.

Bond už viděl konec jeskyně i jasně osvětlené jezírko za ním. Bílé písčité dno zářilo jako za dne. Dunění bubnů bylo velmi silné. Zastavil se ve stínu u východu z jeskyně. Byl už jen pár palců od hladiny nasvícené reflektory.

Zmocnila se ho nerozhodnost. Každý další krok znamenal riziko, že ho uvidí někdo, kdo jezírko sleduje. Z přemýšlení ho vytrhl pohled na vlastní krev, která se rozlévala k východu z jeskyně. Úplně na své zranění zapomněl, ale teď ho začínal cítit, a když pohnul rukou, projela jí pronikavá bolest. Napadlo ho, že ho mohou prozradit i bublinky, ale musel doufat, že si jich nikdo nevšimne.

Právě když se stahoval o kousek zpět do stínu, jeho nejbližší budoucnost byla náhle zcela jasná.

Nad hlavou se mu ozvalo mohutné šplouchnutí a Bond uviděl dva mohutné nahé černochoy v potápěčských brýlích, s dlouhými dýkami v levicích.

Než stačil sáhnout za opasek pro dýku, sevřeli mu ruce a táhli ho k hladině.

Zcela bezmocný Bond se odevzdaně nechal vytáhnout z jezírka na písčité břeh. Černoši ho postavili, rozepnuli mu všechny zipy potápěčského obleku a strhli kuklu s brýlemi, takže tu za okamžik stál jako stažený had. Zůstaly mu jen plavky. Krvácel z rány na levém rameni.

Jakmile se ocitl bez kukly, hřmění bubnů ho málem ohlušilo. Jejich zvuk se rozléhal okolo něj i v něm a zrychlující se synkopovaný rytmus řídil jeho puls. Připadalo mu, že ten rámus musí vzbudit celou Jamajku. Bond se zašklebil a snažil se zburcovat všechny smysly k obraně proti té šílené bouři. Pak ho jeho strážcové otočili a on uviděl něco tak neskutečného, že přestal vnímat intenzivní hluk a jen užasle zíral.

V popředí seděl na skládací židli u zeleného karetního stolku pan Big. V ruce držel pero a nevzrušeně si Bonda prohlížel. Měl na sobě padnoucí žlutohnědý tropický oblek, bílou košili a černou hedvábnou kravatu. Levou rukou si podpíral širokou bradu a na Bonda se díval jako na zaměstnance, který přišel požádat o zvýšení platu. Zdvořile, ale trochu znuděně.

Pár kroků od něj stál na skále zlověstný a absurdní strašák předstávající barona Samediho a civěl na Bonda zpod okraje buňky. Pan Big si přestal podpírat bradu a velkýma zlatýma očima si Bonda změřil od hlavy k patě.

„Dobrý den, pane Jamesi Bonde,“ řekl nakonec bezbarvým hlasem do skomírajícího crescenda bubnů. „Mouše trvalo vskutku dlouho, než se dostala k pavoukovi, i když zde by snad bylo případnější hovořit o malé rybce a velrybě. Za tím rifem vás prozradily bubliny.“

Odmlčel se a opřel se. Bubny doznívaly v tichém dunění.

Takže ho prozradil ten zápas s chobotnicí. Bond pohlédl za Biga. Nacházeli se ve skalnaté jeskyni velikosti kostela.

Polovinu její plochy zabíralo jezírko - na okrajích bílé, dále akvamarínové a u temného ústí podvodního vstupu temně modré. Na jeho okraji byl úzký pruh bílého písku, na němž Bond stál, a zbytek tvořila hladká kamenná podlaha, z níž tu a tam vyrůstal šedý nebo bílý stalagmit.

Kus za panem Bigem vedly vzhůru strmé schody až ke klenutému stropu, z něhož visely krátké vápníkové stalaktity. Z jejich konečků neustále odkapávala voda do jezírka nebo na špičky protějšších stalagmitů.

Ze stěn jeskyně zářil tucet jasných obloukových lamp, jejichž světlo se zlatě odráželo na nahých hrudích skupiny černošů, kteří stáli nalevo od svého šéfa, prohlíželi si Bonda a potěšeně se šklebili.

Stáli mezi kusy dřeva a zrezivělých obručí, zplesnivělých pruhů kůže a útržků plátna. To vše se však téměř utápělo v oslnivých hromádách a kaskádách zlatých mincí.

Vedle stály ve sloupcích navršené mělké dřevěné bedýnky. Pár jich leželo jednotlivě na zemi - ty byly napůl zaplněné zlatými mincemi. Na úpatí schodiště zůstal stát osamocený černoch s jednou plnou bedýnkou v rukách. Mince měl úhledně naskládány ve čtyřech řadách, jako by je chtěl prodávat.

Ještě dále vlevo, až v rohu jeskyně, stáli u velkého baňatého kotle, jehož dno bylo dorada rozpálené třemi žhnoucími letlampami, dva černoši s železnými sběračkami, jejichž dlouhé rukojeti byly do poloviny pozlacené. Vedle nich se vršila různorodá směsice zlatých předmětů - talířů, oltářních obrazů, pohárů, křížů i zlatých prutů různých velikostí. Podél zdi stály řady mělkých kovových ochlazovacích nádrží, jejichž dna se zlatě leskla, a na jednom prázdném podnosu poblíž kotle byla litá pánev s držadlem obaleným hadrem.

Poblíž pana Biga dřepěl osamocený černoch s dýkou v jedné a drahokamy vykládaným pohárem v druhé ruce. Na cínovém tácu vedle něj se ve světle obloukových lamp matně třpytila hromádka červených, modrých a zelených drahokamů.

Přestože ve velké jeskyni bylo teplo a vzduch se ani nepohnul, Bond se při pohledu na tu velkolepou scénérii chvěl: nafialovělá světla, lesk bronzových zpocených těl, jasná záře zlata, duhový ostřívek drahokamů, mléčně bílé a akvamarinové jezírko. Chvěl se tou přemírou krásy navršenou ve velké klenotnici Krvavého Morgana.

Vrátil se pohledem k zelenému suknu hracího stolku a k té velké tváři oživlé mrtvolky s velkýma žlutýma očima, která v něm nyní vzbuzovala téměř posvátnou úctu.

„Zastavte to bubnování,“ řekl obr neadresně. Bubny okamžitě přestaly do šepotu a chvěly se v rytmu srdce. Jeden z černochů udělal dva zvonivé kroky mezi zlatými mincemi a sehnul se k přenosnému fonografu, vedle nějž stál opřený o stěnu mohutný zesilovač. Ozvalo se cvaknutí a bubnování ustalo. Černoch sklapl víko přístroje a vrátil se na své místo.

„Pokračujte v práci,“ řekl pan Big a najednou se všichni rozpohybovali, jako by do automatu hodil mince. Jeden černoch začal míchat zlatem v kotli, další rovnali mince do beden a muž s bedýnkou zlatých mincí pokračoval v cestě po schodech nahoru.

Bond stál, potil se a krvácel.

Obr se sklonil nad papíry na stolku a udělal si perem nějakou velmi stručnou poznámku.

Bond se zavrtěl a ucítil nad pasem špičku dýky. Big odložil pero, zvolna se postavil a vykročil.

„Pojď to tu vzít,“ řekl jednomu z Bondových strážců. Nahý černoch obešel stolek, posadil se na jeho místo a vzal do ruky pero.

„Odvedte ho nahoru,“ vydal Big další pokyn a beze spěchu se vydal do schodů.

Bond ucítil píchnutí na boku. Vystoupil z cárů potápěčského obleku a vykročil ke schodům.

Nikdo nevzhlédl od práce. A nikdo nepolevil v tempu, když pan Big zmizel z dohledu. Nikdo si nevložil do úst drahokam nebo minci.

Střežil to tu baron Samedi.

Z jeskyně vyšel pouze jeho zombie.

KAPITOLA 21 „DOBROU NOC VÁM OBĚMA“

Vystoupali pomalu vzhůru, minuli otevřené dveře u stropu ve výši asi čtyřiceti stop a zastavili se na širokém odpočívadle vytesaném ve skále. Tady jeden černoch s acetylenovou lampou vkládal bedýnky se zlatými mincemi do akvárií, která byla naskládána podél stěny.

Zatímco čekali, další dva černoši sešli ze schodů, chopili se dole jednoho připraveného akvária a odnášeli ho nahoru. Bond odhadoval, že někde nad nimi se akvária plní pískem, rostlinami a rybami a pak jsou předána lidskému řetězu, který je dopraví z útesu do kotviště.

Některá z připravených akvárií měla uprostřed uložené zlaté pruhy, jiná drahokamy. Musel zčtyřnásobit svůj původní odhad - bylo tu toho zhruba za čtyři miliony liber šterlinků.

Pan Big chvíli stál s očima upřenýma na podlahu. Oddychoval ztěžka, ale pravidelně. Za chvíli se vydali dál.

O dvacet schodů výš bylo další, menší odpočívadlo, z něhož také vedly dveře. Tyhle však byly zajištěné novým řetězem s visacím zámekem a pobité zrezivělými kovovými pláty.

Pan Big se znovu zastavil. Stáli teď vedle sebe na malém odpočívadle vytesaném ve skále.

Bond na okamžik pomyslel na útěk, ale černošský strážce ho odtáhl od pana Biga a přitiskl ho ke zdi, jako by mu četl myšlenky. A Bond věděl, že jeho základní povinností je zůstat naživu, dostat se k Solitaire a zabránit jí vstupu na loď, jejíž čas odměřovala kyselina rozežírající měď v časové pojistce.

Odněkud shora začal proudit chladný vzduch a Bond cítil, jak na něm osychá pot. Bez ohledu na strážcovu dýku si pravou rukou sáhl na zraněné rameno. Krev už zaschla, ale téměř celá ruka byla strnulá a příšerně bolela.

„Tomu větru, pane Bonde,“ ukázal Big nahoru, „se na Jamajce říká ‚funetrácký‘.“

Bond pokrčil pravým ramenem a šetřil si dech.

Pan Big se otočil ke dveřím, vytáhl z kapsy klíč, odemkl a prošel jimi. Bond šel za ním, následován svým strážcem.

V dlouhé úzké uličce byly do stěn po necelém yardu zapuštěny zrezivělé okovy.

Na konci visely z kamenného stropu dvě vozové svítilny a na podlaze ležela pod přikrývkou bezvládná postava. Jinak tu kromě pachu vlhké skály, dávného mučení a smrti nebylo nic.

„Solitaire,“ řekl pan Big tiše.

Bondovi poskočilo srdce a vykročil dopředu. Velký černoch ho okamžitě popadl za rameno.

„Jen klid, bílej,“ řekl jeho strážce a zkroutil mu ruku mezi lopatky a pomalu ji zdvihal. Bond kopl strážce levou patou do holeně, ale sám sobě zřejmě způsobil větší bolest.

Pan Big se otočil. Malý revolver se mu téměř ztrácel v ruce. „Nech ho být,“ řekl tiše. „Jestli si přejete druhý pupík, pane Bonde, můžete ho mít. Mám na to šest ran.“

Bond se protáhl kolem něj. Solitaire už stála a šla mu naproti. Když ho poznala, rozběhla se a rozpráhla náruč.

„Jamesi,“ vzlykala, „Jamesi.“

Málem mu padla k nohám. Sevřeli si ruce.

„Přines mi nějaký provaz,“ řekl pan Big ve dveřích.

„Nic se neděje, Solitaire,“ řekl Bond u vědomí, že to tak není. „Nic se neděje, jsem s tebou.“

Zdvihl ji a podržel si ji před sebou. Levou rukou mu projela bolest. Solitaire byla bledá a rozčuchaná. Na čele měla modřinu a pod očima tmavé kruhy. Slzy jí stékaly ve stružkách po špinavých tvářích. Nebyla nalíčená. Měla na sobě špinavé bílé plátěné šaty a sandály. Vypadala pohube.

„Co ti ten lump provedl?“ zeptal se Bond a přitiskl ji k sobě. Přivinula se k němu.

Vzápětí se odtáhla a podívala se na svou ruku. „Ale ty krvácíš,“ řekla. „Co se ti stalo?“

Natočila si ho a uviděla černou krev na jeho rameni a paži. „Bože, co se ti stalo?“

Náhle si uvědomila, že jsou oba ztraceni, a znovu se zoufale a beznadějně rozplakala.

„Spoutej je,“ ozval se Big ode dveří. „Tady pod lampou. Musím jim říct pár věcí.“

Černoch k nim přistoupil a Bond se otočil. Stálo to za pokus?

Černoch neměl nic než lano. Big s revolverem v ruce však poodstoupil stranou.

„Ne, pane Bonde,“ řekl jen.

Bond si změřil velkého černocha, pomyslel na Solitaire a na své zraněné rameno a nechal si spoutat ruce za zády.

Černoch uměl vázat uzly. Bolelo to.

Bond se usmál na Solitaire a mrkl jedním okem. Gesto předstírané statečnosti vyvolalo v jejích očích záblesk naděje.

Černoch ho vedl ke dveřím.

Tamhle,“ ukázal Big na jedny okovy.

Černoch zcela nečekaně podtrhl Bondovi nohy. Bond upadl na poraněné rameno. Strážce si ho přitáhl, vyzkoušel pevnost okovů, protáhl lano a ovázal je pevně kolem jeho kotníků. Vytáhl dýku, kterou předtím zastrčil do pukliny ve skále, odřízl lano a vrátil se k Solitaire.

Bond zůstal sedět s nataženými nohama a s rukama spoutanými za zády. Krvácel z obnoveného zranění. Jen doznívající účinky benzedrinu ho zachránily před omdlením.

Černoch spoutal Solitaire a posadil ji téměř naproti němu. Jejich chodidla byla sotva yard od sebe.

Big se podíval na hodinky.

„Můžeš jít,“ řekl strážci. Zavřel za ním dveře a opřel se o ně. Bond s dívkou se na sebe podívali. Big je pozoroval.

Po typické dlouhé odmlce oslovil Bonda. Ten k němu vzhledl. Bigovo velké tělo bylo ve stínu a hlava velikostí fotbalového míče pod vozovou lampou působila jako zlý přízrak z hlubin země. Bond si musel připomínat, že slyšel, jak mu bije srdce v hrudi, jak ztěžka dýchá, vzpomněl si, že viděl pot na jeho šedé kůži. Byl to jen člověk jako on sám, sice velký člověk s brilantním mozkem, ale stále jen člověk, který chodí a vyměšuje, smrtelník s nemocným srdcem.

Big nepatrně pootevřel široké pružné rty a mezerou prosvítily bílé zuby. „Jste nejlepší z těch, které na mě poslali,“ řekl zamýšleně svým nevzrušeným hlasem. „Usmrtil jste čtyři mé pomocníky. Mí stoupenci tomu nebudou věřit. Je nejvyšší čas učinit vyrovnání. Ten Američan zdaleka nestačil. Zrada téhle dívky,“ nespouštěl oči z Bondy, „kterou jsem vytáhl ze stoky a která měla stanout po mém boku, také zpochybnila mou neomylnost. Přemýšlel jsem, jak by měla zemřít, až vás osud či baron Samedi, jak to bude připadat mým stoupencům, přivedou se skloněnou hlavou k oltáři pod sekýru.“

Rty zůstaly pootevřené. Bond viděl, jak si chystají další slovo.

„Takže bude vhodné, když zemřete spolu. Stane se tak přibližným způsobem.“ Big se podíval na hodinky. „Za dvě a půl hodiny. V šest hodin. Plus minus pár minut,“ dodal.

„Ty případné minuty navíc mě potěší,“ řekl Bond. „Miluju život.“

„Do historie černošského boje za rovnoprávnost,“ pokračoval pan Big lehkým konverzačním tónem, „už zasáhli velcí sportovci, hudebníci, spisovatelé, lékaři a vědci. Postupem času, tak jak je tomu u všech ostatních ras, se černoši proslaví i v dalších oblastech.“ Opět se na chvíli odmlčel. „Vy a tato dívka, pane Bonde, jste prostě měli smůlu, že jste narazili na prvního velkého černošského zločince. Používám toho vulgárního slova, pane Bonde, protože vy jako určitý druh policisty mu rozumíte. Osobně se považuji za někoho, kdo má takové schopnosti, takovou mentální a nervovou výbavu, aby utvářel své vlastní zákony a řídil se jimi, místo toho aby se choval podle zákonů, které vyhovují lůze. Nepochybně jste četl Trotterův Státní instinkt za války, pane Bonde. Já jsem založením vlk a řídím se vlčími zákony. Ovce někoho takového přirozeně označují za zločince.

Skutečnost, že přežívám, pane Bonde,“ pokračoval obr po delší odmlce, „a že se těším bezbřehému úspěchu, ačkoli stojím sám proti milionům ovci, se dá přičíst moderní technice, již jsem vám popisoval při našem posledním rozhovoru, ale také mé neobyčejné důslednosti. Důslednosti nikoli tupé a lopotné, ale vynalézavé a umělecké. A zjišťuji, pane Bonde, že není těžké vyžrát na ovce, ať jich je sebevíce, pokud jste oddán své věci a pokud jste od přírody mimořádně dobře vybavený vlk.

Dovolte mi přiblížit vám na příkladu, jak myslím. Vezměme si třeba to, jak jsem dospěl ke způsobu vaší smrti. Jde v podstatě o moderní variantu metody, již užíval můj laskavý patron, Sir Henry Morgan. Tehdy ji nazývali „protážení pod kýlem.“

„Pokračujte, prosím,“ řekl Bond, aniž se podíval na Solitaire. „Na palubě jachty máme minolovný drak,“ ujal se znovu

slova Big. Hovořil jako chirurg, který popisuje studentům choulostivou operaci. „Tento paraván, jak se mu také říká, používáme k lovu žraloků a jiných velkých ryb. Má protáhlý tvar a vleče se na laně vedle lodi. Může na něm být upevněna síť nebo zařízení na odřezávání lan ukotvených min v době války.

A já zamýšlím,“ řekl pan Big věcným tónem, „přivázat vás oba na lano za tento paraván a vláčet vás tak dlouho, dokud vás nesežerou žraloci.“ Odmlčel se a podíval se z jednoho na druhého. Solitaire vytřeštěně zírala na Bonda, který usilovně přemýšlel o budoucnosti. Přesto cítil, že by se měl ozvat.

„Jste velký muž,“ řekl, „a jednoho dne zemřete velkou, strašlivou smrtí. Jestli nás zabijete, vaše smrt na sebe nenechá dlouho čekat. To už jsem zařídil. Pokud nezešílíte, uvidíte, co vám naše smrt přinese.“

Ani při řeči nepřestával Bond myslet. Počítal hodiny a minuty s vědomím toho, že Bigovu smrt přibližuje kyselina v pojistce a že by měla nastat ve stejné době, na kterou plánuje Big jejich smrt. Vybuchne mina dřív, než udeří jejich hodina? Budou rozhodovat minuty, možná vteřiny. Pot mu stékal z tváře na hrud'. Usmál se na Solitaire. Ta však měla zamžený pohled a neviděla ho.

Nečekaně propukla v zoufalý pláč, který Bondovi drásal nervy. „Já nevím,“ vzlykala. „Nic nevidím. Je to tak blízko, tak strašně blízko. Kolem je samá smrt, ale...“

„Solitaire,“ zakřičel Bond, zděšený tím, že nějaká její vidina by mohla varovat Biga. „Seber se.“

Do hlasu se mu vloudil zlostný tón.

Solitaire se projasnila oči a nechápavě se na něj podívala. Vtom opět promluvil Big.

„Já nezešílím, pane Bonde,“ řekl klidně, „a žádná vaše opatření se mě nedotknou. Vy naopak zemřete za rifem a nezanecháte za sebou jedinou stopu. Povleču vás tak dlouho, až z vás nezbyde vůbec nic. Mám to dokonale promyšlené. Možná víte, že žralok i barracuda mají ve vůdů svou roli. Dostanou svou oběť k usmíření barona Samediho. Uspokojí to i mé stoupence. Pro mě to bude jen další pokus s dravými rybami. Věřím, že útočí jen tehdy, když cítí ve vodě krev. Povleču vás už z ostrova, tedy přes rif. Krev a vnitřnosti, jimiž ryby každou noc krmíme, už budou dávno zkonzumovány, ale až vás protáhneme přes rif, budete velice krváčet. Pak uvidíme, jestli má teorie platit.“

Pan Big sáhl rukou za sebe a otevřel dveře.

„Teď vás nechám o samotě,“ řekl, „abyste si mohli vychutnat brilantnost metody, již jsem zvolil pro vaši společnou smrt. Zbavím se dvou lidí, kterých se musím zbavit. Nenechám za sebou žádné stopy. Uspokojím pověry a potěším své stoupence. Použiji vašich těl k vědeckému výzkumu.“

A tohle jsem měl na mysli, pane Bonde, když jsem hovořil o své nekončeně vynalézavé a umělecké důslednosti.“

Zastavil se ve dveřích a podíval se na ně.

„Přeji vám oběma krátkou, ale velmi dobrou noc.“

KAPITOLA 22 KRUTÉ MOŘE

Ještě se ani nerozednilo, když pro ně přišly stráže. Černoši jim přeřízli lana, jimiž měli spoutány nohy, a s rukama stále svázanými za zády je vyvedli nahoru po zbývajících schodech.

Ocitli se uprostřed řídkého stromoví a Bond se nadechl chladného ranního vzduchu. Podíval se skrze koruny stromů na východ. Hvězdy už bledly a obzor se začínal rozsvěcet nadcházejícím úsvitem. Noční koncert cikád se chýlil ke konci a někde na ostrově se začal nesměle ozývat drozd.

Bond odhadoval, že je kolem půl šesté.

Nechali je tam stát několik minut. Černoši chodili kolem s různými balíky a vaky a vesele si špitali. Dveře všech chatrčí byly dokořán. Muži odcházeli k útesu vpravo od Bonda a Solitaire a mizeli za jeho okrajem. Nevraceli se. To znamenalo evakuaci. Posádka vyklízela ostrov.

Bond si otřel o Solitaire nahé rameno a ona se k němu přimkla. Oproti dusné jeskynní chodbě tu bylo chladno a Bond se otřásl. Vědomí, že se něco děje, bylo však lepší než nejistota a napětí tam dole.

Oba věděli, co musí udělat, a byli si vědomi všech rizik.

Když je Big tam dole opustil, Bond neztrácel čas. Šeptem řekl dívce o mině, která má vybuchnout pár minut po šesté hodině a ozřejmil jí faktory, které rozhodnou, kdo ráno zemře.

V první řadě sázel na Bigovu posedlost přesností. Secatur musí vyplout v šest nula nula. Na nebi nesmí být jediný obláček, který by v přišetí počínajícího úsvitu snížil viditelnost. Loď musela bezpečně proplout rifem. V případě snížené viditelnosti by pan Big vyplutí odložil, a pokud by Bond a Solitaire byli v té době na molu, zemřeli by společně s ním. Jestliže loď vypluje přesně, je otázka, jak daleko od jejího boku budou vlečeni. Jisté bylo, že to bude na levoboku. Bond odhadoval, že kabel k paravánu bude tak padesát yardů dlouhý a lano od paravánu k nim tak dvacet třicet yardů.

Pokud byl jeho odhad správný, provlečou je útesem asi padesát yardů poté, co Secatur propluje průrvou v rifu. Tam bude mít rychlost kolem tří uzlů, ale za útesem zrychlí tak na deset až dvacet. Od ostrova je povlečou mírným obloukem.

Bond se otřásl při pomyslení na to, co udělá s jejich těly desetiyardový rif. Přinejmenším jim sedře kůži ze zad a z nohou.

Pak už budou jen velkou krvavou návnadou a během několika minut na ně zaútočí první žralok nebo barracuda.

A pan Big si bude hověť na zádi a dalekohledem sledovat tu krvavou podívanou, která skončí, až poslední ryba chňapne po zakrváceném konci lana.

Až z nich nezbyde vůbec nic.

Pak vytáhnou paraván na palubu a jachta si poklidně popluje k Florida Keys a kolem mysu Sable ke kotvišti v St. Petersburgu. To se stane, pokud mina nevybuchne. A v opačném případě? Budou tak padesát yardů od lodi. Co s

nimi udělají nárazové vlny? Nemusí je nutně zabít. Trup lodi z velké míry výbuch vstřebává. A při troše štěstí je ochrání rif.

Bond se mohl jen dohadovat a doufat.

Především musí zůstat naživu co nejdéle. Při vlečení musí dýchat. Dost bude záležet na tom, jakým způsobem je svázou. Pan Big bude chtít, aby zůstali naživu. Mrtvá návnada by ho nezajímala.

Pokud budou žít ve chvíli, kdy se za nimi ukáže první žralok, Bond byl rozhodnutý Solitaire utopit tak, že ji otočí pod sebe a podrží ji tam. Pak se obrácením do opačné polohy pokusí utopit sám sebe.

Pomyšlení na mučení a smrt, kterou pro ně vymyslel ten človek, bylo v každém ohledu hrůzné. Bond však věděl, že si musí zachovat naprosto chladnou hlavu, a byl rozhodnutý bojovat do poslední chvíle. Jistou útěchou mu bylo, že pan Big s většinou posádky zemře také. A byla tu nepatrná naděje, že on a Solitaire přežijí. Nepřítel takovou naději neměl, pokud ovšem mina neseleže.

To všechno se Bondovi honilo hlavou, než je vyvedli na povrch. S dívkou se podělil jen o naděje.

Ležela naproti němu a upírala na něj unavené modré oči, v nichž se zračila poslušnost a důvěra, a láskyplně hltala jeho slova.

„O mě se neboj, miláčku,“ řekla mu, když pro ně přišli. „Jsem šťastná, že můžu být zase s tebou. Jsem toho plná. Z nějakého důvodu se nebojím, i když všude kolem obchází smrt. Miluješ mě aspoň trochu?“

„Ano,“ řekl Bond. „A ještě si jeden druhého užijeme.“

„Vstávat!“ řekl jeden z černochů.

Teď na povrchu se rozednívalo a zpod útesu Bond slyšel rachot dvou diesellových motorů. Z návětrné strany vál slabý vánek, ale v závětrí, kde kotvila loď, byla hladina zálivu naprosto klidná.

Nahoře na schodišti vedoucím z jeskyně se objevil pan Big s koženou aktovkou v ruce. Zastavil se a chvíli se rozhlížel kolem a nabíral dech. Bondovi a Solitaire nevěnoval žádnou pozornost, stejně jako dvěma jejich strážcům s revolvery. Podíval se na oblohu a hlasitě zvolal k vycházejícímu slunci: „Díky, Sire Henry Morgane. Váš poklad bude dobře zužitkován. Dopřejte nám dohrý vítr.“

Strážci obrátili oči v sloup.

„Tohle je funebrácký vítr,“ poznamenal Bond. Big se na něj podíval.

„Už jsou všichni dole?“ zeptal se strážců. „Jo, šéfe,“ odpověděl jeden.

„Odvedte je také,“ řekl Big.

Došli na kraj útesu a scházeli ze schodů. Jeden strážce šel před nimi, druhý za nimi. Pan Big procesí uzavíral.

Motory dlouhé krásné jachty teď tiše předly a z bublajícího výfuku na zádi se linul proužek modravého dýmu.

U vlečných lan na molu stáli dva muži. Na palubě byli jen tři muži posádky a kapitán s navigátorem na můstku. Pro víc lidí tu nebylo místo. Veškeré místo na palubě kromě rybářské židle na zádi zabírala akvária. Vlajka britského obchodního loďstva byla stažena a na stěžni schliple visela jen americká vlajka.

Pár yardů od lodi ležel na akvamarínové hladině rudý, asi šest yardů dlouhý minolovný drak torpédového tvaru. Byl přivázán na tlustém kovovém laně, jehož kotouč ležel dosud nerozvinutý na zádi. Bondovi připadalo, že musí mít nejméně padesát yardů. Voda byla křišťálově čistá a v dohledu neplavala jediná ryba.

Funebrácký vítr téměř utichl. Brzy začne od moře vát lékařský vítr. Jak brzy? pomyslel si Bond. Mělo to být osudové znamení?

Za lodí viděl mezi stromy střechu jejich chaty na Krásné poušti, ale molo a loď byly stále v hlubokém stínu. Bond přemýšlel, jestli je vůbec možno rozpoznat nočním dalekohledem. A pokud ano, co si bude myslet Strangways.

Pan Big stál na molu a dohlížel na jejich spoutávání. „Svlékni ji,“ řekl Big Solitairemu strážci.

Bond sebou cukl a kradmo se podíval na Bigovy náramkové hodinky. Za deset minut šest. Musí být zticha. Jachta se nesmí zpozdit ani o minutu.

„Ty šaty hodte na palubu,“ řekl pan Big. „A obvažte mu to rameno. Zatím nechci ve vodě žádnou krev.“

Strážce rozpáral Solitaireho šaty nožem a strhl je z ní. Stála tu bledá a nahá. Sklonila hlavu a husté černé vlasy jí spadly přes obličej. Bondovi nedbale obvázali rameno cary jejich plátěných šatů.

„Ty parchante,“ procedil Bond mezi zuby.

Na Bigův pokyn jim rozvázali ruce. Pak je přitiskli čelem k sobě a ruce jim pevně svázali za pasem toho druhého. Bond cítil Solitaireho měkká ňadra. Dívka mu položila hlavu na pravé rameno.

„Takhle jsem to nechtěla,“ zašeptala rozechvěle.

Bond neodpověděl. Sotva vnímal její tělo. Počítal vteřiny.

Na molu byl kotouč lana upevněný k paravánu. Volný konec jim provlékli v podpaží a velice pečlivě zavázali v místě mezi jejich krky. Uniknout se nedalo.

Bond dál počítal vteřiny. Podle jeho odhadu bylo za pět minut šest.

Pan Big jim věnoval poslední pohled.

„Nohy jim nechte volné,“ řekl. „Návnada bude tím lákavější.“ Sestoupil z mola na palubu.

Dva muži na molu odvázali lana a následovali ho. Šrouby zčeřily poklidnou hladinu a jachta hladce odrazila od ostrova.

Pan Big se usadil na rybářskou židli. Nic neřikal. Jen nehybně seděl a díval se.

Secatur mířila k rifu. Klubko ocelového lana k paravánu sklouzlo z paluby a minolovný drak se zvolna rozjel po hladině za lodí. V jednom okamžiku se zabořil přídí do vody, pak se znovu narovnal a nabral rychlost lodi. Jeho kormidlo ho vedlo od brázdy, která se tvořila za zádi motorové jachty.

Stočené lano vedle nich ožilo.

„Dávej pozor,“ řekl Bond naléhavě a přitiskl se k Solitaire. Když je lano strhlo z mola, málem jim vykloubilo ruce v ramenou.

Na chvíli se ocitli nad hladinou, ale vzápětí už byli s těly těsně přimknutými k sobě vlečení po hladině. Bond mezi vlnami zalapal po dechu a zkroucenými ústy vyprskl vodu. U ucha slyšel chraplavý Solitairein dech. „Dýchej, dýchej,“ zakřičel do šumu vody. „Přivíh se ke mně no-hama.“

Mezi stehny ucítil tlak jejích kolenou. Solitaire se na chvíli prudce rozkašlala, ale pak se její dech trochu zklidnil, stejně jako její srdce, jehož tep Bond cítil na hrudi. V tom okamžiku se jejich rychlost zmírnila.

„Zadrž dech,“ zakřičel Bond. „Musím se podívat. Připravena?“ Odpověděla mu pevnějším obětím. Cítil, jak se jí nádechem vzdou-vá hrud’.

Vahou těla ji otočil pod sebe, takže měl celou hlavu nad hladinou. Loď teď plula rychlostí kolem tří uzlů a blížila se k průrvě v rifu, od níž teď byla podle Bondova odhadu tak osmdesát yardů. Paraván plul bokem téměř v úrovni její zádě. Šedesát yardů k rifu.

Bond se natočil a Solitaire se vynořila a zalapala po dechu. Stále pluli pomalu. Pět yardů, deset, patnáct, dvacet.

Ke korálovému útesu zbývalo pouhých čtyřicet yardů.

Secatur už musela projet průrvou. Bond nabral dech. Musí už být po šesté hodině. Co je s tou zatracenou minou? Bond se v duchu vroucně pomodlil. „Bože, ochraňuj nás,“ řekl do vody.

Náhle ucítil silnější tah lana.

„Dýchej, Solitaire, dýchej,“ zakřičel, když pod nimi začala syčet voda.

Rychle se blížili k útesu.

Na okamžik se trochu zadržli. Bond si pomyslel, že paraván na-razil na hlavu pacholete nebo na vysoký korál. Vzápětí se však ve smrtelném objetí znovu rozjeli plnou rychlostí.

Zbývalo třicet yardů, dvacet, deset.

Ježíši Kriste, pomyslel si Bond. Tak přece jen. Napjal svaly v očekávání palčivé bolesti a natočil Solitaire tak, aby ji co nejvíc ušetřil.

Najednou mu něco vyrazilo dech a nějaká obrovská pěst ho narazi-la na Solitaire, až společně vylétli nad hladinu. O zlomek vteřiny poz-ději osvítil oblohu mohutný záblesk a ozvalo se zahřmění výbuchu.

Zastavili se na místě a Bond cítil, jak je ochablé lano táhne dolů.

Nohy mu klesly a voda se mu dostala do úst.

To ho vyvedlo z ohromení. Začal kopat nohama, aby je dostal zpět na hladinu. Solitaire v jeho náručí mu byla přítěží. Usilovně šlapal vodu a zoufale se rozhlížel kolem sebe. Solitaireinu bezvlád-nou hlavu udržoval nad vodou na svém rameni.

Zjistil, že jsou necelých pět yardů od rifu, bez jehož ochrany by je nárazová vlna usmrtila. Na nohou cítil proudy a víry, které vyvolala. Položil se naznak a s dívkou na sobě se usilovně snažil doplavat k rifu. Sotva lapal po dechu. V prsou ho bolelo od námahy a oblohu viděl přes rudou clonu. Lano ho táhlo dolů a dívčiny vlasy mu ucpá-valy ústa a dávily ho.

Náhle ho škrábl do nohou ostrý korál. Zběsile zatápal nahou po opoře a s každým pohybem si drásal nohy o útes. Bolest však téměř necítil.

Korály mu začaly drásat i záda a paže. Pak ucítil pod jednou no-hou pichlavou oporu. Postavil se na ni celou vahou a zakláněl se proti silným proudům, které se ho pokoušely smést. Noha ho udržela a navíc ucítil i útes za zády. Opřel se a prudce oddychoval. Kolem něj se ve vodě rozlévala krev. Solitaire měla chladné tělo a velmi slabý dech.

Bond minutu blaženě odpočíval se zavřenýma očima. Cítil, jak se mu krev rozlévá do končetin. Za bolestného pokašlávání čekal, až se mu vrátí všechny smysly. Znepokojovala ho krev ve vodě kolem nich, ale utěšoval se, že velká ryba by se do útesu nepustila. A stejně s tím nemohl nic dělat.

Podíval se na moře.

Po Secatur nebylo ani památky.

Vysoko na obloze se vznášel kouřový hřib, pomalu unášený lékař-ským větrem k obloze.

Na hladině plavaly různé věci. Tu a tam se vynořila lidská hlava, aby se vzápětí potopila pod hladinu. Všude bylo vidět bílá břicha ryb omráčených nebo zabitých výbuchem. Vzduch silně páchl výbušni-nou. Na okraji plovoucího ostrova trosek se ve svislé poloze poklid-ně vznášel rudý paraván, ukotvený kdesi na dně těžkým ocelovým lanem. Skelnou mořskou hladinu čerily fontány bublin.

Mezi troskami, hlavami a mrtvými rybami se rychle míhalo ně-kolik trojhranných ploutví a objevovaly se další. Bond jednou zahlédl i žraločí tlamu, která se na okamžik vynořila a něco stáhla pod hladinu. Trojhranné ploutve v honbě za potravou prudce rozrážely vodu. Z vody se náhle vynořily dvě černé ruce a vzápětí zmizely. Ozývaly se výkřiky. Pár lidí se plácalo ve vodě ve snaze dostat se k útesu. Jeden člověk tloukl dlaní do vody před sebou, ale ruce mu brzy zmizely pod hladinou. Pak začal křičet a zmítat se. Trhají ho barracudy, pomyslel si Bond.

Jedna hlava se však přesto blížila k místu, kde Bond stál. Byla to velká holá hlava a po tváři jí stékala krev.

Bond pozoroval, jak se blíží.

Big dělal křečovitá tempa, jimiž vířil vodu tak, že musel přitáh-nout pozornost každé dosud volné ryby.

Bond přemýšlel, jestli to Big dokáže. Přivřel oči, zklidnil dech a pozoroval, jak se kruté moře rozhodne.

Hlava už byla docela blízko. Bond rozpoznával zuby obnažené v bolestném a křečovitém šklebu a krev ve vyvalených očích. Téměř slyšel bít to velké nemocné srdce pod šedočernou kůží. Vydrží do prvního útoku nějakého žraloka?

Obr se stále blížil. Měl nahá ramena, jak z něj zřejmě výbuch serval šaty, ale černá hedvábná kravata mu zůstala.

Obtáčela se ko-lem silného krku a její konec se vznášel za hlavou jako Číňanův cop.

Jedna vlnka Bigovi částečně smyla krev z očí, které šíleným po-hledem pozorovaly Bonda. Nezračila se v nich žádná prosba o po-moc, jen fyzická námaha.

Když byl Big od Bonda pouhých deset yardů, náhle zavřel oči a stáhl obličej v bolestném šklebu.

„Ááá,“ vyrazil ze sebe zkřivenými ústy.

Přestal plavat a hlava se mu potopila pod hladinu a vzápětí se znovu vynořila. Kolem něj se rozlil oblak krve. Dva štíhlé hnědé stíny o délce šesti stop vycouvaly z oblaku a znovu se do něj ponořily. Tělo se prudce obrátilo na bok.

Polovina Bigovy levé ruky se vynořila nad hladinu. Neměla dlaň ani zápěstí.

Velká kulatá hlava však stále žila. Big zoufale otevíral ústa a na-konec vydal táhlý bublavý výkřik, přerušovaný s každým nárazem barracudy do zmitajícího se těla.

Za Bondem se ze zálivu ozval vzdálený výkřik. Nevěnoval mu pozornost. Všemi smysly vnímal hrůznou podívanou, která se před ním odehrávala.

Pár yardů od Biga se objevila trojhranná ploutev.

Bond si představoval, jak žralok stává jako ohař a krátkozrakými růžovými očky se snaží prohlédnout krvavý oblak a změřit si kořist. Ploutev prudce vyrazila kupředu proti Bigově hrudi. Řvoucí hlava zmizela pod hladinou jako rybářský splávek.

Na hladině se objevilo pár bublin.

Vodu rozvířil ostrý, hnědě skvrnitý ocas žraloka leopardího, který urval sousto a chystal se na další.

Bigova hlava se znovu objevila na hladině. Měla zavřená ústa. Bondovi se zdálo, že ho stále pozoruje žlutými očima.

Pak se z vody vynořila žraločí tlama a zaútočila na hlavu. Zuby spodní čelisti se na okamžik zablysly nad hladinou.

Ozvalo se pří-šerné křupnutí a voda zavířila. Pak se rozhostilo ticho.

Bond fascinovaně sledoval hnědý stín, který pomalu mizel v dál-ce.

V tom okamžiku dívka zaúpěla a Bond se probral.

Za jeho zády se ozval další výkřik. Bond se ohlédl k zálivu. Quarrelovo lesklé tělo se tyčilo nad štíhlým trupem blížící se ká-noe. Daleko za ním se jako znakoplavky posunovaly po zčeřené hla-dině všechny další kánoe ze Žraločí zátoky.

Začal vát čerstvý severovýchodní pasát a na modré moře i na heb-ce zelená úbočí jamajských vrchů svítilo slunce.

Bondovy oči se poprvé od dětství zalily slzami, které mu stékaly po tvářích a padaly do zkrvavělého moře.

KAPITOLA 23 MILOSTNÁ DOVOLENÁ

Dva smaragdoví kolibříci naposledy mihotavě obléтали ibišek a drozd začal z vrcholku vonícího jasmínu zpívat svou večerní pí-seň, krásnější než slavičí.

Po trávníku přeběhl zubatý stín velkého ptáka unášeného vzduš-nými proudy do nějaké vzdálené kolonie ve vnitrozemí a bříd-licově modrý ledňáček nasupeně zaskřehotal, když uviděl na žid-li v zahradě člověka. Změnil směr letu a zamířil přes moře k ostrovu. V purpurových stínech mezi palmami poletoval žlut-á-sek.

Různomodré vody zálivu se téměř nepohnuly. Ostrovní útesy byly ve světle zapadajícího slunce temně růžové.

Chladný vzduch voněl večerem a rašelinovým kouřem z jedné rybářské chatrče, kde zřejmě pekli maniokový chléb.

Solitaire vyšla z domu a bosýma nohama vstoupila na trávník. Nesla podnos se šejkrem a dvěma sklenicemi. Položila jej na bambu-sový stolek vedle Bondovy židle.

„Doufám, že jsem to nepopletla,“ řekla. „Šest k jedné mi připadá strašně silné. Vodka s martini jsem nikdy nepila.“

Bond se na ni podíval. Měla na sobě jeho bílé hedvábné pyžamo, které jí bylo dost velké. Vypadala neskutečně dětsky.

Zasmála se. „Jak se ti líbí moje rtěnka z místních přírodních zdro-jů?“ zeptala se, „a tužka na obočí značky HB? Se zbytkem těla už jsem nemohla nic dělat, jen ho omýt.“

„Vypadáš nádherně,“ řekl Bond. „Jsi zdaleka nejhezčí dívka ve Žraločí zátoce. Kdyby mi sloužily nohy a ruce, vstal bych a políbil bych tě.“

Solitaire se sklonila, jednou rukou ho pevně objala kolem krku a políbila ho na rty. Pak se postavila a odhrnula mu pramen vlasů padající do čela.

Chvilí se na sebe dívali. Pak se Solitaire otočila ke stolku a nalila mu koktejl. Sobě nalila půl sklenice, posadila se na vyhrátý trávník a opřela si hlavu o jeho koleno. Bond si pravou rukou hrál s jejími vlasy a chvíli jen tak seděli a dívali se skrze kmeny palm na moře a temnější ostrov.

Den strávili ošetřováním zranění.

Když je Quarrel vysadil na malé pláži Krásné pouště, Bond napůl odnesl Solitaire rovnou do koupelny. Napustil plnou vanu horké vody a umyl jí celé tělo a vlasy. Když ji zbavil vši soli a korálového slizu, osušil ji a natřel jí poškrábaná záda a stehna hojivou masťou. Pak jí dal uspávací nápoj, uložil ji nahou do své postele a políbil ji. Usnula, než stačil zavřít všechny žaluzie.

Pak si vlezl do vany a nechal se od Strangwayse celý namydlit a potom také natřít hojivou masťou. Byl celý odřený, krvácel z mnoha ran a levou ruku měl po kousnutí barracudy znečitlivělou. Na levém rameni mu chyběl kus svalu. Skřípal zuby, jak ho páčila masť.

Oblékl si župan a Quarrel ho odvezl do nemocnice v Port Maria. Před odjezdem se lukulsky nasnídal a dal si vytouženou první ci-garetu. Cestu prospal, stejně jako ošetření na operačním stole. Spal i v nemocniční posteli, kam ho celého ovázaného uložili.

Quarrel ho odvezl brzy odpoledne. Strangways mezitím jednal na základě informací, které mu Bond poskytl. Policie hlídala Ostrov překvapení. Vrak Secatur ležící v hloubce asi dvaceti sáhů byl ozna-čen bójemi a hlídán celnickým motorovým člunem z Port Maria. Záchranářský remorkér s potápěči byl na cestě z Kingstonu. Repor-téři místního tisku dostali krátké prohlášení a přístup na Krásnou poušť hlídala policie, připravená odrazit záplavu novinářů, kteří se nahnou na Jamajku, jakmile se věc zveřejní. Do Londýna i Wa-shingtonu putovaly podrobné zprávy. Bigovi lidé v Harlemu a St. Petersburgu měli být zadrženi a obviněni z pašování zlata.

